

Didier-Georges GABILY
ZVĚŘINA DOBY
(Gibiers du temps, 1995)

překlad © Petr Christov 2005-2007

Hercûm,
památce Bernarda Dorta.

Zvěřina doby
První věk: Théseus

Privlastnit si historické proměny lidské přirozenosti, které chce kapitalismus soustředit do představení, dokázat, aby se obraz a tělo spojily v prostoru, v němž nebudou moci déle existovat odděleně, a takto komplikovaně stvořit libovolné tělo, jehož fyzická stránka si bude podobná – to je správná cesta, kterou se musí lidstvo naučit a zvítězit nad upadajícím trhem. Reklama a pornografie, jež lidstvo vedou s plačkami k hrobu, jsou nevědomými vědmami nové lidské tělesnosti.
Giorgio Agamben
Společenství budoucnosti

5.5542 – *Můžeme se ale takto vůbec ptát? Můžeme vytvořit nějakou znakovou formu a nevědět, zda by jí něco mohlo odpovídat? Má smysl otázka: Co musí být, aby něco mohlo být faktem?*
Ludwig Wittgenstein
Tractatus logico-philosophicus

Postavy

Ženy

Kypřanka, Pýthie, Faidra, Chůva, Aňa, Helena, Lea, Anna, Marie

Muži

Archanděl Hermés, Théseus, Démofoón, Akamás, Georges (Sam), Bereta (Jan), Krvák

OSTATKY PROLOGU

Přechodné peklo. Mrtvoly andělů, pokud bude libo. Nebo muži a ženy, někteří mohou být vyparáděni křídly z mrtvých ptáků, nejlépe mrchožroutů. A věštkyně-čarodějky a umírající a mrtví z dávno zapadlých dob. To by mělo být. V dáli pak možná prostřený stůl Zapomnění s loutkou Peiritha upoutanou na své křeslo Zapomnění, na jeho loutce leží loutka Persefony. (DALŠÍ PŘÍBĚH, KTERÝ NEMŮŽEME VYPRÁVĚT. DALŠÍ MRTVOLA.) Do divadla něco spadne – nemůže být sporu o tom, že se jedná o divadlo – je to další okřídlené tělo. (DALŠÍ PÁD. DALŠÍ MRTVÁ LOUTKA.) Nehýbe se. Z neviditelného nebe se snášejí jemné paprsky prachu jako skrze škvíry mezi trámy ve stropě na venkově. Pauza. Pokud má divadlo dveře, tak se zavřou. Théseus. Stojí přede dveřmi, pokud je divadlo má. Nehýbe se. Čeká. Žebřík do nebes, po němž nejistě a roztřeseně slézá Archanděl Hermés. Na zemi se chabě pokusí pohnout křídlem. Podaří se mu pouze malinko zvěřit prach z rozpadlých kostí, promaštěných papírů, ze starých spálených stolů Práva, ze svatých křížků, z věcí, které kdysi někomu připadaly důležité. To vpředu je vlastně skládka. Archanděl Hermés si na ni lehne. Ticho. Pohne sebou, snaží se najít pohodlnou polohu. Přestane se hýbat. Potichu promluví:

ARCHANDĚL HERMÉS Ne. Člověk ještě ne. Ne tak úplně, Thésee. (Pauza. Dotyčný vůbec nereaguje.) Prý bys byl rád, kdyby se to otevřelo. Překvapilo by mě, kdyby se to otevřelo zrovna tam, kde si přeješ

THÉSEUS (klidně) Sázky, to je moje.

(Pauza.)

Kdo jsi, nečlověče?

Co hodláš dělat v této zatracené zemi mrtvých, kde všechno plyne s proudem, jak, domnívám se,
víš

ARCHANDĚL HERMÉS Víím. Já budu poslední, kdo promluví. (Pauza.) Thésee. (Pauza. Roztržitě.)

Chceš vědět něco nového o Persefoně a Pittheovi?

THÉSEUS Ne

ARCHANDĚL HERMÉS Máš pravdu. (Pauza.) Jsou teď svoji

THÉSEUS Svoji

ARCHANDĚL HERMÉS Spojili se. Tvé posláni bylo v jistém směru úspěšně dokonáno / jen s nevelkým zpožděním oproti plánu / Takhle. (Ukazuje na některá těla.) / Diova dcera s tvým milým Pittheem, tak jak jsi mu slíbil / Takhle! / Myslím, že můžeme hovořit o úspěchu

THÉSEUS Svoji

ARCHANDĚL HERMÉS Na bohy a všechna jejich vtělení přišla silná sebevražedná vlna / Co si nepředvídatelného nebo snad předvídatelného / Moc se v tom nevyznám / Zapomněl jsem / Mne ta vlna taky unáší.

Zvláštní.

THÉSEUS Svoji. Chceš říct, že on,

Zanechal v jejím lůně

Své sémě?

Ó, silní smrtelníci

Pokus o taneček.

ARCHANDĚL HERMÉS To zrovna ne. Ne tak docela. Cestou dolů jsem je potkal. Hodoval na nich potkan, jestli to tak vzletně můžu říct. Červi v nich vyhloubili zajímavá bludiště. Jsou to poctiví hrobaři, architekti dokonalých konců. V koutku pravého oka tvého bývalého přítele mě jeden z nich žádal, abych tě pozdravoval. Někdy se prý u Tebe taky zastaví. Nebo u mě. U mě určitě.

Úplně jsem zapomněl jejich jazyk. Škoda, hodilo by se to. (Pauza.) Thésee.

(Pauza.)

Co hledáš

THÉSEUS Únik. Sám jsi to říkal – uspěl jsem. Ať hnijí, ať se proplétají, co mi je potom. Dlouhou smrt mrtvým, ať jsou původu lidského či božského, tím hůř pro ně pokud se do toho začnou plést bohové.

To jsi mi přišel sdělit, ne?

ARCHANDĚL HERMÉS Možná. Poslouchej mě chvíli

THÉSEUS Pokud to bude tvé poslední slovo. Mám naspěch

ARCHANDĚL HERMÉS Byl jsem u všech zpráv mezi tímto světem a těmi nahoře i pod zemí. Diův Hermés, když ho bylo třeba – často ho bylo třeba

THÉSEUS Dobrá. Pozdraven buď ty, kterého znám a také uctívám. Prostředníče. Příteli cestovatelů. Zdráv buď,

Herme Diův

ARCHANDĚL HERMÉS A také Vyslanče boha Izákova a Jákovova. Byl jsem Ohnivým keřem. Zvěstovatelem Kristovým / jehož Marie / outěžkem svým shrbená / očekávala, tím jsem byl též! Hlasy svaté Jany jsem byl, k její slávě, k její zhoubě i k její slávě! Záštitou Mohamedovou jsem byl, a rovněž legiím Boha jeho jsem velel

THÉSEUS Herme popleto. Herme lháři. Všechny vás zdravím, pokud si to přeješ,

Všechny ty d'ábly, jež tu zveš etiopskými jmény. A tebe také znovu zdravím,

Ať je Tvé Jméno jakékoli / zdravím tebe Tvým Jménem, které si ponechám / pokud mi poradiš cestu k východu

ARCHANDĚL HERMÉS Já jsem východ, tupče. Já jsem klíč, pitomče / ale na dobu delší než jen na dlouho / Znovu mě teď obchází závan života / Hrůza / Nedaří se mi na to zvyknout / Tuším, že bych si teď mohl utrhnout prst a bolest by se znovu přihlásila / že by se ohlásila hniloba a její zápach / *(Utrhne si prst. Řve:)* Je to tady / Je to tu / Bolí to / Já žiju / Ó, dávná radosti / Umřu / Proměním se v nicotu / Krásná zpráva

Trochu se vzpamatuje.

Fouká si na prst jako dítě.

Bezesporu se bojí.

Snází se nedat to najevo.

Znovu začne řečnit:

ARCHANDĚL HERMÉS Skloň se k mým ústům, budoucí mrtvolo. Nasaj z nich svou spásu. Pojď a začni znovu hnit,

poblázněný sodomito

THÉSEUS *(ustoupí)* Šalby a mámení. Ty sám jsi sodomita. Ty jsi můj spánek a můj sen, poslední past

Hádova, Herme s mnoha sítěmi. Už dlouho a dobře znám podfuky

Vás Nadpozemských.

Ve chvíli, kdy bych nasál spásu ze tvých rtů, jak říkáš, roztočil by se děsivý kolotoč /

Jen zaplať za to, jaký jsi byl hlupák.

Nejsem ničí milenec,

Ani Hermův

Iritující smích Kypřanky, která se poté sama objeví. Má umělý fous.

Je oděná v padnoucím, nicméně již postarším cestovním obleku.

Nese s sebou nádobu s posvátnými oleji – nebo se spermatem nebo s benzínem.

KYPŘANKA Poznáváš mě?

THÉSEUS Afrodita zrozená ze sémě Uranova. Diova Kypřanka. Vždy připravená tam, kde někdo smilní. Kozel v sukních. Sundej svůj vous, poznal jsem tě. Myslím, že támhle ten si mě chtěl podat, ještě než natáhnu brka

KYPŘANKA *(sundává vous)* Říkej spíš: Kypřanka bez Dia / Rozfoukala jsem jeho

popel. Říkej: ta vždy v popředí, ta která neustoupí.

Tady

nás už takových mnoho není, jak sám víš. Mí staří přátelé padli jak mouchy a všichni prostředníci zrovna tak. (*Přemýšlí. Ukáže na Archanděla Herma a praví:*) S tímhle jsem taky musela spát / atd. / s kým jsem ale nespala / atd. (*Znovu se zasní. Zdá se, že se snaží zapudit nehezke vzpomínky. Vzpamatuje se. Řekne:*) Tam, nahoře, navzdory všemu, to ještě může fungovat. Ano. Ozbrojenému Áreovi pořád. A mně, pořád,

skoro. Ano. Aspoň se mi zdá. Za tu dobu, co jsem tam nebyla. Měla bych se tam vrátit, myslím,

že jsem zapomněla na něco, co se tě týká.

Ale co to bylo. Něco, ano

(*Nepřesvědčivě lká.*) „Popravdě řečeno, nežárlím na něho / jak já bych po něm ráda toužila / ale za ta příkoří, která mi učinil / ho ztrestám / Hippolyta / skoro jistě vyrazil na cestu, dlouho již putuje / Nebude mi to činit žádné potíže...“

Vzpamatuje se.

Zakašle.

Pozoruje Archanděla Herma, jenž se tiše a radostně ušklíbá.

Pak pozoruje Thésea.

Promluví:

KYPŘANKA Můžeš mu políbit ústa dřív, než o ně přijde. Má pravdu

THÉSEUS Tobě věřím

Jde a sklání se nad Archandělem Hermem.

Zpod odpadků se zdvihne Pýthie.

Praví:

PÝTHIE Nešťastníče! Slyš

THÉSEUS Ne, tuhle ne! Tebe ne! Něco ti nahoře obětuji, Pýthie, slibuji. Ale prosím tě, zůstaň tady,

věštbo nesnesitelná pro sluch i zrak,

zkázo, která s tebou přichází

PÝTHIE Ó, můj milý mezi smrtelníky! Ouuu! Ó, můj drahoušku /

Bláznivá ústa, jež vše zacpou / Polib mě, mě / se mnou je to lepší / beze mě nic dokončiti nelze / vždyť jsem tvou milenkou / oj / hé / vidím věci strašlivé / opět tě odvedu / oj /hé

Kypřanka se směje.

THÉSEUS Šalby a mámení. Nic neslyším

KYPŘANKA Pospěš si, říkám ti, dřív než soukolí do sebe zapadne

Théseus líbá Archanděla Herma – nebo alespoň to, co z něho zbylo. Duše a křídla odlétají do Očistce. Těla zůstávají na místě / možná / možná nadejde den.

I

STÁLE PRVNÍHO RÁNA

-1-

(Všechno nejlepší k narozeninám, mami)

Ti nahoře. Nad ránem. Stín ženy na stoličce, háček, provaz. Vzadu. Zvuk pádu. Všichni stojí, jsou oblečení, jako by byli na stráž. Čekají. Jsou tu, ale vše je poněkud v nepořádku. Nejprve Chůva jako mladá žena, poté Faidra, velmi stará, s provazem a stoličkou, možná, pak část jejího potomstva: Démofoón, Helena, Aňa.

CHŮVA Zase se chtěla věšet. Ale připravila jsem, co bylo třeba

FAIDRA Je mi zima, chůvo. Upadla jsem. Nevyšlo to. Je mi zima, chůvo

DÉMOFOÓN Seberte jí ty smrtící nástroje. Ať odnesou ty smrtící nástroje, rychle

FAIDRA Nedá se tomu zabránit, nedá. Ráda bych zůstala na lůžku lenosti v přepychovém loži, ale je jako poušť. Řeka myšlenek unáší ledy, vyrvané kmeny a chatrče. Závěsy, ty závěsy. Neštěstí, to neštěstí. Noc. Ta noc. Vyjdi, slunce, a zahřej ještě víc. Protáhni se, hřejivý otče.

Co si počnu. Jak mám kráčet dál

HELENA Jako vždycky, mami

AÑA Jako obvykle, matko. Prokleté dny pominou

HELENA Ty kulháš, maminko. Chyt' se mé ruky

AÑA Drahá matko, máte na krku ošklivou ránu. Chcete ji zapudrovat

FAIDRA Ó, jak jen mohu pokračovat den za dnem,

bez muže tolik milovaného, kterého tak dlouho již není

a to vaše plémě, prokleté dcery nevděčné

DÉMOFOÓN Ouuu! Tohle je nad moje síly. Všechno nejlepší k narozeninám, mami, nebo jak chceš. Za úsvitu dorazí poslíček s květy, na tom jsem trval. Kolem desáté přijde klenotník s tím náhrdelníkem, který sis přála

FAIDRA Ty, hadí plémě. Ty, synu Théseův. Ty, synu Toho, Který Se Na Zemi Roztahuje. Ty, potomku nevěrnice, které mi líto není, a po níž se zem slehla, poskvrno mé pochvy

HELENA / AÑA Tohle je nad naše síly

DÉMOFOÓN Ona si mě snad plete s Akamantem. Většinou mívala z nás bratrů, dvou legitimních bastardů, raději mě,

souhlasíte se mnou? Už se jí to v hlavě plete. Blouzní. To není v téhle roční době nic divného, v tom se mnou budete zajisté souhlasit

AÑA Obchody vás nic nenaučily, bratře. Mně se zdá, že pro někoho, jako jste vy, pokud dovolíte, se tady jedná o skutečný problém. Trh obecně mívá výkyvy – a ten s mateřskou touhou obzvláště

Nic?

Kdo stojí na místě, ztratí půdu pod nohama. A přemůže ho neštěstí

DÉMOFOÓN A co mi radíš, sestřičko moje

AÑA *(tiše)* Zabijte ji nebo zmizte. Stejně bude třeba, aby ji jednou někdo zabil

DÉMOFOÓN Já ji zabít nemohu, to dobře víš

AÑA Tak, odejděte

FAIDRA Kam jdeš? Kam jde? Zůstaň, Démofoónte. Zůstaň, můj zbožňovaný

DÉMOFOÓN Tak to vidíte

*

Je tu Kypřanka. Stále stejně vyšňořená – jen trochu pomačkaná. Přiblížila se k Chůvě. Bezpochyby nikdo kromě chůvy ji nevidí. Ukáže na Faidru. Promluví:

KYPŘANKA Tahleta? / Tahle? / Faidra? / Ta, která bývala slavná? / Ta, která se mnou soupeřila v kráse?

CHŮVA Nikdy jsem ji nepoznala krásnou, ale vím, že bývala nádherná – ačkoli z doby její krásy neexistuje žádná fotografie. Její krása je mnohem starší než vynález fotografie. Ani malíři nikdy nevymalovali její krásu na obraze. Prý snad existovaly vázy, které prozrazovaly její krásu. Rozbily se

HELENA Proč ta chůva mluví takhle o mamince

AŇA Nelíbí se mi, když chůva mluví o matce tímhle tónem

KYPŘANKA Já / si připadám jako na jedné z těch váz / Jaká změna / Jaké zklamání / Co se to stalo? / Něco se vymklo kontrole / Zosnovala jsem plán / Faidra byla nástrojem / návnadou / Kde je Syn Amazonky / Kde je ten, z něhož se ježí vlasy na hlavě hrůzou / Hippolytos / neví, že je jeho otec na cestě /

CHŮVA Na to místo, kam obvykle pokládá svou stoličku. Na to místo, kde již po staletí ve všech palácích, v nichž bydlela, čouhá ze zdi háček. Na to místo, kam každý chodí znovu vzpomínat a kde se stále znovu a znovu chce oběsit kvůli jedné chybě, na kterou už všichni zapomněli, jak se mi zdá, na to místo

připravím provaz, který je naříznutý,

až do posledního vlákna –

které je rovněž naříznuté. Tak to dělala moje matka

a před ní její matka a matka její matky také

dlouho dlouho před ní. Nic víc nevím, jsem příliš mladá a hloupá, nevím

jaký je ten muž, o němž mluvíš

HELENA Proč ta chůva mluví takhle o mamince

AŇA Nelíbí se mi, když chůva mluví o matce tímhle tónem

-2-

(Základy)

Dole. Ještě stále skoro noc, to zpočátku, později začne v šedých světlech svítat. Nic se ale měnit nemusí, pokud nechcete. Někde na dohled hnije Archanděl Hermés. Stále skládka, ale na kraji města. Trochu dál je možné představit si město. Théseus. Nahý. Sedí na bobku. Dala se do něho zima.

Pýthie se potlouká mezi odpadky a mrtvolami. Často klopýtne. Váhá. Něco si pro sebe povídá. Jako by měla všechny smysly vyšinuté (zrak, sluch, hmat, čich, rovnováhu), to jí však v ničem nebrání – zarputile jde za svým, něco hledá, nikdo neví co. Ona to ví, ona určitě ano. Našla kámen. Bere ho. Odmotá si jeden ze svých pásků a omotá ho okolo kamene. Je to Pupek. Znovu hledá, šmátrá kolem sebe. Promluví:

PÝTHIE Nos mi něco naznačuje, musí to tady být / Ale je těžké to zaměřit, řekla bych / ačkoli většinou / Uši to také zaznamenaly, říkám vám / A ostatní smysly taky

THÉSEUS Mlč, mlč, mlč, prosím tě, Pýthie, mlč, nebo mi aspoň řekni něco užitečného

PÝTHIE To, co vidím, Thésee, to nevidím / To, co slyším, Thésee, to neslyším / Čeho se dotknu, Thésee, na to nesahám / Ale nos, můj nos

THÉSEUS Tak třeba tohle místo – kde jsme? Ještě pořád v Podsvětí?

PÝTHIE Ale kdepak / a přestože je tvá otázka tak malicherná, odpovím ti / Kde chceš, abychom byli, drahoušku / a nelituj se, no tak

THÉSEUS Pole plné vysloužilého železa. Nedefinovatelné trosky pod výhonky trávy, na níž se žádné stádo nebude chtít pást. Tahle morová líheň že je mou zemí? To ne

PÝTHIE Ale ano / Nos / Nosem vždycky / Cítím lidské šimrání / (něco je cítit) Nečisté

zplození / Zkažené jídlo / Sekrece slin / moči a exkrementů / Konečně / Jsme zase zpátky /
 Věř mi / ty moje třasořitko / Tady
 založím bez odkladů
 nový Chrám
 Budu se modlit k matce Zemi a k jejímu potomstvu / Ke všem / V tomto hlubokém lůně /
 v doupěti okřídlených bestii a podlézavých
 Zuřivců / Ke všem /
 Ke všem, kdož jej prvně vystavěli, i těm, kdož prvně obdělávali neobdělávatelné / Ke všem,
 kdož budou pozdravovat ty, kteří tu byli přede mnou / (*Otevírá dveře ledničky nebo vraku
 auta nebo čehokoli tomu podobného. Ukládá dovnitř Pupek, který do té doby držela v ruce.*) /
 Ať odteď náleží Bouřlivému Dionýsovi,
 toho nikdy nezahladím / (*Zdál sem dorazí hluk města; o něco blíže je slyšet zvuk lámání čehosi
 a šustění.*)
 Slyšíš, jak se ohlašuje Vlídny se svým doprovodem
 THÉSEUS Lidé
 Schovám se, jak nejlépe to půjde.
 PÝTHIE A já se zatím usadím na věšteckém trůně a zahájím
 seanci,
 jak mi přísluší
 THÉSEUS Mlč. Schovej se
 PÝTHIE Ponejprv pro tuto zprávu, ať přijdou, jak jim zvyk velí,
 když sami nevědí
 a mě se zeptají, pokud chtějí

*

*Jsou tři. Ozbrojení, v přilbách, maskovaní, co dům dal. Trojice se blíží. Už se zastavili.
 Z jejich hrdel se ozve hluboký zpěv. Jako by byl jejich další zbraní. Zdá se, že jsou to ženské
 hlasy. Zdá se, že jsou to ženy. Zpěv netrvá dlouho. Znovu nastane ticho. Je jen o málo
 přátelštější. Pýthie je zdraví velmi rozverným gestem.*

PÝTHIE Začínám svou věštbu
 jak mi ji sám
 Bůh svěřuje
 LEA Pitomá nebo přetažená
 ANNA (*tančí ptákům*) Řekla Bůh, slyšely jste, koroptvičky moje, ona řekla Bůh! Aj!
 LEA Tuplovaná blbka. Ty nám vystačíš sama, Anno. Tady je pouliční prodej zakázaný. Tak
 to tady chodí. (*Pýthii.*) Zmiz
 MARIE Naše pohlaví, Leo. Od toho ruce pryč, slyšíš
 ANNA (*hází ptákům zrní*) Jen pojd'te, no tak, pojd'te, děťátka, zlatíčka moje
 PÝTHIE Ty, pojd' sem. No ty,
 Co tančíš zrno na ostří nože. Pojd' sem,
 Slyšíš. Co bys chtěla vědět
 ANNA (*couvne*) Těší mě, opravdu mě těší, že vás poznávám, ale mám se potkat se svým
 tatínkem
 MARIE Ona nechce nic slyšet, rozumíš
 LEA Je jako ty, taky jí trochu přeskočilo. Co prodáváš – svoje vnady?
 PÝTHIE Tak trochu, tak trochu / Ohé / Ráda bych jí něco řekla, právě jí / než provede
 něco,
 co nepůjde již napravit
 LEA Asi jí chceš vyprávět její životní příběh

MARIE Radši nám vyprávěj ten svůj. Odkud přicházíš, dcero? Pozoruji tě a říkám si – tahle žena prožila peklo, stejně jako my, jako my.

Říkám si, třeba ji někdo znásilnil, třeba ji někdo vykopl na chodník. Otec, bratr nebo možná milenec. Kolik potratů, kolik gramů

LEA Sestřičko. Karmelitko. Nech toho předvádění, Marie.

PÝTHIE Jsem Apollónova děvka / Jsem napnutý luk i lyra / Ohé / Tady mě navštívil, přítel / A jaká příkoří / Vidím na vás všech tady vespolek / Kdož se domníváte, že jste již poznali všechna neštěstí

THÉSEUS Neposlouchejte ji, ženy

Je tu znovu. Ženy pozvednou zbraně. Zpívají. Necouvnu ani o krok vzad.

LEA Nepřibližuj se, zkurvysynu

THÉSEUS Bud'te pozdraveny, samice vždy k hněvu přichystané

z rodu Amazonek – vás já dobře poznal jsem. Vyradte vpřed, chvátejte a dojděte pro královnu svou a paní, pro Antiopu, lásku moji. A povězte jí, povězte jí, že se Théseus, otec Hippolytův, otec jejího potomka, vrátil domů. Povězte jí, povězte jí, že ji chce znovu vidět a vše jí vysvětlit a všechna nedorozumění vyjasnit –

a všechny staré zášti zahladit. Povězte jí, povězte, že jsem se dlouho zdržel. Osedlejte své rychlé koně. Jed'te, jed'te. Já počkám

MARIE To je snad ještě větší cvok než ona. Myslíš, že je to nějaký její nápad, jak upoutat naši pozornost

LEA Myslím, že jo. *(Pauza.)* Hej, hajzle, podívej se na mě. Vypadám snad na to, že mám koně? Myslíš, že ho mám schovanýho někde vzadu? Že se někde v klidu pase? Kdybych měla koně, tak si dám kousek k obědu. To bych s ním udělala. Jen se na mě podívej, čuráku. Jestli ti v tý tvý palici zůstalo aspoň něco a jestli si nechceš vykoledovat pořádněj malér, tak okamžitě vypadni, nebo ti ji urazím

MARIE Seber si tu děvku, jestli to je tvoje děvka, a zmiz odsud dřív, než jí dojde trpělivost. Trpělivost ji vždycky většinou drží zpátky. Ale většinou udělá to, co řekne

Théseus udělá krok vpřed. Lea zase gesto. Anna u ní tančí svůj taneček, v ruce má nůž. Úder. Krev. Théseus padá, Pýthie křičí: „Ohé!“ Pronikavý výkřik. Trojice zmizí. Pauza. Pýthie se skryje do své chýše. Archanděl Hermés – na něhož jsme, snad, už měli čas zapomenout – se zvedne. Rozvážně. Protahuje se. Oklepává si křídla, roztahuje je. Mizí. Před odchodem ještě řekne: „Sem se ještě vrátím. Tenhle svět se mi líbí.“ A už po něm není ani vidu, ani slechu.

-3-

(Faidřina zahrádka)

Nahoře Faidra, sama s Chůvou, pozpěvuje si, zadrhává:

FAIDRA Zlé byliny a lidská obydlí / Černé růže / Zimostráz na mé křížové cestě / Jarní práce / lopota / Všechno zarůstá / chůvo, od chvíle, co se tvůj otec / o zahradu nestará

CHŮVA Proč chcete ubližovat ještě mně, paní? Váš bol vám nestačí?

FAIDRA Kde je? Nechci nic víc. Moc dobře víš, co chci

-4-

(To se nespraví)

Dole. Výbuch. Pouťová petarda. Chvilku pauza. Georges, Bereta. Tak se představí. Mladí, pokud to půjde. Když spatří tělo, blíží se k němu Bereta nejprve sám. Georges zůstal v jeho stínu.

GEORGES Prober mu kapsy

BERETA Žádný nemá. Se nedá nic dělat, vid'

GEORGES Náky zbraně? Pořádně to vočíhni

BERETA Sem ho zrentgenoval. Je celej rozsekanej. Nahej jak mimčo. Rána v pravým boku. Jediná kapsa, co má. Je čerstvej. Ještě nesmrdí

GEORGES Mrtvej

BERETA Dá se říct

GEORGES Seš si jistej

BERETA Možná ještě malinko žije, ale brzo dodělá

GEORGES (*objeví se*) Ženský?

BERETA Co bys chtěl. Rozumiš tomu stejně jako já.

GEORGES No, právě že ani ne jak ty. Dost málo

BERETA Ještě míň, posero

GEORGES Jak myslíš. Ruku do ohně bych za to nedal (*ukazuje na Thésea*) na beton

BERETA (*skloněn nad Théseem*) Ženský. Tohle by jim odpovídalo – pěkná čistá rána, krásně červeněj řez. A tohle zas mluví proti nim – celý nádobíčko má na svém místě, vidíš, chlap, jak má bejt.

Kulky pěkně přidělaný

GEORGES Většinou jim to řežou. Tyhle ženský chlapům uříznou nejdřív ptáka. Člověk by řek, že je to jejich oblíbeněj dortík. To se sem asi brzo zase vrátěj, co

BERETA Jestli to teda byly ony. Sem je tady nikdy neviděl. Bych se klidně vsadil. Ptáka má ještě teplýho. Dáš si

GEORGES Bereto

BERETA Jo

GEORGES Padáme. Na co čekáš. Až se vrátěj? Nebo že se sám pohřbí, co?

BERETA Ať zdechne. To bude hned, Same

GEORGES Neříkej mi Same. Jinak tě zabiju. Jenom jeden jedinej člověk mi říká Same, on jedinej může. Když chce. Akamás. Ten na to má právo. Kurva, proč tady nejseš, Akamante můj,

sokolíku

BERETA Je připravená, Georgesí. Jestli máš chuť.

Víš dobře, že mně o to nejde. Je pro tebe, Georgesí. Jestli máš chuť.

Trpělivost,

vidíš,

trpělivě vyčkávat.

Čekáš na něj, na sokolíka. Chápu, Georgesí. Víím, že ti ho nemůžu nahradit.

Hráli jsme si na to s bábinkou

GEORGES Cože

BERETA Jen trpělivost, trpělivě vyčkávat, říkala. Ona bábinka dřív tancovala v kabaretu. Tam se naučila vykládat pasiáns. Já ji vždycky držel kolem krku. (*Pauza. Zasní se.*) Tak pojd'. Pak mi pomůžes jednu chytit, jo. Slíbils to

Pýthie. Objeví se. Hodí po Beretovi Pupkem. Promluví:

PÝTHIE Chyť si mě

Bereta chytí Pupek. Stojí tam jako zkamenělý, v ruce drží kámen, pusou má otevřenou. Sam zdrhnul. Pýthie se sklání nad Théseem.

Tma. Možná.

II

Vyšinutí

-1- (Vyšinutá)

Nahoře. Kypřanka. A za ní dvě obrovská těla ve večerních róbach; vypadají, jako by byla bez hlavy, muž a žena v provazišti, visí v provazišti (pokud je tam provaziště) a vrhají stín. Mručení v bezejmenném, zrakem neproniknutelném chóru. Na každý pád je stěží slyšitelné. Kypřanka promluví. Zpočátku hovoří takřka soucitně:

A dala mu Pupek rozsévající hrůzu, jenž i proti Bohu hřeší / A zůstal tam stát / Zkameněl / Kámen / Ruka / Zkameněl / Ústa / Hotovo, konec / Pro něho / A my jsme vstali / Mysleli jsme na něco osobního / Budu muset / Co když se mě nezeptá / Za jak dlouho mi jede autobus / Netrvalo to dlouho / Myslela jsem, že to bude trvat déle / Ale ne tak dlouho jako vytrhnoutí zubu / Ani to nemůže víc bolet / Od té doby už není cesta tak bezpečná

Tamten chlápek se jmenoval Bereta / Říkal, že se jmenuje Bereta / Když byl malý, tak se jmenoval jinak, říkal, a všichni to jeho jméno znali, a taky říkal, že bábinka, prý, ho naučila Co

To jsem zapomněla

To druhé jméno už mu nepatří, už se tak nejmenuje, jeho pravé jméno všichni zapomněli, nikdy se ho na něj neptali / Je to muž,

zapomenutý,

beze jména,

zapomenutý

Je to beránek ve vlčích spárech,

zapomenutý

Je to kámen sotva popsáný, jenž v ruce drží kámen stejně nepopsáný,

zapomenutý

Nezbylo z něho nic,

zapomněli na něho

Nikdy nebyl ničím významným,

nula mezi nulami,

křoví mezi komparesem

a nyní

třímá v ruce

posvátný kámen ovinutý opaskem,

teď Pupek,

jenž hrůzu i Bohům nahání,

v ruce třímá / DALI BYSTE PŘEDNOST TOMU, ABY ZNOVU PŘIŠEL K SOBĚ A PROMLUVIL? / CHTĚLI BYSTE ZMĚNIT CHOD DĚJIN PODLE SVÉHO? / CHCETE NECHAT JEJICH HLAVY VSTOUPIT DO GALERIE SLAVNÝCH ŠTÁTÝCH? / CHCETE, ABY GOMORA NELEHLA POPELEM? / CHCETE, ABY SE ŽÁDNÁ VĚŠTBA NIKDY NEVYPLNILA – V MINULOSTI ANI V BUDOUCNOSTI? / CHCETE, ABY SI PÝTHIE LEHLA A VĚŠTBA, KTERÁ SE SVÍJÍ V JEJÍM BŘÍŠE, USNULA S NÍ? / CHCETE, ABY NÁM PROLHANÁ KYPŘANKA DÁL PŘEDVÁDĚLA TEN TVŮJ KOMICKÝ VÝSTUP? / CHCETE SNAD SKUTEČNÉ MĚSTO S VĚTREM VANOUČÍM PO LIDUPRÁZDNÝCH ULICÍCH, TAK JAK TO MÁ BÝT, ABYSTE ZRYCHLILI KROK HNÁNÍ VPŘED STRACHEM Z DĚTSTVÍ? / ACH / kdybych jen mohla znovu rozdmýchat toto město, které by

vzplálo – Chci

znovu rozdmýchat toto město, aby
vzplálo – Přijď mi na pomoc,
bojovný Áree – Přijď
a přines s sebou válku a válečné ohně / rovnou sem / A žádné slítování, ó,
milence můj děsivý

-2-

(Faidřina trpělivost)

CHŮVA (*vstoupí*) Už je v práci. Nečekal vás
FAIDRA (*vstoupí*) Zavolej ho, zavolej mu
CHŮVA Pane Démonfoónte, vaše matka vás žádá, abyste přišel
FAIDRA Vřeštilko pitomá, ne toho čahouna, toho druhého. Mého milovaného Akamanta
CHŮVA Pane Akamante, vaše matka vás žádá, abyste přišel
DÉMOFOÓN (*vstoupí*) Jsem tu, matko. V žádném případě mě nevyrušujete, vy nikdy.
Akamás odjel, zapomněla jste? Do Anglie, myslím,
udělat tam, co bude třeba,
vyřídít, co by mělo být vyřízeno – ačkoli musím přiznat, že mi toho zase o svém podnikání
mnoho nesdělujete
FAIDRA Drahé dítě mé odrostlé, dnes mi musíš něco sehnat, nezapomněl jsi
DÉMOFOÓN Ano. Musím dnes sehnat-koupit-prodat hodně věcí a mezi všemi těmi
věcmi, které dnes musím sehnat-koupit-prodat, vám obstarám-koupím to, co se vám bude
líbit. Seženeme, koupíme, to vám slibuji.
Año, sestřičko – pamatujte na to, že musíme mamince sehnat-koupit jednoho krásného
Hippolyta.
Jako každý rok, jedna obchodní transakce se zbožím, které není na trhu.
Ale ještě pořád si to můžeme dovolit, maminko,
nemějte strach
AÑA Jste spokojená, matko? Vidím, že květinář už tady byl. Měla byste si odpočinout, než
přijde klenotník
HELENA Vidím, že jste naprosto šťastná, drahá maminko. Aña, má ale pravdu, měla
byste se teď vrátit do svého pokoje
FAIDRA Půjdem pozdravit slunce, drahoušku můj. A poté se půjdeme uložit na naše
žalostné lože, budeme ho držet v rukou a čekat na toho, kdo se již nesmí opozdit. (*Sní
s otevřenýma očima.*) Hle, mé tělo z doby mého mládí, hladím ho. Hladím své mladé tělo
rukama nateklýma sluncem. A krmím svá ústa rudá,
i rudá
ústa v klíně svém. I ňadra svá, jež mi závidí sama Afrodíta a ty také
HELENA Chcete, abych vás doprovodila do vašeho pokoje, maminko? Nebo půjdete
raději s chůvou
FAIDRA Jsi milá, Leo. Chůva mě stále sleduje. Bože, jako by mi měla co vyčítat.
Půjdeme spolu pozdravit slunce, svůdníka mého milovaného. A poté se půjdeme uložit na
naše lože a ty nade mnou budeš bdít, dívka má poslušná. A jako každý den budeme čekat
S Leou po boku umíme čekat trpělivě
HELENA Helena, maminko, Helena. Jen řekněte: S Helenou po boku
FAIDRA Ano, s Helenou po boku. Z níž se stala Lea. Kde je Lea. Kdo je Helena. Ty jsi
Helena. Jak jsi vyrostla. Připadá mi, jako bys ještě včera byla malá. Neštěstí. Neštěstí. Opět-
pořád jenom dcera. Opět-pořád jenom ta s jizvou mezi nohama, s jizvou špatně sešitou

*

Odešly.

Předvede se Kypřanka. Má špičkovou postavu. Snaží se být co nejvíc současná.

AŇA Kdo sem pustil tu příšeru? Tos byla ty, chůvo

CHŮVA Jsem moc mladá a nepřísluší mi znát tajemství a tady je od samého počátku tolik tajemného a matka mě nic nenaučila zemřela loni v létě bylo teplo pokoj páchnul jak malé pokoje páchnou když se k nim blíží smrt a když už na ni přišla řada omyla jsem jí strupy a v té chvíli jsem pocítila na matčiných rtech záchvěv tajemství

AŇA (*k Démofóntovi*) Podívejte se, jak si mě prohlíží. Podívejte se jí do očí. Nemůžu ty její oči vystát, když takhle mluví. Jsem si jistá, že to byla ona, kdo sem pustil tu cizinku

KYPŘANKA Byla to ona, ona mě pustila. S vaším dovolením. Ale mám spoustu doporučení, však uvidíte. Já jsem ta, kterou potřebujete, aby vaše firma prosperovala. Já vám zaručím, že se vaše možné zisky zdesateronásobí. Nyní, v době krize, mě nemůžete nechat projít jen tak bez povšimnutí. Jsem ztělesněné štěstí

CHŮVA Ano cítila jsem tajemný dech a slova na jejích rtech ale byla to slova ve starém jazyce slova na která jsem málem zapomněla a nemohla jsem se shýbnout tak dolů tak dolů v odporných výparech jsem sotva slyšela ničemu jsem nerozuměla ale maminka umřela a já od ní neslyšela jediné slůvko lásky otevřela jsem okno a vyvětrala

AŇA (*k Démofóntovi, možná ukazuje na Kypřanku*) Nedovol jí, aby si tě omotala kolem prstu

DÉMOFOÓN Já nevím. Nedá se jí upřít jistý půvab, nemyslíš

AŇA Jsi propuštěna, chůvo

DÉMOFOÓN (*dost potichu*) To nejde, to přece víš. Dobře víš, že to nemůžeme udělat

AŇA Nedovol jen, aby tahle příšera zasahovala do našich záležitostí, to je všechno, co chci říct. Zbavme se jí dříve, než bude mít pocit, že je jí všechno dovoleno. Už teď si myslí, že všechno může

CHŮVA To není pravda to není pravda nic jsem neřekla nic jsem neřekla a jestli něco přešlo přes mé rty neslyšela jsem to jestli něco prošlo mými ústy hned na to zapomenou nemám žádné vzpomínky dobře víte že nemám žádné vzpomínky nosím květiny vyměňuji květiny krmím děti které rodí každý rok tak jako vás krmila moje matka umývám a uklízím a uklízím a umývám drhnu podlahu leštím stříbrné přebory boty boty uklízím šperky do šperkovnic češu češu vlasy a když přijde čas připravím provaz naříznu ho až do posledního vlákna které také naříznu ale chybějí mi slova abych mohla vzpomínat to dobře víte a teď mě chcete propustit vždyť přece dobře víte že to bude moje smrt jestli mě propustíte

KYPŘANKA Takže ji nepropustíte?

DÉMOFOÓN Co mi poradíte vy

-3-

(Hry s Pupkem)

Dole. Pýthie tvoří pietu se zraněným Théseem, vedle nich stále stojí Bereta s Pupkem v ruce. Zvedne se slabý vánek a z dálky přináší zvuky. V každém případě to není nic příjemného. Pýthie si povídá něco pro sebe, prozpěvuje si a Bereta jí dělá ozvěnu:

PÝTHIE	Vrať se	BERETA	Se
	Vrať se ty okouzlující		Cí
	Není ta správná chvíle		Le
	Vrať se		Se
	Nesmiš mě nechat lhát		Hát
	Nesmiš mě nechat trpět		Pět
	Vrať se		Se (ad lib.)

Objeví se Krvák. Pěkně oblečený – možná jako dobře oblečený dealer v době, kdy se všechno daří. Přesto je málo prozíravý. Roztržitě poslouchá. Promluví:

KRVÁK Se tak moc nestane, když se nevrátí, ne?

PÝTHIE Och

BERETA Och

KRVÁK Ne. Dneska. O hodinu víc, o hodinu míň, na tom přece vůbec nesejde. Vidíte, jednáme s vámi slušně. *(Zamyšleně pozoruje Beretu.)* A gratuluju k Beretovi! To je poprvé, co ho někdo dokázal zklidnit. Seš silná, to se musí nechat. Děláš to očima, že jo. Jestli je v tom nějaký trik, tak mi ho ukaž, já ho od tebe koupím, a pak ho budu používat na něj a na ostatní. Tady je pořád dost lidí, všimla sis? A to by člověk řekl, že je to tady jak na poušti. Ale zase tady potkáváš jenom samý blázný. Řekl jsem lidi, ale Ukaž mi ten trik. Fofrem. Nic jinýho po té tvý mizerný existenci nechci. Vidiš, že toho není moc

Ale teď ho rozhejbej. Budu ho brzo potřebovat.

Musíme sebou hodit. Pohni sebou. Já mluvím, ty posloucháš. Klidně ještě jednou, to mě nemůže vyvést z míry. Seš hodně silná, nadaná a určitě silnější než

Tohle *(vytáhne zbraň, nemíří na ni, vytáhne ji, jen aby to vyzkoušel, nechá ji ve výšce poklopce – nebo někde poblíž)*

PÝTHIE A prask

BERETA A prask

PÝTHIE Ó, ztopořený pyji Nejvyššího Vládce

BERETA Ó, sto po ře ný pij i nej vy šíh o vlá tce

KRVÁK Řekni mu, ať toho nechá. To je neuvěřitelný, jak mě vytáčí, i když se ani nehne

PÝTHIE Ó, mladý zbožňovaný / nebeský paroháči / Nehněvej se na mě

BERETA Ó mla dýz bož ňov a ný / Neb es ký par och áč i / Neh něv ejs e nam ě

Krvák vystřelí Beretovi pod nohy.

PÝTHIE Ó, ohni Diův

BERETA Ó, o hni dyj uf

Krvák se vrhne na Beretu. Sebere kámen obalený opaskem. Také on se trefí do Berety.

BERETA *(je osvobozený, všimne si Pýthie)* Bože! Tahle snad spadla z nebe. To je kurva dáreček, co, Krváku. Můžu si ji dát, Krváku?

PÝTHIE Ohé

KRVÁK Ohé

BERETA Ani hnout, děvko. Můžu, Krváku? Můžu, nebo chceš jít první? No tak řekni. Co je to s tebou, Krváku?

Théseus se zvedne, jak mu to jen podaří. Potácí se, vrávorá. Promluví:

THÉSEUS Klid. Jen klid, mladíku. Vyženu tu stvůru, která požírá tvé statky a tvá novorozená dítě. Já jsem ten, jenž stvůry přemáhá, abys věděl, jsem žencem divokých zrud, kde je ten zkrvavený, jak říkáš, kde je, zrudá

Théseus se pokusí vykročit vpřed. Bereta zvedne zbraň, která vypadla Krvákovi z ruky. Bereta vystřelí na Thésea (ze strany do nohy). Théseus se znovu zhrouť k zemi, drží se za nohu a nařiká. Pýthie opět začne křičet. Bereta je u ní, rukou (pravou) ji drží pod krkem, rukou (levou) se snaží dostat zbraní mezi její nohy. Objeví se Georges, v ruce nese papírovou krabici. Položí ji. Promluví:

GEORGES Já to viděl. Já jsem to pochopil. Musí ten kámen pustit, ale my se ho nesmíme dotknout. To nebude úplně easy-pohoda. Možná má nakažený celý tělo

BERETA Už ji skoro mám. Co to plácáš, Georgesi? Tak mi, sakra, pomoz. Můžeš mi, kurva, vysvětlit, jak to že s ní ta pistole vůbec nic nedělá? Většinou je to úplně zklidní

GEORGES Nejdřív musíme zařídit, aby Krvák pustil ten šutr, je ti to jasný? Pak uvidíme, jak se to dá vysvětlit. Tak mi snad, do prdele, s tím šutrem pomůžeš, ne. Mám strach

BERETA Jestli se budete takhle vrtět, tak vás zabiju, madame, je vám to jasný. Zabiju vás

*

Je tu Marie. Puška. Po ní Lea. Luk. A potom Anna. Stále s nožem.

MARIE Jestli se hneš ty, kamaráde, zabiju já tebe. Už jsem to měla udělat dávno, Honzo

Bereta pustí Pýthii krk i pistoli. Georges si klekne. Po chvíli udělá to samé Bereta.

LEA (*k Pýthii*) Seber mu ten kámen. Nemůžu se bavit s šutrem, který mluví tvými slovy

PÝTHIE (*k Beretovi*) Kolem toho, kdo na mne vztáhne ruku, se neštěstí obtočí jako okolo štvaného zajíce. (*Krvákovi*) A ty sklapni, nezasloužíš si slova, která říkám

MARIE Seber mu ten kámen. Dělej, co ti říká. Neštěstí nečeká

ANNA (*krouží okolo Krváka*) Ještě jeden krok, ale jenom jediný, drahoušku. Za tvým popelem, tatínku

Pýthie vezme Krvákovi z rukou Pupek. A on vidí. Rozumí. Promluví:

KRVÁK Pojd'me se dohodnout. Jedná se jen o malý územní spor. Můžeme se dohodnout, ne? Bez nervů. Jestli máte zájem, nechám vám tu čarodějnici a tuhle polomrtvolu ke konzumaci

PÝTHIE Jeho dům / uvnitř / vše je v troskách / Ruiny na ruinách / Ó, zhoubo / Ó, zlobo / Ó, mrtvý dome / Ó, černý ohni / Dům hanby

KRVÁK Podle mě byste jí měli zacpat pusou roubíkem

PÝTHIE Dům hanby / Sídlí uvnitř v jeho stínu / Zvrací na své vlastní trosky / Pojídá své výkaly / Má ruku jako had / Nedotýkej se ruky, kterou ti podává / Zanech svou ruku na prahu / a své zraky odvrát'

KRVÁK Nechcete jí dát roubík?

PÝTHIE Vstoupil do tebe / Přivlastnil si tvůj dům / Ruiny na ruinách z něj udělal / znal jeho tajemství / viděl jed na jeho bílé omítce / Zevnitř tě sžírá

KRVÁK Bože můj, tak praští ji už někdo

PÝTHIE Jsi sám sobě svou vlastní latrínou / V myšlenkách tě tráví / Ve snech do tebe koná potřebu / Zvrací na tebe krásnými sliby / Je úsměvem tvých odmítnutí / Smíchem tvého ponížení / Je pouhou ruinou, jež šlape po ruinách tvých / prodává své hleny, aby ruiny okrášlila / a sliny pro tvou zemi, na niž prší / Anděl

KRVÁK Takovýhle kreatury si fakt nezasloužej právo na život

PÝTHIE Padlý anděl / To je on, drahý, milý, usměvavý / klidná síla / krása se s ním snoubí / nepopíratelná krása / Tma / Přijde / Přijde

Pauza. Dlouhá pauza.

GEORGES (*k Marii, trochu náhodně, jako by hodil bahnem*) Máš nějaké zprávy o bratrovi? Víš, kdy tě přijde tajně navštívit? Víte, že ji tajně navštěvuje? Akamás už brzo přijde. Kdyby tady byl, nedovolila by sis takhle mi vyhrožovat

LEA Říkej to té, která ho zná. Já ho znám. Vlastně ne. Nic mi o bratrovi neříkej. Odkdy se vůbec někdo jako ty opovažuje pronést v mé přítomnosti jeho jméno? Podívej se na mě, narušiteli tajemství, zloději, vrahu. Copak tancuju pro svého bratra? Copak jsem děvka z jeho podniku

GEORGES Bylas. Říkal mi to. Bylo to tam nahoře u hranic, když mi ho strkal do zadku,

tak vyprávěl o tobě, jak jsi nebývala vždycky neposkvrněná, o tom mluvil

MARIE Co to říká, Leo?

LEA (*ke Krvákovi*) Mluv

KRVÁK Jsem Akamantův nový vyslanec. Procházím kraji, co nám patří, a kde pořád nejsou žádné hranice. Přemýšlím o tom, že by se tady měl udělat trochu pořádek. (*gesto směrem k Beretovi a Georgesovi*) Tihle dva jsou moji noví učedníci. Budete je ještě potřebovat, milé dámy. Pracovní síla nám nechybí. Tihle dva se ale ještě nevyznají v našich dohodách, které jsou, mimochodem, hodně obecné. Chtěl bych

MARIE Jaké dohody? O jakých dohodách to mluví, Leo? Tys uzavřela nějakou smlouvu, tys podepsala příměří, Leo, a neřekla jsi nám o tom? Ne. Tomu nevěřím. (*Ukazuje na Beretu.*) Toho znám docela dobře. Dřív se jmenoval Jan. Jeho babička uměla vyprávět spoustu příběhů. Chodili jsme k ní a poslouchali. Televize pořád běžela a ona vyprávěla přes tu televizi, ještě hlasitěji. Tam jsem ho poznala, nosil krátké kalhoty. Drbal se a pokukoval po nás. Jednoho dne ji někdo uškrtil. On zmizel a všichni si mysleli to samé. Od někoho, kdo vás vychoval, se takhle neutíká, leda že byste v tom měli prsty

BERETA (*k Marii*) Víš, co se říkalo o tobě, ty Svatá Netýkavko-Prcalko-Cikánko, že když ses válela ve vaně s Bohem a s křížema, tak se ti to líbilo

ANNA (*krouží okolo Georgesu*) Tak dobře, dobře, tak ještě jednou *beránku boží, ty, který snímáš* – protože tě mám ráda – *hříchy světa* – abys splatil ještě jednu splátku, drahousku můj – *slituj se nade mnou* – ještě jednou, jenom jednou

GEORGES (*k Anně*) Ty se na něj zlobíš. Už chápu. Nabízím ti tohle a budeme si kvít. Ber... Mír. Dáš to tomu, komu budeš chtít

Anna si vzala sáček, který ji podal. Otevře ho a prstem ochutná. Vyklepe ho. Bílý prášek poletuje vzduchem.

KRVÁK (*k Georgesovi*) Tohle ti naučtuju. Nechte mě, ať to nejdřív spočítám jemu, než to spočítáte vy mně. Copak byste něco takovýho mezi sebou snesli? Takovýho ňoumu do kšeftu

MARIE Tady je každý sám za sebe. Tady si hájíme svoje práva. Náš mír nepatří vám. Řekni jim to ty, Leo

A už je tu Akamás. Má andělskou tvář. Je to Archanděl Hermés ještě před ztrouchnivěním. Dobová rytinka. Má kompletní nedbalky, zkrátka vše, co dotyčný potřebuje, když se pohybuje na určitých místech. Potichu promluví:

AKAMÁS Podstatné je, že tomu věří, není to tak, Leo? Bez mého souhlasu nic nevyřešíte, není to tak, Krváku? Buďte zdraví, sestřičky. Zdravím vás všechny, které znám, i ty, které jsem ještě nepoznal. Dámy a pane v nepěkném stavu. Měl byste si dávat větší pozor. Buď zdrav, Same. Buď zdrav, můj milovaný Georges. Víš, že jsi mi stejně chyběl

GEORGES Jsem pořád Akamantovou dírou. Jsem pořád žumpou Akamantových sraček. Hurá!

Tma, možná.

III

Tři smírčí akty, jedno příměří

-1-

(Příprav jídlo)

Předsín. Nebo něco, co by se tomu mohlo podobat. Trochu níž než nahoře, pokud bychom tomu tak mohli říkat. (Každý – všechno –, koho nebo co, Chůva zmíní, se může v kterémkoli okamžiku objevit na tomto jevišti. Tedy především: holčičky od jednoho roku do třinácti let / kolébky / postýlky / chůvy / vanička / žehličky / kočárky / atd. Anebo tam být nemusejí, pokud na ně nebudou finance. Nebo chuť. Zkrátka najít to, co by navzdory všemu co možná nejlépe postihlo obscénní věčnost panských domů a hemžení služebnictva v nich během nějakého svátečního dne.)

CHŮVA Ti nejmladší spí pěkně přikryti pod peřinkou ve svých kolíbkách v obrovském pokoji je čas na spaní

jedno / druhé / třetí / čtvrté / páté / šesté

všechny odpočívají připrav krmení chůvo hrnečky s přesnídávkou Gaie se klube druhý zoubek a ani nebrečí v ústech jí vyrostl bílý kamínek ó mocná přírodo holčičky se koupou očistná voda v nich probouzí idiotské skřeky není to žádná horká voda která svádí k rozkoši ručníky rychle chůvo je mi zima

sedmé / osmé / deváté / desáté / jedenácté / dvanácté

podtrženo sečteno jděte se s nimi projít chůvy a dávejte pozor až budete přecházet přes silnici děti a když potkáte žebráka dejte mu nějaké drobné když potkáte dva žebráky tak vezměte nohy na ramena a utíkejte aby vás neunesli hlavně ty Lédo musíš dávat pozor husičko bělavá hlavičko skotačivá

třinácté / čtrnácté / patnácté / šestnácté

penzionát kancelář trest Médea se zamilovala do učitele společenské výchovy ve snu ho pobláznila a odvedla si ho ke své tajné číši beránek na pastvě sežral její zlatý knoflík zlaté rouno chůvo co to vykládáš nic nic jsem neřekla vůbec nic to tahle žena tahle žena

KRVÁK Hnus

CHŮVA Cože

KRVÁK Všechny ty holky co se vám snaží dostat rovnou mezi nohy. Všechna ta chamrad s dírou, ze který vylezla. A vy. Zlatej hřeb večera. Je pravda, co se říká – že ta, co nikdy nebyla v přechodu, snáší každý rok jednu, a vždycky s jiným otcem? Každý rok a jak už dlouho

CHŮVA Už ani nevím. Snad od samého počátku. Už pra-prababička mé matky

Jenom co já vím. Nechápu, proč vás to zajímá.

Mě to nezajímá.

KRVÁK Já jenom nerozumím proč. Akamás je přece nemohl dát všechny najednou do oběhu. Vlastně to ani nejsou tak úplně jeho sestry. Ne docela. Ani ne z půlky. Já sám jsem dal tu svoji a to byla moje víc než napůl. Pořád spolu máme dobré vztahy, přes jistou krizi v téhle oblasti. Znam pár lidí, co by dobře zaplatili, kdyby si mohli píchnout do mimina

CHŮVA Proč říkáte tyhle věci? Je to ohavné

KRVÁK Proč bych to neříkal. Jsem přijatelný třídní nepřítel. Nijak se nepřetvařuju. A cos to říkala ty o tom učiteli, já nevím čeho

CHŮVA *(jako by se ji zmocňovala panika)* Nic, já nic. To jen tahle žena,

Tahle žena

A je tu Helena. Za ní Faidra. Diamantový náhrdelník. Kytice bílého čilimníku. Večerní šaty. Promluví Helena:

HELENA Zase ta žena. Mlč, chůvo. Postarej se o maminku. Jsem vyčerpaná. Jsem Helena. A vy?

KRVÁK Krvák

HELENA (*směje se*) Krvák? Zvláštní, zvláštní. Krvák, Krvák. A dál

KRVÁK (*zmateně*) Jsem tu nový. Ehm. Vyslanec. Jasně. Od vašeho bratra

HELENA Hlavně neříkejte, od kterého z mých dvou bratrů. Ne. Nepomáhejte mi. Já na to přijdu. Ten bídák. Akamás se vrátil. Maminko, slyšíte – náš Akamás se vrátil

FAIDRA Akamás, můj nejmilejší. Určitě nezapomněl na malou pozornost pro mě, tím si jsem jistá. (*Jde ke Krvákovi, prohlíží si ho, štípne ho do nosu.*) Tak tohle je ten dáreček pro mě

KRVÁK Ne, panebože, to ne. Pevně doufám, že ne

HELENA Není to váš typ

KRVÁK Slyšel jsem, co se s nimi potom děje

HELENA Nikdo nikdy nezjistil, co se s nimi potom děje

KRVÁK Ale vy, vy jste můj typ

HELENA Jdete na to rovnou. To já taky

Vrhne se na něho. Už nevypadá unaveně. Objímají se, škrábou. V té chvíli to vypadá, že jsou si souzení.

FAIDRA (*velice potichu, nářek*) Zmizte. Zmizte

Zmizí, ani nečekají na její příkazy. Poté se vrátí v tanečním vlnění vzájemných dotyků. Pokračují dál před jejími zraky. Pokaždé, když se objeví, svlékají se – tu nahoře, tu dole. To není důležité. V každém případě to vypadá, že ona je už nevidí. Zůstane tam. A s ní i Chůva. Zůstanou.

-2-

(*Výměna*)

Kypřanka. Oblečení jí leží u nohou. Démofoón sedí v křesle nebo na židli. V klidu ji pozoruje. Krátká pauza. Poté promluví ona:

KYPŘANKA Jak se cítíte

DÉMOFOÓN S vámi? Nebo tak vůbec

KYPŘANKA Se mnou

DÉMOFOÓN Jako v seriálu na pokračování. A tak vůbec ostatně taky. I když co se týká vás, tak možná,

právě v této chvíli

city stoupají.

Možná, říkám.

Takový ten americký seriál, víte.

Často mám pocit, že žiju v jednom z těch amerických seriálů.

Pěkně v obraze, uvnitř obrazovky. Pohodlně usazený do obrazu. V klidu. Tak to mám rád.

Tam venku všechno žije. Všude se to hemží obyčejnými muži a obyčejnými ženami, kteří si žijí ve svých obyčejných ulicích a myslí si o těch druhých, kdoví jak nejsou výjimeční. Je to svět stvořený k užitku nás všech a oni si o něm myslí, že je obrovský.

(Čas od času se někteří vzeprou, jen tak, aby byl scénář hezčí. To do toho někdo vstoupí. Dá se tomu rámeček. TITULEK: „VZPOURA MRAVENCŮ“. Existují dvě možné verze s několika variantami. Buď se pokročilejší část mravenčího národa vzedme a vyzve ke vzpouře zaostalejší skupinu mravenčího lidu a vy pak vidíte výsledek, a nebo se ta zaostalejší část mravenčího lidu naštvě, jen tak, třeba pro deset franků navíc nebo namíň, a na druhé straně se pak ta pokročilejší část mravenčího národa, která pořád naoko souhlasí, snaží získat pro sebe nějaké výhody. Matka se na nás rozzlobila – ale to vás nezajímá –

kvůli té nepříjemnosti se šperky, které se musely okamžitě pohřbít –

ale kdyby vás to zajímalo, vidím, že jste velmi vnímavý člověk, to se hned pozná.

Dobrá tedy. Burza se otřásá v základech. Já dělám, jako že se mi třesou kolena. Počítám s přijatelnou mírou rizika. Nakonec slíznu smetanu. Nakonec se můj osobní majetek znásobí. Televizi si platíme, abychom se mohli bavit na pohřbech a při naprosto demokratických a naprosto zmanipulovaných debatách. Panelové diskuse. To je otázka zručnosti. Mravenci se vyfiknou do svátečního. KOUSÍČEK NÁRODA V ŠIROKÉM PLÉNU. ZAMĚNITELNÝ HMYZ, KTERÝ SE ZDÁLKY POZDRAVÍ, KDYŽ JE JEDEN HMYZÍ RODIČ POZNÁ. ZAMĚNITELNÉ ZEMĚ. ZAMĚNITELNÁ MĚSTA. NIC POŘÁDNÉHO. JE TO VŠECHNO KOMEDIE, TO VÁM POVÍM. Můžeme zvládnout až dvacetiprocentní nezaměstnanost, deset procent bezdomovců. A možná i víc. Na jihu. Tam, kde to žije. V každém případě je potřeba dávat pozor. Já si pozor dávám. Na Východě je to to samé. Netrvá to zatím příliš dlouho, jak určitě víte. Přes to všechno se nesmí povolit. NAKONEC BUDE STEJNÝ FILM VŠUDE.)

Já žiju bez přestávky jako v tom americkém příběhu. Stísněný v jednom těle. Proto mám volné ruce, abych mohl zespodu škrtit. Cítím, že mě všude sleduje kamera. Abych to řekl přesně, i já sám sleduju kameru, která mě sleduje. Někdy se vidím v zadním plánu. Zaostřím na sebe, jsem ten zadní plán, který vidím, že mě vidí v zadním plánu. Není to úchvatné? Jistě, je to jenom obraz. Paradox pro blbce. Bohové, které uctívá moje matka, ti musí zažívat něco podobného, ale vy mi nevěříte, že. Jenom my jsme těmi skutečně živými a civilizovanými bytostmi, svým způsobem, mělo by se asi říct, já si tak říkám

KYPŘANKA Ale jistě. Co si o mně myslíte

DÉMOFOÓN Svůdná, opravdu svůdná. Hlavně váš krk, máte krásnou linii. Zvedněte nohu. *(Ona to udělá, aniž by to jakkoli zpochybnilo její půvab.)* A jeskyňka dole je také hebounká, krásně vyholená, lehounce narůžovělá. Jste úžasná. Líbíte se mi, opravdu, a to se mi stává málokdy. Víte, mám tak trochu slabost pro svou nevlastní sestru. Pro Aňu. Vlastně spolu už několik let spíme. Je to rutina, ale příjemná. Ona se neholí. Má to tam hustě zarostlé, černé jako ona sama. Prales. Taky se mi to líbí. *(Nevadí vám to? Většinou to lidi šokuje, třeba když o tom mluvím na poradách vedení. Staří chlípníci se prozradí a ti mladí zaboří nos do svých statistik. Chápete, mají ze mě respekt. Ženy se tváří, jako by nic neslyšely. Nemají většinu, tak dělají, jako že nic neslyší.)*

KYPŘANKA Já jsem Kypřanka. Tu lásku, kterou cítíš ke své sestře, chtělo něco ve mně

DÉMOFOÓN Dobře. Píšu si. Netykejte mi. Vypadá to, že trpíte také megalomanií, ne?

KYPŘANKA Já jsem Kypřanka. Jsem Rozená Láska

DÉMOFOÓN Hezký titul. Ale těžko by se ujal. Já bych řekl, že je to taková souchotinářská megalomanie. Ale teď vážně – provozujeme telematickou službu se všemi představitelnými i nepředstavitelnými doplňkovými službami. Nemáte pár nápadů na její vylepšení?

KYPŘANKA Udělejte si z mého těla svoje logo. Pomůže vám to k rozvoji

DÉMOFOÓN Co

KYPŘANKA Logo. Vyprávějte mi o mém těle. Víc. Popište ho. Víc. Jen si to představte:

V údolí mého krku se jeden extramladýchlapcenaženěníještěcucák setká s krkemstarězeny. A ten krkstarězeny ho zaučí v sexuálních vztazích. Krkstarězeny vyrobí z jílu figurku. Oživí ji svým dechem. Hraj si,

řekne krkstarězeny extramladémuchlalcinaženěníještěcucákovi, hraj si,

aby ses naučil, jak se musí při předehře hýčkat, kde se poprvé dotknout a jak se bránit.

Vyprávějte mi o mé vagíně. Popište ji ještě víc. Představte si:

V hlubině mé vagíny z klitorisu tryská plodivé mléko a hlubina roztává, hlubina hoří, klitoris hoří. Profylační videohra:

Zasvěcený klitoris se páří a polyká svůj výron. Jeskyňka s ním hýká rozkoší. Když je klitoris hotový, už z něj vůbec nic nestříká. Vrací se jako šampión. Zasvěcený klitoris s beranicí. I

zezadu. Představte si:

Čarodějčernýjaksaze. Varianta určená pro rizikové skupiny.

V mém obočí, v rozčepýřených štětinkách mého pravého obočí

DÉMOFOÓN Takže výukový program. Vy máte ale nápady. Myslel jsem, že jste realističtější. Tak tedy válka, jak myslíte. Sex s válkou, žádný problém, kdybyste měla chuť. Já ve svém bordelu prodávám superhrdiny a fantastický holky. Z masa a kostí nebo na obrazovce. Taky se dostanu ke zbraním. A k lidem okolo nich. Všechno jen legálně, nebo aspoň skoro. Moje scénáře jsou vždycky uvěřitelné. Reaguju na uvěřitelné situace. Ale tohle ne:

VÝ-U-KO-VÝ-PRO-GRAM – děláte si ze mě srandu?

Přemýšlejte trochu. Rychle. Nebo zmizte z mého života

KYPŘANKA Přemýšlím. Snažím se. Už to mám. Pošlete pro chůvu

DÉMOFOÓN To nejde. A není to jen otázka důvěry. Panská čest atd. Vy nevíte, co vím já

KYPŘANKA Já vím ještě víc. Jsem Kypřanka. Musím něco dokončit. A potřebuji na její místo

DÉMOFOÓN To mě zajímá

KYPŘANKA Vytoužená smrt zabije

DÉMOFOÓN Koho? Matku?

KYPŘANKA Ano. Faidru. Příběh končí. A taky všechna ta opakovaná nevhodná počítí. Myslím, že potom by mělo být na světě lépe. Pro vás pak bude každý rok o starost méně. Nikdo už nikdy nenajde žádnou náhražku za Hippolyta. Tak. A tohle se opravdu stane

*

Ticho. Démofoón se trochu chvěje. Stále ticho. Aňa se objeví v pravou chvíli.

AÑA Vidíte, teď se mnou souhlasí. A já souhlasím s ní. Zavoláme Chůvu. Budeme se milovat. Chcete, abychom ji vzali do postele? Chcete okořenit naši rutinu

DÉMOFOÓN Aňo. Posloucháš za dveřmi

AÑA Akamás s tebou chce mluvit

A je tu Akamás. Je s ním Georges, vulgárně oblečený jako žena. Falešná prsa, paruka, vyzývavá sukně, atd. Akamás promluví:

AKAMÁS Smilníku. Mám tě. Rozhodl jsem se, že se ožením. Jsi nejstarší. Tohle je moje snoubenka. (*Ukáže na Georgesa.*) Dej mi své bratrské požehnání

DÉMOFOÓN Měl jsem tě zabít hned, jak ses narodil. Měl jsem strašné nutkání

AKAMÁS Čím dál tím víc se podobáš mamince. (*Ticho. Georges si nadzvedne umělá prsa, která se rozhodla sklouznout.*) Ale teď vážně, mám na prodej nějaké zboží. Parádní zásilku extáze. Dáš si? Uvidíš, že se ti pak můj miláček bude líbit. Víc než támhle. Kdo to je? Tvoje nová sekretářka? Nebo tisková mluvčí?

AÑA Nová chůva

AKAMÁS Skvělé

KYPŘANKA (*mrkne na něho*) Já jsem Kypřanka. Přece se známe, ne? Já bych si dala Akamás. Vydá z kapsy hrst tabletek. Hodí jí je. Kypřanka. Ani se nehne. Tabletky se kutálejí a poskakují všude kolem ní. Georges se shýbne. Sbírá. Polkne.

-3-

(*Význání*)

CHŮVA Chudinko. A teď pojď, má paní

FAIDRA Kam? Kam? Ne. Ne. Dneska je Velký pátek, chůvo, pamatuješ? Mladý Pán zemře. A v jeho smrti se narodím já. Přijde můj Hippolytos. Otevře dveře. Přijde. Mladý bůh se svým křížem hořkosti přijde až ke mně. Zdolá svou Faidru, svou Golgotu. Ó, mladíku,

který hodláš zachránit pouze včelu a květinu, buď mi nápomocen. To mu povím. Vidíš mě, vidíš mě, synu Théseův,
slituj se nade mnou,
potomku přelétavý
Díváš se na mě, jako bych byla horou, na níž vanou macešské touhy. To na něj volám. Ale můj Hippolytos neodpovídá. Nic. Pohrdá mnou. Dobře ho vidím, chůvo. Zvedá se, odchází, pohrdá. Tak je to. Vidím jeho pohrdavá záda. Vidím svaly na zádech mladého marnivého Boha, jenž se nechce smířit se mnou, s Faidrou, ani s nikým jiným mého pohlaví. Vidím, jak se vzdaluje, vidím propast, kterou stvořili bohové, vidím válku, jež trvá odnepaměti
No tak zdechni. Povídám. Pitomče. Egoisto. Ješito. Srabe
Poštvali na něho celou smečku, na bastarda, poštvali na něho válečné psy jeho otce. Ach, služebníci, co jste to provedli? – Co jsi nám přikázala, paní – Když umíral, tak tě proklínal – Když umíral, tak říkal, že tě nenávidí i za to prokletí – A že teď bude všechno od sebe ještě vzdálenější, říkal, pro muže i ženy, to, co bude a co se tě bude týkat. – Ať tvůj rod rodí pouze zoufalé samičky, říkal, a z jeho úst vyšlo jen pouhé zachroptění: Die, stvořiteli, vyslyš mě. – Pak mu vůdce smečky vyrval celou tvář a on už neřekl nic
Už nic, nic víc, ó, ať jeho kosti vyschnou na slunci, ať jeho maso sežerou zlomyslné bestie, on ke mně bude stejně pořád promlouvat

V této chvíli se všichni, kteří byli nahoře, objeví okolo ní. Dívají se na ni. Všichni mlčí a ona odchází. Sama.

*

Potom se může znovu rozběhnout konverzace. To oni se pokusí opět promluvit. Jen tak, o ničem. Přerušují je vzdechy a nářikání. Jejich ústa nevydávají žádné srozumitelné zvuky, nic, čemu by bylo rozumět. V jednu chvíli je toho spousta, jakoby uvolnění. Odpočinout si. A znít. Nakonec promluví Aňa:

AÑA (velmi potichu) Promiň, chůvo. Poslali jsme pro tebe

CHŮVA (klidně) Ano. Teď tomu rozumím

Přichází Kypřanka. Začíná jí svlékat pracovní oděv. Chůva se nebrání.

Akamás vyběhne směrem, kterým odešla jeho matka – určitě to bylo do pokoje – křičí: „Maminko, to jsem nebyl já.“ Zmizí.

Georges váhá. Má jít za ním, nemá jít za ním. Promluví, ale nijak mu nezáleží na tom, jestli ho ostatní slyší:

GEORGES Dostal jsem toho starýho, Krváku. Já se vracím. On si dává bacha. Všimnul jsem si. Tak to dělám jako s klientem, u kterýho nevíš. Vidíš, dělám jakoby nic, přešlapuju. Čekám. Prohlížím to tam: – Pán si něco přeje. – Jo. Tohle. A vytáhnu na něj nůž. A ten nůž do něj

vrazím. Ach,

ten se tvářil. Překvápko bez obalu. Už od té chvíle, co jsme šli s Beretou okolo toho obchůdku s atrápama a srandičkama. Bylo to jasné. Bereta byl jen způsob, jak se dostat blíž k holkám. Vidíš, vůbec jsme ho nepotřebovali. Díky tobě, Krváku. Ale tohle jsem nemohl tušit. Seš dobřej, Krváku. Ale můj sokolík je silnější než ty. Můj Akamás. Beretovi jsem jen chtěl udělat dobře, pomoci mu. A teď ještě navíc dělám dobře svému sokolíkovi. Dvojitý zásah. Když se to vezme kolem a kolem, tak to bylo nádherně strávené dopoledne. Nikdy na to nezapomenu. Nikdy na to nezapomenu. Ten dědulův ksicht. To zachroptění, jak z toho prdícího camembertu, co prodával. Vidíš? (*Prohrabuje se ve staré tašce. Vytáhne prdící camembert. Zmáčkne ho a ozve se patřičný zvuk.*) Nezahraju ti ale ten zvuk, co mu vyšel spodem, i když na to mám taky správněj nástroj

HELENA Dost. *(Ke Krvákovi.)* Proč ho necháte vyprávět takové hlouposti

KRVÁK Neříká žádný hlouposti, říká pravdu. Obyčejnou, pitomou pravdu. Svou vlastní pravdu. Jedna malá, ne zrovna povedená vloupačka. Jedna skoro podělaná vraždička. Podle mě to měla být pořádná řezničina. Měl pořádně trpět, měl mít napůl proříznutý krk nebo napůl rozpáraný břicho. Udělal ale to, co měl. Nekalé praktiky. Něco, co osvobozuje. Na co čekají všichni ti řadoví šmelináři? Na co čekají? Na smrt, která si pro ně přijde, to si pamatujte. *(K Heleně.)* A ty, koťátko moje, jestli chceš, abysme si rozuměli, jestli se mnou chceš vyjít po dobrým, budeš si muset zvyknout

HELENA Já s vámi nechci mít nic společného. Co si myslíte

KRVÁK Škoda

AŇA Jestli s ním nepůjdeš, Heleno, tak se zapni. Bylo by to ponižující. Všichni ti *Chystala se ještě něco říct. Bylo to jasně vidět. Ale zarazila se. Dlouhé ticho. Helena se zapíná. Sem tam se dívá na Krváka, dokud se nezačne zapínat i on. Krvák pak odejde. Těsně předtím, než odejde, řekne:*

KRVÁK Škoda, opravdu škoda

Kypřanka už vysvlékla Chůvu. Začne se oblékat do jejích šatů.

CHŮVA Víte, je docela velká zima

KYPŘANKA *(roztržitě)* Myslím, že jsem tam nechala nějaké oblečení

AŇA Ne. Já jsem proti. Ať odejde, jak se narodila

HELENA Aňo

DÉMOFOÓN To už opravdu přeháníš

AŇA Co vy víte, jestli já přeháním. Ona, ona dobře ví proč

CHŮVA Já nevím já nic nevím Aňo mlč mlč to tahle žena tahle žena

AŇA Nevěřte těm idiotským litaniím. „Já nevím, já nic nevím.“ Každý den, od chvíle, co nahradila moji matku, vidím, jak mě její oči sledují. Vidím, jak se na mě dívá, ode dne, kdy matka zemřela. Proč se tak dívá na mě. Proč zrovna na mě. To mi řekněte. No tak mi to řekněte. Nevíte. Já to vím. Protože se zajímám o svého bratra, o bratrovu postel a o záležitosti našeho domu mnohem víc než všechny moje sestry – ať je Bůh zatratí, ty pokojné zlodějky klidu a míru, ty spořádané, ty, jež rozhněvány odešly, ty, jež se vdaly a odešly, ty které jsou už dávno mrtvé, aniž by to vůbec věděly, ty které zemřou, aniž by se to dozvěděly. Není to tak? Nemám žádné výčitky. Ne. Kvůli tomu ne. Ale vím to. A vím, že ona ví, ona něco ví, ona ví něco, co nemohu říct. Něco, co je mým osobním křížem. Mým vlastním. Něco, co řeknu, protože tě vidím nahou, a pak, pak půjdu, a pak zmizím před tebou a před tvým pohledem

CHŮVA Aňo mlč mlč já odcházím odcházím vidíš vidíš to jdu pryč pryč ale měj se na pozoru před tou ženou měj se před tou ženou na pozoru

Odejde.

HELENA Nemůžeme ji nechat jen tak odejít. To se nedělá

AŇA *(klidně)* Já jediná z vás, Heleno, já vím, kdo byl můj otec

DÉMOFOÓN Bože můj, Aňo, nic neříkej. Nic nevíš. Už nemluv. Pojď

Vezme ji za ruku, táhne ji pryč. Ona se nebrání. Těsně předtím, než odejde, řekne:

AŇA Stejný jako jeho

DÉMOFOÓN Nic neslyším, nic neslyším

KYPŘANKA *(sama s Helenou)* Řekla to

HELENA *(po chvíli ticha)* Jeho sestra. Moje sestra. Jeho nevlastní sestra. Moje nevlastní sestra. To ne. Arabáš. Cigoš. To ne. Manžel chůvy matky naší chůvy byl sluha. Staral se o

park. Chůva matka naší chůvy o něm často mluvila, často po něm toužila, by asi bylo lepší říct. Zmizel stejně jako spousta dalších. Matka-lidožroutka si ho podala ke své výroční večeři. Mně nikdy nepřišlo divné, že jsem dcerou někoho, koho neznám. A když, tak jen trošičku. Vždycky jsem si o něm mohla nechat zdát, chápete, tatínek a já. Ale pro ni to bylo hluboké zklamání. Vědět bývá ještě horší. Hlavně pro ni. S těmi jejími manýrami a tou její žravostí. Tatínek z Meknesu zmizel, když byl sotva dospělý. Nemuseli jít nikam daleko, aby ho našli. Bratři si jen museli pospíšet. Léta to tak fungovalo, obchody šly a oni vzali prvního, kdo přišel, chápete. V tom roce to, myslím, bylo zrovna tak. Kdyby to tak nebylo, tak bych se to už dozvěděla

Taky jsem si myslela, že to byl Krvák

Jsem docela ráda, že nebyl

KYPŘANKA Ona to řekla. Z toho se nevzpamatuje. Přiznání neosvobozuje, tak to je. A vy teď odejdete. To je taky pravda. Odejděte, říkám vám. Vás se to také týká. Jediná věc. Co by mohlo být přirozenější. Opusťte dům / mějte rozum. No tak, rozhodněte se, bojácnice

Helena se shýbne ke Kypřančině oblečení, sebere ho a řekne:

HELENA Chůva nebude daleko. Přece ji nenechám jen tak odejít
Odejde.

KYPŘANKA To jsem já. Chůva. To jsem já. Faidro.

*

Kypřanka odchází směrem k Faidřině pokoji. Objeví se Akamás. Vstřícné úsměvy. Dotknou se rukama. Krátká promenáda, jako by to byli dva tanečníci.

AKAMÁS Maminka spí, krásko. Myslím, že vás nebude unavovat dřív než večer, chůvo. Přijďte se raději podívat na mé hosty, paní.

Potkal jsem tam jednoho muže. Velmi zajímavý člověk, uvidíte. Hledá ženu. Maminka chce

nevlastního syna, aby s ním mohla spát a aby ho mohla zabít. Třeba bychom jí ho mohli dohodit

Kypřanka se usměje. Neodpoví.

-4-

(Příměří)

Dole. Théseus. Má na sobě příliš velké (nebo zase příliš malé) kalhoty. Tělo má stále nahé, rána je stále viditelná. Lea mu ovázala nohu (určitě) Pýthiinými věšteckými řemínky. Když může mluvit, bude mít čas starat se rovněž o jeho tělo. O kousek dál ukazuje Anna Pýthii několik tanečních kroků. Nebo možná Pýthie předvádí několik věšteckých obřadů Anně. Třeba i oboje najednou. Kolem nich poletují ptáci. Nedaleko leží Pupek a také tranzistorové rádio, které slabě chrchlá libovolné zprávy a přerušuje je reklamou a hudbou.

THÉSEUS A aspoň ty mi neříkej, že tohle není podsvětí.

Je to podsvětí.

Stále.

I když jsou tvé ruce hebké.

Neříkej, že jsem se vrátil domů.

Toto zde není můj domov.

Kdyby mě to tak nebolelo – tady (*ukazuje na svůj bok*) a tady (*ukazuje si na nohu*) – tak bych si myslel, že jsem ještě pořád v

Ne.

Copak mě mohlo napadnout, jaká to bude bolest, když mě bodnete nožem a ten oheň, který mě drásá jak dračí zub a já to všechno cítím, jako jsem to už dlouho necítil. Tvoje ruce. Ty taky. A radost, co se navzdory všemu

vrací

přes to všechno

a já ji poznávám. Je to pořád ta samá past. Následky kletby

Ne.

Všichni nebešťané skonali. Já to viděl. Všichni zmizeli v nicotě. Bída. Neměli se čeho zachytit. Už pro ně nikde není místo, říkali si. V nestvoření ani ve stvoření. Slyšel jsem, jak to říkají. A co ty –

Modlíš se ještě, ty, kterou nazývají Kypřankou, Afrodító z vln oceánu zrozená, ty, která ještě odoláváš. Ty –

Afrodítina potravo. Ty –

Povoláš thráckého Área s tisíci kopími, aby ublížil tomu, kdo se opájí vražděním. Ty –

Potravo Áreova

Neodpovídej. Nechci slyšet tu zápornou odpověď, kterou prozradily tvé oči. Tvé ruce se k nikomu nemodlí, to se pozná.

Ohé. Ublížuješ mi. Nedotýkej se mě tam, kde mě to bolí, když říkám pravdu

Ne. Neříkám pravdu. Pravda je jako hladová fena, která nezná svého pána. Nabídne se každému, kdo ji nakrmí, a je jí jedno, jestli ji ten nový bude bít. Pravda mění svého pána a svůj domov za misku dršťek. Jsem přesvědčený, že se to nezměnilo

Ano.

A takový je, bohužel, nade vši pochybnost, svět, který vidím.

Nic naplat

Co s tím světem udělali, za dobu, co jsem zde nebyl

Co je to za svět. Mluvící mrtvoly

Neříkám to kvůli tobě. Ale ano. Říkám to kvůli tobě, letitá mladice. Kvůli rozkoši, kterou zažíváš, když se vnoříš do svých válečných šatů? Dobře jsem je poznal. Tebe. Vás všechny. Skoro ještě děti. Mladí a skoro mrtví. Pardon. Nemohl jsem si to odpustit. Pardon. Ach, jak rád bych zase viděl mladíky tančící pod stromy za zvuků bubnů a rákosových fléten. Kde jsou ti nevinní mírumilovní tanečníci. Musím je jít hledat. Musím najít svůj domov

Jakýsi pohyb.

LEA (*chytne ho za řemínek*) Ne, dokud nedokončím práci, kterou jsem začala. Zůstaň v klidu THÉSEUS (*otočí se, aby jí pomohl. Když prochází před ní, dotkne se jejích vlasů.*) Umíš být hodná, když chceš

LEA Se mnou ne. Tohle ne. Mě neměl nikdo. Nikdy. Skoro. Nejsem slušná. Co je to – slušná? Jako služka, po níž všichni šlapou. Oni, stejně jako ty, spočinou obvykle támhle a hnijí tam jen proto, že mě pouze zahlédli.

Zvaž své šance. Třeba to nestojí za to.

A přestaň pořád dokola omílat věci, kterým nerozumím

THÉSEUS Vždyť neříkám nic složitěho. Myslel jsem, že to bude ještě jednodušší. Jsem tu. Vrátil jsem se. Shromážděný lid mě poznal. Ó, hlase, o němž se mi zdálo. Tváře plné očekávání. Ruce, jež mě korunují věncem. Ruce, jež podávají meč. Ruce, jež skládají štít

k mým nohám – Chop se ho, Thésee, jsou tví, čekají na tebe. Ó, troizénský dome na kraji útesu. Ona trpělivě bdí a stále doufá, a mí synové zbožně vyrůstají. Ó, paláci můj aténský, po nuceném-povinném vyhnanství, paláci můj.

Už je to tady – pláču před ženou, já a pláču jako novorozeně

LEA Plač. Musel jsi prožít velký šok, rozumím ti. Králi mého klína, vládce děvek. A tvá

společnice též

THÉSEUS To není

LEA Ano. Není. Viděla jsem to. Pronásleduje tě. A tobě to nevadí. Viděla jsem to. Ale podle mě se pleteš. Jestli tě můj názor zajímá. Říká podivná slova, ale ta nepatří tvému domovu, cizince. Nikdy jsem neměla takovou chuť říct někomu „cizince“. A to jsem jich znala.

Ty ses nechal vyhnat ze své země. Nevím z jaké země. Určitě je to ale chudá země.

Přišel jsi sem, protože tady to páchne bohatstvím, které tys ve své chudé zemi neměl. Myslel sis, že je tu vše, co ti chybí. Ano.

Viděl jsi fotografie místních modelek. Viděl jsi reklamy, akční filmy s našimi svalnatými hrdiny, což jsou vlastně taky reklamy – a mnohem účinnější, jak říká můj starší bratr.

Cestoval jsi v přívěsu nákladáku, který patřil ve skutečnosti mému staršímu bratrovi, a byl jsi tam namačkaný mezi tobě podobnými, dusili jste se tam vlastními výkaly. Sám víš, kolik to stálo. Sám víš, jaký kontrakt jste uzavřeli s převaděčem

Děláš pomocné práce v podniku, který ve skutečnosti patří mému staršímu bratrovi. Nemáš povolení k pobytu. Víš, kolik za to platíš. Sám víš, kolik musíš zaplatit těm, co ti vyrobí falešné doklady. Jednoho dne na to dojde jedna parta podvodníků. O tom rozhoduje můj starší bratr. V dílně si moc dovolují: sotva je udržíme na těch deseti francích za hodinu, co jim platíme, říká zástupce vedoucího člověku, kterého poslal můj bratr. Nechce se jim už pracovat patnáct hodin denně, ti starší je nedokážou zvládnout

Tys utekl, aby tě neodvezli zpátky za hranice

Tys šel s očima sklopenýma k zemi

Ty máš strach se ohlédnout

Ty máš strach podívat se před sebe

Tebe zajímá hlavně tvůj stín. Jsi tady, tvé kroky tě přivedly sem. Do našeho špatně zařízeného království, jak říká Krvák. Víš, já mám naše království ráda. Pocházím z bohatého domu, kterému vládl můj bratr. A mnohokrát jsem málem nešťastnou shodou okolností zemřela, protože jsem neznala všechny místní zákony. Teď už je znám, všechno jsem se naučila a vládnu údolí smrti

Tys byl nahý a já jsem si řekla, že ti nahota sluší. Víc než tyhle kalhoty, oblékla tě tvá nahota. Nikdy dříve jsem nic takového nepocítila.

Dej tu ruku pryč. Nesnaž se využít situace, cizince

Tady. Jako bych to už viděla ve snu. Tady. Je to jako země z dřívější doby. Skutečná země, kterou jsem umlčela

Ty, ty jsi tu cizinec. Tak. A jsi cizinec jako všichni ostatní. Snažíš se z toho jenom nějak vybruslit a – jak jinak – ošukat mě, aby ses z toho dostal. Ano. Jak jinak. O tom nepochybuji, Leo. A přece. Něco se ve mně vzpírá, když se na tebe dívám.

Nemám ráda, když se ve mně něco vzpírá,

když se na tebe dívám.

Vím, že je nebezpečné, když poslouchám to, co se ve mně ozývá a brání mi v tom, abych zaútočila

Něco zkusila, byl to jen drobný pohyb, který zastavila dřív, než jej dokončila.

Objeví se Marie. Zjeví se zcela nehlučně. Promluví:

MARIE Neútočíš už tak dobře jako dřív, to je pravda. Za krátkou dobu ses hodně změnila

BERETŮV HLAS Když jsme si teď oba rovni, Marie, můžu ti říct, že jsem rád, že jsem tě zase našel? Přesně tak. Už dlouho. Absolutně. Je to přesně jak v té písničce – nikdy na tebe nezapomenu. Vzpomínáš si na tu písničku? Byla to tvoje písnička, líbila se ještě pár lidem. Vzpomínáš si, ne? Co? Musíš mi ji zazpívat, jak to bylo, nemám moc dobrou paměť

Bereta se objeví za Marií. Stejně oblečený jako Georges, nebo nějak podobně. Sukně

z krepového papíru – taková, jaké nosívají mažoretky. Ale on se v žádném případě nesnaží předstírat, že by byl žena. Chová se stejně, jako by nosil své původní oblečení. Je to jen z důvodu momentální nutnosti. V každém případě má v té chvíli ruce v papírové krabici, z níž vytáhne paruku – Georgesův scalp.

BERETA Stejně je úžasné,
že se všechno může změnit. Včera,
z minuty na minutu,
nepřátelé na život a na smrt a přísahal jsem, že je dostanu, jednoho po druhém, živé nebo mrtvé. A najednou hop. Jak mávnutím kouzelné hůlky se vracím v šatech z doby dětství mé babičky – a jsem to já,
sukně a všechno to ostatní.

Miracolo, miracolo.

LEA Uřízni si je. Podvodníku. Marie, řekni mu, ať si je uřízne. Když to udělá, pak mu můžeš věřit

MARIE Ty už mi nevyprávěj nic o tom, čemu můžu věřit, překupnice. Proč tě ten chlap vůbec zajímá

LEA Pro klid naší duše

MARIE Ten mladej hajzl, co sem přišel jako poslední, to je opravdu tvůj bratr

LEA Akamás. K mému i jeho neštěstí

MARIE Nikdy jsi mi o něm nevyprávěla. Tehdy, když jsi nás po nocích s Annou nechávala samotné, tak to jsi ho chodila hledat?

LEA Akamás. Naše spása

MARIE Nemohla jsem tehdy v noci spát a hlídala jsem tvé kroky, jestli se vracejí. Nikdy

jsem na tobě ale necítila mužskou vůni, když jsi ráno uléhala vedle mě do postele

BERETA Tak se osprchovala, ne, co si myslíš. A nebo ještě líp – celá se vykoukala. Znal jsem hotel, kde se scházeli. Čtyři hvězdičky i s parní lázní. Obyčejní lidi jako my můžou tak akorát postávat venku. Ukázal mi ho Georges, aby se pochlubil, že tam spal taky s někým jiným – se svým bráchou. Možná tam spali všichni tři spolu. Žejo. Možná že jo
Jen ať mi je klidně urve, jestli lžu

ANNA (*k Pýthii, pořád přitom tančí na rockovou nebo jinou hudbu, kterou vysílá rádio – a nebo ji taky hudba z rádia nemusí vůbec zajímat*) Ne. Takhle ne, husičko moje, šťebetalko moje. Musíš uvolnit ruce. Vidiš?

PÝTHIE (*ani to nezkusí. Udělá něco jiného.*) Co mám vidět? / Co vidím? / Ahé! / Já nechci! / Ahé! / Styď se, ty, žež stříháš beránka, abys jím nakrmila svou matku! / Uprchni, Thésee! / Ty, jenž jsi býval beranem!...

BERETA (*zase po pauze*) Vidiš, neufikne mi je. Ale tamta omotaná řemínkama, ta jo. Štve mě

MARIE Vidím

BERETA Říkal jsem, že je to štěstí. Jsme tady. Sluníčko. Já mám pořád špatný reflexy, podívej. Například si neumím nic představit, přes všechno to vybavení, takhle

Pauza.

MARIE Cože

BERETA Ty dobře víš co

MARIE Nevím

BERETA Dobrá. (*Rozhodne se.*) Jen se vrátíme dolů a ty mi ji třeba znovu ukážeš. To se nezapomíná, když má navíc něco, co tobě chybí

MARIE (*k Lee*) Jen si ho poslechni, Leo. Proč to jen musím zase znovu snášet? Protože ses smluvila se svým bratrem?

LEA Vůbec to nemusíš snášet. Můžeš se otočit a vyrazit na lov. S ním a zase mu ji ukázat

MARIE Ty se mnou budeš teď mluvit takhle?

THÉSEUS Mír s tebou, dívko

MARIE Mír se mnou. A co jiného? Tohle mír nikdy nebude. Tady mír není nikdy – s tebou a s ním. Mír. Mír. O jakém míru to mluvíš? Od té doby co jsi tady s tou svou děvkou, jde všechno do háje.

A je tady on. Jan.

Největší nepřítel mezi všemi mými nepřáteli.

On si snad myslí, že stačí, když si na sebe navlíkne sukýnku, co nosí mažoretky, a myslí si, že se všechno srovná a že já, Marie, bez reptání skočím do sklepa jako kdysi.

On si to nemyslí.

On moc dobře ví, že tomu nevěřím.

I kdybych mu něco ukázala. Ale já mu nic neukázala. Lhář. Zasranej jazyk obalenej v cukru si leští zbraně a mně maže kolem pusy med našeho dětství.

Kdybys viděla, jak vypadalo naše dětství.

Bylo to jak včelí úl po výbuchu. Med po zdech a nechávali tě lízat nektar z jejich údů.

Zнала jsi sklepy našeho mládí? Bylo to jak domy po bombardování, jak to bývá v těch filmech, ale nikdo nic nebombardoval.

(On měl ještě svoji bábinku, která ho podporovala – v kartách a v příbězích – ale zdálo se, že moc dlouho už ji trpět nebude.)

Moje matka se tváří jak po bombardování. Televize a natáčky. Živá-mrtvá matka v natáčkách před televizí. Takhle to šlo každý den jenom kvůli sobotě, kdy se můj otec vracel z doků, pak doky zrušili a pak už nebyl ani otec, nic.

(On se z toho mohl dostat, kdyby chtěl. Ale on nechtěl. Stačilo se jen rozhoupat a měl by hned prachy, stejně jako dospělí, to bylo to jediné, co ho zajímalo. Ale co bylo horší – kromě sklepa a toho, když jsem byla ve sklepě – já jsem se na něj vůbec nezlobila. V každém případě to nemělo šanci na úspěch. Maminka rdousí babičku. Za sobotu pak všechno utratila. Oči plný koksu, to bylo její. Koks dokonce i v očích)

Za sobotu

Dokážeš si představit soboty s mou matkou a s otcem, když ještě fungovaly doky, a pak i se všemi těmi dalšími, když už nebyly doky ani otec, ale jen ti další chlapi, kteří z vysoka kašlali na její ondulaci. Matka leží na zemi s modro-žluto-hnědými mapami na sobě a červená z ní teče jak z kohoutku

Ne

Ty soboty nemůžeš pochopit. To nejde. Tys to nikdy nezažil. Když se tě to netýká, tak to nejde. A ty mi chceš vyprávět o míru? Já znám jenom jeden mír:

Večerním šerem kráčí muž

Výstřel

A mír a klid

Další výstřel

A ještě větší mír

Napíla bych se tvé krve, hajzle. Lízala bych tvou krev z chodníku, surovče, když jsi mě ty nutil lízat své sperma ze zdi. Nevolám po „spravedlnosti“. Nevykřikuju „spravedlnost“, to ne. Nedělám si žádný nárok na odškodnění, které mi dluží. Já sama jsem spravedlnost, kterou si беру a kterou jediným pohybem dávám všem ostatním. Píla jsem krev a vůbec jsem se nestyděla. Rozumíš tomu

THÉSEUS Mír s tebou, říkám. Podruhé. Půjdu pryč. Rozuměl jsem, dívko. Mír s tebou

BERETA Žádný otázky. Žádný otázky. Nikam nejde. To nebylo v plánu

ANNA (*drží se poblíž Thésea*) Mým ptáčkům se něco nelíbí. Povím ti to, tatínku. Je cítit něco hodně zlého. Má kuřátka mě nikdy neklamou

THÉSEUS (*směje se*) A čteš to z jejich letu nebo z jejich vnitřností, ó, věštbo věšteg

ANNA (*pohyb krku*) Ach, tak a tak, tak

PÝTHIE Ti, kdo přicházejí / Ti, kdo přijdou / I ona říká: já je teď vidím také / A s nimi v průvodu d'áblové pozdravují letošního krále / Přicházejí / mají křídla a deštníky, / aby tě odvedli / Uprchni, Thésee, ty, jenž jsi býval beranem

ANNE Přesně to říkají moje kuřátka

THÉSEUS Jestli se teď spolčí obě dvě. Buďte zdraví. Zanechám vás tu

Pohyb. Odchází. Nekulhá.

BERETA (*k Lee*) Nemůžeš mu dovolit, aby jen tak odešel, víte přece

LEA Myslíš, že je schopný běžet? Myslíš, že může uniknout mému bratrovi, prokletému Krvákovi, tvým zubům, cvičený pudlíku. Podívej se na něho, na věčného kulhavce, na mladého shrbeného starce. Nech ho, ať se trochu nadýchá čerstvého vzduchu

BERETA Na můj vkus to trvá už moc dlouho. Už to smrdí. Má to být dneska večer, říkal to tvůj bratr, že má být ještě teplý. Já nejsem jako Georges, já koks nevysypu, když mi někdo dá dávku

Bereta se pohne směrem k Théseovi.

Anna stojí před ním.

Pýthie je vzadu, mává Pupkem. Znovu ho nechá dopadnout na Beretovu hlavu. Ten se sesune k zemi.

MARIE Udělám to hned teď

Svýma rukama, zuby, nožem uřízne Beretovo přirození. Hodí ho kuřatům. Je zacákaná krví, vrhne se na Leu. Obejme ji a poskvrní krví.

Anna zpívá.

Pýthie křičí:

PÝTHIE Kam jde? / Ahé! / Kam jde?

Štronzo. Všichni znehybní. Théseus zmizel.

Tma, možná.

ÚVODNÍ PÍSEŇ CHÓRU (Parodos)

1. Mluví Théseus (jak pravím já): nyní půjdu k tomuto městu a najdu svůj dům, znovu ho uvidím, pravil Théseus (jak pravím já), neboť Bůh mě neklame – tak se domnívám, pravil Théseus (jak pravím já) – od těchto lidí jsem se mnohé naučil, ano. Dlouho jsem je pozoroval, děti Války, syny Násilí a ty, kteří zůstanou, zatímco já půjdu za svým domem, v němž na mě Faidra čeká, ano, věřím, že na mě žena čeká, žena moje, a tak přijde po válce mír, oddech po všech mých bitvách
2. Kráčí Théseus, kulhá, hrbí svou šíji jako my všichni ostatní a plazí se pod poledním sluncem, jež se namáhá pod hustou šedí – kráčíš (jak pravím já), dýcháš (jak pravím já), seč ti síly stačí, zvyká si (jak pravím já) tvůj nos – jakpak se daří tvým chodidlům mezi střepy a štěrkem?
3. Už nic se nepodobá fíkovníkům, myslí si Théseus (jak pravím já) a noří se mezi ruiny. (Na tomto místě vidím ruiny, na tom místě, které vidím – město je jak mrtvé, okna a dveře zabeďněné, ale stále je v něm spousta stínů těch, kteří se v něm vyznají a dále v něm přežívají.)
4. Théseus je nevidí. Tohle není město mé, říká Théseus (jak pravím já)
5. Sním o tobě, Thésee, jak si s tebou za fialovoskvoucího úsvitu na cihlové zídce, na kameni, který není kamenem, rozpráví modravá šereda a zraňuje tě. Jak s tebou rozpráví na věžeňském betonu z písku, kamenů, které vyplavilo moře, a plastů ohlazených jak mramor, které pálí jak lež. Nedotýkáš se jich. Zatím ne
6. Klamaný Thésee, vracíš se na předměstí s auty zaparkovanými podél ulic, kde se tísní lidé tobě podobní
7. Ti, kteří se mi tak nepodobají, myslíš si (jak pravím já). Už to začalo
8. Lidé. Obchody. Novinové stánky. Reklamy. Je poledne. Velký pátek. Už to začalo. Pro tebe to nic neznamená. Je poledne a lidé obědvají. Půjdeš si vyžebrať něco k jídlu? Je poledne. Už to začalo
9. Před tebou si na lavičku sedne nějaký muž. Listí lehké jako peří, jež křupe jako suchý písek, pokrývají znamení a obrazy. Drží se. Je poledne. Do půl těla nahý usedáš vedle toho, co si čte / noviny. Nakloníš se, jako by ses jich chtěl dotknout, a znamení tě upřeně pozorují. Muž promluví: „Příměří nebylo dodrženo. Už zase. Ti chudáci z hladu zase zaútočili na Goražde.“ To je jazyk války, kterému rozumíš. A tomu hladu také. Takže – pokýváš hlavou a požádáš o pohostinnost. Tamten na tebe překvapeně hledí. Pro tebe také neexistuje žádné příměří, ani jídlo, ani soucit. (Ale to se nedá srovnat, jak pravím já, když se o tom snažím sám sebe přesvědčit.) „To nic, říká Théseus (jak pravím já), myslel jsem, že by ses se mnou mohl rozdělit o jídlo. Zřejmě se to u vás nedělá. Ale pověz mi něco o těch lhářích, o těch válečných štváčích. Říkáš, že mají hlad?“ Takhle z toho vybruslí, takhle se zvedá, takhle odchází. UŽ NIC SE NEPODOBÁ FÍKOVNÍKŮM – tahle myšlenka se vrací
10. Říká Théseus (jak pravím já) – nyní projdu tímto městem a najdu svůj dům, znovu ho uvidím, pravil Théseus (jak pravím já), neboť Bůh mě neklame – to je můj názor, od těchto lidí jsem se mnohemu naučil, ano. Dlouho jsem je pozoroval, děti Války, syny Násilí a co se s nimi stalo, zatímco jsem krácel k domu, kde na mě Faidra / Ne, nemyslím, že by na mě ta žena čekala, ale / Ale můj dům byl vybudován na tisíce let, pro odpočinek po válce, kvůli míru po zbytečných bitvách. Ano, uvidím znovu svůj dům
11. Nejseš si už ničím jistý, Thésee s prázdným břichem. A slunce již nevychází
12. Možná nebudu nyní vyprávět žádné další příběhy a žádné konce. Nebudu hovořit o

- tom, co v tobě každým krokem stárne
13. Naše dny jsou tím, čím byla celá století pro naše předky. Stejně jako budou minuty pro naše děti tím, čím jsou nám naše dny
 14. Vzpomínám si na svého otce, vzpomínám na to, co mi otec vyprávěl. Vyprávěl mi, jak si postavil svůj první radiopřijímač na vesnici, kde jako dítě bydlel. Ach! Neznámý lidský hlas v chrapotu krátkých vln. O tom mi otec vyprávěl. Na to se nedá zapomenout. To říkal můj otec. Ach! Ohluchlý hlas mého otce. Ponižený hlas mého otce. Na ten se nedá zapomenout. To říkám já. Dnes vnímám všechny hlasy jasně a zřetelně, a co jich jenom slyším
 15. Zase pokračuješ v chůzi, Thésee. Jsou tu ulice plné sex-shopů. Mají vyhrazené celé čtvrti. Umělé temně rudé závěsy. Samet. Divadlo přetvářky. Stará představení. Věčný balet. Těla pracující na jiných tělech
 16. A ty, Thésee, myslíš na všechny, které jsi kdy měl. Na všechny, které tě milovaly a které jsi opustil, na ty myslíš. Ničeho nelituješ. Víš, že už nemůžeš vlastnit nic, co by pro tebe nemělo nepřijatelnou cenu
 17. Napuchla ti noha, Thésee. Mokvá, začíná hnisat. Na chodníku zůstávají bahnitě načervenalé stopy. Tvá rudá sestřička tě pronásleduje. Ale kdo to vidí? Koho to zajímá? Kdo by se staral o tvé bolístky uprostřed krvavého obchodu? Opona. Rudá. Předvádějí se obstarožní prostitutky. Předvádí se i zestárlé mládí. Jak říkám já. Zmizel jsi, můj sne. Ten chlapec na tebe mávnul, mohl by to být tvůj syn. Podle čeho bys ho jen poznal
 18. „Jsem ztracen mezi lidmi. Ztracen. Ztracen.“ To říká mladík. Skromný nárek. Větrík ve větru, který se zvedá
 19. Mladík si za tebou odplivl, kurva, plivl ti mezi nahé lopatky. Ten dům je asi někde dál. To říká Théseus (jak pravím já). A Théseus překonává řeku se dvěma mdle žlutými rameny, kde povykují tlampače na prosklených lodích. Ten dům je, myslím si, o kousek dál. To říká Théseus (jak pravím já). Viděl jsem vody Léthé. I vody Skamandru jsem viděl. A potůčky, v nichž se leskly šupiny královských ryb. To bylo doma. To říká Théseus (jak pravím já). Ale teď jsem tady sám
 20. Odešli tě hledat. Stopují tě, jsi jejich zvěř. Jsou to vražední strážci / Sni o něčem, co by neslo tvé jméno, a o těch, kdo tě stopují skrz toto město, které se dá poznat, skrze město obvykle žiji, ale není to TO HLAVNÍ / dalo by se říci / TO NENÍ TAK DŮLEŽITÉ / TY HLEDÁŠ DŮM JEDNÉ ŽENY, která na tebe čeká, je velmi stará, vždyť jsi ji tu zanechal před dvěma třemi tisíci lety / dovol, abych se zasmál / TO JE JAK NĚJAKÝ BÉČKOVÝ SIT-COM / nechal jsi ji tu opuštěnou, řekl bych, že se tomu většinou říká smutný osud, jenom trocha té obyčejné fikce pro hluché a slabozraké / FAIDRA / to je ta stopa, kterou zanecháváš na své cestě, to je ta nit, která se mi vine hlavou nebo snad přímo částmi mého mozku / FAIDRA / dva ne zcela funkční neurony v této pokročilé fázi noci / FAIDRA / obyčejná žena vyškrtnutá z učebních osnov z důvodů závadnosti, historie se donekonečna opakuje / FAIDRA / plivanec, který ti klouže mezi lopatkami, to je on / FAIDRO / KDE JE TEN, KDO OSTATNÍM NAHÁNÍ HRŮZU? HIPPOLYTOS / TO JE ON / on je ten, kdo první pokynul, on je první, koho jsi potkal / kurvička na nádražních záchodcích a nebo proč ne třeba ten muž co stál uprostřed křižovatky ve valícím se proudu a dával znamení bílými rukavicemi začalo pršet voda se mu valila po bílém lesku a určitě mu voda tekla i za krk zmáčela hrubou látku uniformy KROTITELE KOŇOHYBNÝCH PŘÍŠER / TEN UMÍ ZACHÁZET TĚŽ S OBUŠKEM / PRACUJE ZA KAŽDÉHO POČASÍ A ZARUČUJE POŘÁDEK / TO JSEM PŘECE JÁ, PRAVÍ THÉSEUS (JAK PRAVÍM JÁ) / JÁ JSEM TÍM MUŽEM / PRAVÍ THÉSEUS (JAK PRAVÍM JÁ) a je teď mnohem méně podstatné, že jsem to řekl a že mě pronásledují jako Erínye, ať mě

vyženou, pokud budou chtít, vydám se jim na milost, pokud budou žádat ještě více smrti, ještě více krve, ještě více historie, pořád ta stejná historie, záminka / pořád totéž oddalované přiznání / hotovo / a ty / koktáš / křičíš na celý pavilón D psychiatrické léčebny nemocnice v T. viděl jsem tři Faidry a asi tak osm Hippolytů Faidro Faidro jak bych s tebou neuměl mluvit promluv mými ústy jakto že tě neslyším když slyším jak křičíš na celý pavilón D nemocnice v T. vezmi si hlas z mých úst a pomsti se za všechny Thésey – za všechny civilizační násilníky za všechny pitomé Hippolyty pomsti se vezmi si má ústa a pomsti se na všech na všech co pohrdají Překročil řeku ulici stoupá k chrámu ke kostelu ulice prochází Evropou jde po ní poutník jde po ní Théseus Ulice představuje Evropu násilníků a vrahů – synů

Řeků a synů Ježíše já jsem jedním z nich já patřím mezi ně

Ó chopte se mě, Erínye mých předků, praví Théseus (jak pravím já), nikdy nedorazím k tomu domu jež na mne čeká není možné aby na mě nečekala aby nečekala aby nečekala že někdo přijde / Faidra požívá tvůj dům a netrpělivě čeká na svůj dáreček / muž si sedá / ty jsi tím mužem / muž si sedá na jedinou židli ta místnost je jako láska (proč vůbec říkat toto slovo?) / chladárna po skonu zůstává zápach krematorium po nespočetných úmrtích zůstává zápach / pořád / pořád / Faidra nám předvedla svůj každoroční výstup / Kypřanka dohlíží / Procento oblíbenosti ještě vzroste / ACH, PANE, NUDÍM SE, HORÍM TOUHOU PO THÉSEOVI / TO NE... AŽ VIDÍ PEKLO... ATD. / Hippolytos číslo 2684 vytetované na zápěstí nesmazatelným inkoustem. Théseus a jeho bastard. JÁ JSEM HIPPOLYTOS / JÁ JSEM NOSTALGIÍ PO PROSTÝCH VĚCECH / Théseus s vlčími máky / US GO HOME / RUSSIAN HAS BEEN / svinstvo na vzestupu, říká Théseus (jak pravím já), všechno ztěžuje

Théseus se zastaví aby ulevil krvácejícím partiím svých páchnoucích nohou Théseus v dešti ulehá pán civilizace se zhroutil na zem jen ať přijdou a udělají se mnou co budou chtít když mě tu najdou ulice představuje Siamskou ulici v Brestu nebo ulici de la Montagne-Sainte-Geneviève v Paříži Kostel Chrám Rozumu a Velkých Mužů z Pantheónu se odráží rozum z nebes je to na zvracení dírou v nebi se Bůh skloní nad Théseem a poručí si jeho nejmladšího syna a tady to máte tady to všechno máte

POZNÁMKY 1: Akamás s Georgesem (Samem) jako se svou snoubenkou, Krvák s Helenou jako královnou peep-show, Bereta (Jan) s krvácející dírou v dolní části břicha, Marie, Anna, Lea jako budoucí oběti, Pýthie s hnusným Pupkem od lidské krve, nahá Chůva za ostnatým křovím, Aňa bez svých lidských šatů utekla také (zcela zjevně) z domova, možná je slepá, rozhodně se neustále snaží oslepit různými k tomuto účelu vhodnými nástroji, Démofoón si trůní na kupě mrtvých těl, tašek s hnijící rýží a televizorů, Kypřanka v oděvu služebné – a teď jen jak zapálit kanystr, jak to ona zamýšlí – je možné, že to měla v úmyslu udělat, ale OHENĚ NA NI NEPOČKÁ – všichni tedy tleskejte, křičte, pískejte a přineste slavnostně Thésea s křídly a deštníkem až k židli v pokoji, kde na něho čeká Faidra oblečená v šatech a se všemi nezbytnostmi ke svádění. Faidra řekne: „Ó, MŮJ KRÁSNÝ HIPPOLYTE / NEJPOČESTNĚJŠÍ ZE VŠECH MLADÍKŮ.“

Théseus na ni nechápavě hledí, směje se. Pořád ještě můžeme doufat, že ji nepoznal.

POZNÁMKY 2: Obnažené divadlo, útulek pro bezdomovce, laciný hotýlek; pro ty, co mluví – bude lepší, kdyby mluvili jako obyčejní lidé, nic nehrát, jako herec, který skoro usíná, na nic si nehrát, jen jako by to byly poslední zneklidňující záblesky světla před nastávající nocí a přicházející samotou. Promluvy smířlivě vyčerpané, poslední plamínky, poslední nejasné průpovídky, možná lehce ovíněné, možná ale také zkrátka pouze vyčerpané únavou. Leží teď pod vojenskými dekami na vrzajících kavalcích, spočinuli a

usedá na ně prach. Naposledy vejde stará žena, nese s sebou kufr; v němž je celý její život, kulhá, opírá se o berle, na nichž spočívá celý její život, ráčkuje, skřípe zuby, nařiká, je to Faidra; a těsně předtím, než si lehne, promluví: „Ó, MŮJ KRÁSNÝ HIPPOLYTE / NEJPOČESTNĚJŠÍ ZE VŠECH MLADÍKŮ.“ Všichni spí. Neotočí se ani Théseus ve svém spánku zbaveném veškerého snění.

Tma.

Konec prvního věku.

Zvěřina doby
Druhý věk: Hlasy

Mytologie bude existovat, dokud budou na světě žebráci.
Walter Benjamin

Postavy

Ženy

Pýthie, Kypřanka, Helena, Aňa, Lea, Anna, Marie, Chuva, Carmen, Žena neurčitého věku, Mladá Černoška

Muži

Théseus, Akamás, Démofoón, Krvák, Georges (Sam)

Stíny

Beretův (Janův) Stín, Stín Mladé Černošky, Stín Bývalé Krásky, Stín Dělníka, Stín Faráře, atd.

Několik kolemjdoucích, Hlas.

Fragmenty věštby

Protože tohle není scénická poznámka. Ne. To se opravdu ozývá tvůj hlas. Protože to sotva začalo, můžeme říct toto: Že to právě teď začalo. Tak. Ty začínáš. Můj milovaný. Ano. To se opravdu ozývá tvůj hlas – alespoň doufám – do toho skoro ticha – a ne „skoro“ ale – *(úplně)* do počátečního ticha. Můj milovaný. Tak to mohlo vypadat na samém počátku světa. Možná. Muselo tam být trochu ticha před prvním zapraskáním, před prvními šelesty, před prvním rupnutím. A takové to bude i na jeho konci. Možná. Po posledním záchvěvu, po posledním zapraskání, šelestu, rupnutí – kamenné ticho. A víc než to. Ticho po roztavení posledního kamínku, pak přijde prach a po prachu už nic

Ale teď už, říkám, tvůj hlas

Ticho prolomil, teď, pravím

Tvůj hlas si říká: „Je tu tma, hodně tma“ nebo „Setmělo se, setmělo.“ Jako by ten hlas byl za dveřmi. Jako by za dveřmi byl tvůj hlas. Slyším ho – co nadělám? A ticho se už prolomilo – co nadělám? Tvůj hlas, jako bys byl jediným člověkem na světě, tvůj hlas říká: „Je tu tma, hodně tma.“ (nebo: „Setmělo se, setmělo.“) Já bych přitom chtěla, abys řekl, potichu a klidně, abys řekl spíše toto: Oficiální vyjádření, ano, jako bys byl jediným člověkem na světě

Jenomže ty nejsi sám

já vím

Všechno už je v běhu

Všechno se už zase rychle rozbíhá

Už jsou tu vpředu ti, které neznáš, nebo je znáš jen málo. Zato vzadu jsou ti, o kterých tvrdíš, že je znáš lépe. A také je tam temnota divadelní noci, jež je pro všechny tou nejlepší nocí, nocí nejsnáze prohlédnutelnou, nejmírumilovnější (všemi svými pomyslnými smíry, všemi přízraky usmířených milenců), a zároveň je též nocí nejděsivější (svými válkami, probodnutými, zlomenými, znásilněnými a jinak padlými přízraky, o nichž toho mnoho nevíme). Jsou tam s tebou, těsně za tebou. Nic je netrápí. Tváří se, jako by je nic netrápilo. Znají v této chvíli věci, o kterých se nikdy neučili, a na ty, o nichž si mysleli, že je umějí a znají, na ty si v této chvíli sotva vzpomenu. Třesou se (oni možná stejně jako ty) a proklínají (oni možná stejně jako ty) falešně pravou temnotu této divadelní noci. Ale oni ještě nemluví, proklínají možná sami sebe, že tu vůbec jsou – herci na samém počátku hry. Stále ještě nemluví, hlasy schovávají ve svých hlavách. A třeba tenhle, co se pokřižoval těsně před příchodem, jako to dělají ti nejpověřivější fotbalisté – jako ten vrcholový sportovec, na kterého se při tom díváme v televizi – ten pak při odchodu bude přísahat, že nevěří ani v Boha, ani v Peklo. Najde pak venku vůbec něco, co by stálo za takovou námahu a strasti? Ve světě, kde se bude v televizi dívat na pověřivého fotbalistu, jak se pokřižoval – ale jen tak, samozřejmě, s neobyčejným smyslem pro show, tak prostě, jako když říkají: divadlo? Tihle lidé to bezpochyby

vidí...

Oni tedy slyší můj hlas – a můj hlas to ukončí

Čekají na světlo, které přijde společně s příběhem, který přijde – jejich hlasy, taktéž na samém počátku všeho, co přijde – společně s příběhem, který právě znovu začne zapraskáním, šelestem, rupnutím jako vždy, pořád, znovu. Kdo začne, to není tak důležité. Ne. Je tu pouze můj hlas, který říká: je tu hodně tma, ale myslím, že se rozsvítí, obecně vzato, není žádný důvod, aby se nerozsvítilo, jsem tu a říkám: „Je tu hodně tma.“ A nakonec se rozsvítí, to stačí, a je to, už to je, a je to, jde to pomalu, je vidět jen trochu, vlastně skoro nic, abych pravdu řekla, všechno je v šeru, pravda, už je to lepší a teď už by se dalo říct, že to začíná, že to tím mým hlasem znovu začíná, už je možné něco říct – jako

například: „DIVADLO PŘEDSTAVUJE OBROVSKÉ MĚSTO.“ Není to sice pravda, ale mohu to tak říci. Budou nám toho muset hodně odpustit, jim i mně – mně především, já jsem tu navíc, většinou jen překážím

Někomu

Já jsem

Pýthie, která zná předpovědi, následky i konce / Já

jsem

Pýthie, která znovu říká: „DIVADLO PŘEDSTAVUJE OBROVSKÉ MĚSTO“ – a já hovořím o počátcích, říkám: Slyšte, slyšte. Zapálili jednu obrovský oheň. Byl to první oheň na tomto ostrově uprostřed řeky. Založili ten první oheň velmi blízko u břehu, na nestálé hranici, kde bahno a písek začíná vysychat. Za nimi byla neobdělávatelná půda: úplně prvotní podstaty stromů – těch, jež doposud vytrvaly, i těch, jež už navždy zanikly, spojily se s matkou zemí, a těch, jež pohltil čas a spolykaly je lidské ohně – mýtiny bezů, lísek, trnek a hustých křovin vyšších než člověk sám, hustších než tma, nebezpečnějších než hněv. Vše bylo silou zničeno, všechna útočiště listoví, hromady křovin, všechny díry ve skalách či v zemi, v nichž se skrývala divá zvěř, jež byla brzy silou vylovena, když se musela poměřit se zbraněmi a nástrahami (což platí i pro tu, již poté začali chovat ve stádech pro vlnu, kůži, maso a mléko, pro zvěř domácí, mírumilovnou, vykastrovanou). Taková byla země za nimi. A před nimi proudily vody řeky s úrodnými naplaveninami, vody překypující hojností všech druhů ryb, ale také plné vírů, pohřebišť pro neznalé, pastí na nepřátele – neboť měli tehdy takřka samé nepřátele a málo bylo těch (co nepatřili do jejich rodu), kteří se mezi ně dokázali přidat okolo prvotního ohně, vzácní byli jejich přátelé, mnohem početnější byli otroci, nesvobodní kostlivci, a již tehdy se neúprosný chtíč, tolik nezbytný chtíč činil, zatímco společně jedli okolo prvotního ohně a záviděli si nejlepší sousta. *(Něco jí oťrese a přeruší její projev, ovládne ji nárek, následek tragické choroby, jíž trpí.)* Ahé! Thésee! Thésee, příteli můj! Ty, jehož zvu přítelem svým: Kde jsi, ztracený mezi lidmi v tomto městě, jehož počátky si nyní vymýšlím? / Omoi! Thésee! Pohled', jak již lituji tohoto úsvitu, během něhož jsme se na tento svět navrátili a v němž jsi mi zabránil pronést slova, jež by znovu oživila naše bohy a naše chrámy! / Ale teď: Kde jsi? když pronáším jiné oživovací formule pro toto město bez paměti, město bez našich bohů a bez našich chrámů? *(Zmizí to, jako to přišlo. Opět je klidná, nebo spíš skoro klidná.)* A takto se zrodily další ohně počátků a čím dál více jich bylo. A poté, co si muž vzal nejkrásnější dívku na své lože a prvorozený syn po smrti svého rodiče pak opět svou matku, narodilo se mnoho mrtvých nebo znetvořených dětí, byly pokřivené, hrůza pohledět, slintaly a popotahovaly, naříkaly, chroptěly, dusily se vlastními výkaly, tyto zrůdy byly předhazovány jako potrava divé zvěři. Ale ti, kteří si vzali poslední ze svých otrokyň a unikli pokrevním poutům, shledali, jak jejich potomstvo bez ustání prospívá a sílí, a když získalo moc a sílu, nárokovalo si nejkrásnější místa, poté slaměné chýše v mokřinách, pak dřevěné domky na vysokých kůlech, kopáči poté kopali, zedníci zedničili a přišli také ti, co opracovávají kámen, páni své doby, vznikly oltáře, na nichž se udilo maso obětních zvířat, protože noc stále naháněla strach – a také ticho a zítřek bez dobrého úlovku či úrody a zítřejší bída, to vše nahánělo strach; oltáře, na nichž se první bohové opájeli obětním kouřem a truchlícími pannami a zvířecími těly a těly nepřátel. *(Bez varování ji to opět popadne.)* Omoi! Thésee, všichni, které jsme znali, a všichni ti z končin, jež si ani nedokážeš představit! Právě tady si jich cenili, příteli můj, jenž jak pes honíš se za svou oháňkou. *(zase je to pryč)* Pak všichni začali zapomínat svá jména a nahradilo je Jedno jediné, které Jediný nadlouho nahradil a tak ho nazývali Jediným, Žárlivým, Rozhněvaným, Požehnaným, Tím Kdo Obětoval Svého Syna Aby Se Omluvil, avšak oni se sami sobě neomluvili nikdy, skoro nic si neodpustili, pohrdali, ba dokonce zapomínali na toho, kdo zplodil jejich bídu omluvou urážek, ale oni byli stále bohatší a na

nic si nevzpomínali, množili se, tančili nad propastí, ti příliš zapomnětliví, starali se o své záležitosti a své války, město často shořelo, jednou zevnitř, jindy zvenku, ale vždy bylo znovu vystavěno, vyspraveno, zkrášleno těma nejslabšíma rukama kvůli marnostem nejsilnějších, město na ostrově již dávno nebylo obeháno hradbami, město kynulo jako žena stále tlustší a stále plodnější, stále dýmalo ze všech svých komínů a zatemňovalo nebe, tak, jak je zatemňuje i dnes (*poprvé se podívá nahoru do provazistě, první pohyb a s ním přijde také světlo, ostře a přesně vykreslí scénu; je teď dobře vidět, že na jevišti není nic, ani pes, že je to dokonalá pustina – a jestli v té tmě, která všemu předcházela, někdo byl, jak to Pýthie tvrdila, tak to bylo takto: neslyšně zmizeli; a pokud je něco nahoře (v provazisti), pak to jsou těla z odřezků dřeva, prken, hadrů, umělé hmoty, latexu, jsou to těla vzhůru nohama, jenom loutky lidí vzhůru nohama – ale (samozřejmě) nic z toho není nutné*), ačkoli je v této chvíli, když se slunce rozhodlo pozvolna zapadat, docela hezky. Jak je tu krásně, respektive, nic moc – chtěla jsem říct, že už to vůbec není, co to u nás doma bývalo. Ó, příteli z dávných dob. (*Je jako moře za přílivu.*) Ne. Vůbec ne. Thésee. Odešli tě hledat. Stopují tě jako kořist. Odešel jsi je hledat. Nenasytně hledáš svůj dům. Faidru –

ta je tvým – nenasytným – domovem. Vidíš, mohla bych znovu opakovat všechna slova, co kdy byla pronesena. (*Je vidět, jak vzpomíná. Oklepe se. Chvilí ještě váhá. Tiše pak ještě řekne:*) Ó, příteli z velmi dávných dob, sotva jsi práh překročil, už na tebe číhá dobře naličená past.

Tys to věděl, chtěl ses osvobodit. Znovu jsi chtěl vidět svůj domov. Je tak jisté, že jsi to věděl. Já vidím vše, co bude. Neštěstí. Prázdné nebe. Vylidněné nebe. Modročerné. I s tvou skoro jistou smrtí zítřejší noci, příteli můj. Vidím to. Druhé vysvobození. To pravé. Po všech bolestech a strastech toho dne. A já, hloupá, bych si přála, aby ta noc nepadla ani na tebe, ani na to vysvobození, které ti nepřejí, tobě, jež si ho nepřaješ, vysvobození, které na něho padlo. (*Ukazuje na někoho, koho zatím není vidět. Levou ruku si dá na břicho, ukazuje pravačkou.*) Kéž budu mít sílu, abych ho zastavila (*Ukazuje tam, teď určitě ukazuje na slunce, druhou ruku pozvedne k nebi (na okamžik je z ní velice stará socha) – ale jestliže tam slunce je, rozhodně není vidět*) na jeho cestě.

Ted' zmizela. A někdo za ní. Rychle. Po chvilce. Neviděn ji určitě sledoval. Poměrně daleko za ní někdo projde – Anna, tentokrát (alespoň jednou) netančí. Má příliš naspěch. Zvuk jejích kroků, poté prázdná scéna. (Scéna: náměstíčko na městské periferii v době oběda, pokud bude libo. Vše v nadpřirozeném tichu. Nejsou slyšet ani obvyklé městské šumy a ruchy. Velký pátek. Na to se nesmí zapomenout. Opakovat a zdůrazňovat, že pro toho, kdo přijde, je to důležité – možná to ale tak důležité není.) Nikde nikdo, pauza. Ne. Nic. Pustina – nečekaná poušť.

-1-

Tak to nezůstane. Beretův (Janův) Stín s krvácející dírou mezi nohama. Na něho ukazovala. Pýthie, kdo jiný. Mrtvola, která ještě neměla dostatek času se rozložit. Jen jako by pozbyl své obvyklé krutosti. Jemně klouže po slovech. Zdá se, že si dává výjimečný pozor na to, kam šlape. Zkrátka a dobře – duch začátečník. Promluví:

BERETŮV STÍN Asi mi už začaly růst křídla. Nebo rohy. Ne. Necítím, že by tam něco vylézalo. Žádný ohně pekelný, ani ty nebeské kytary. Tak by to mělo vypadat, ne? (*Ticho. Stále jako by byl mezi lidmi, stále velmi tiše.*) Tou dírou, cos mi, Marie, udělala, mi tam teď táhne. Určitě jsem nastydnul, to je jasný. Dělán si srandu, uznej ale, že to není nijak lehký dělat si v mojí situaci srandu, ne, to musíš uznat.

Zase ticho. Objeví se Marie. Ted' by měla promluvit ona – ale není to tak jisté. Marie v rukou drží kousek masa, který mu chybí. Jako by od něho nebyla schopná odtrhnout oči.

Přemýšlí nad tím, co drží v rukou – něco svrasklého, měkkého, zakrváceného, člověk by řekl, že vypadá jako Hamlet s lebkou.

On nakonec popojde blíž, skloní se, chvíli to pozoruje sám a řekne:

BERETŮV STÍN Rozhodně po tobě toho ptáčka vyrvaného z hnízda chtít zpátky nebudu. Odteďka může šelma žít – jestli to tak můžu říct – bez žihadla. To je jedna úplně čerstvá novinka a jedna z výhod mého nového postavení

Marie se ohlédne. Nedívá se na něho (snažil se zbytečně...). Pozoruje Leu, která se právě objevila. Dech zadýchané Ley. Výkřik:

LEA Pojď sem! Hned!

Marie nereaguje.

LEA *(stále vzteklá, stále neklidná)* Nech to teď na pokoji! Udělalas, cos udělala! A teď už je jedno, že jsi to dělat neměla! Vyhod' tu hrůzu, co držíš v ruce! Je to tady nebezpečné! Jsme daleko od našeho území! Musím ho najít! Dobře víš, koho musím najít, toho cizince! Dřív než oni!

Marie: stále žádná reakce. Beretův stín se stále dívá na (své) přirození v Mariiných rukou a dá (svou) pravou ruku Marii na prsa; lehce ji hladí a říká:

BERETŮV STÍN A taky tohle, člověk by si mohl myslet, že je to výhoda. Ale se mnou to už nic nedělá. Ty si toho ani nevšímneš

LEA *(poslední výkřik)* Tak si tady zůstaň, krávo!

Odejde směrem, kterým již dříve odešla Pýthie a po ní Anna. Rychle. On takřka ve stejné chvíli stáhne ruku zpět. Štronzo. Po chvíli, jako by zalitoval, zkusí ještě několikrát pohladit Marii po břiše, po zádech, po vlasech. Je to jako by se snažil trošičku rozpomenout na bývalé touhy – když pochopí naprostou marnost a zbytečnost svého počínání, řekne:

BERETŮV STÍN Myslím, že Lea je tak nějak zamilovaná. Nebo ji možná žere její špatné svědomí. (Měla by nám toho cizince pěkně uklidit do chládku, víš přece koho, dobře jsi jí rozuměla. Akamás si to s ním užil. Tak nám to říkal Krvák. O rodinných problémech se veřejně nemluví. Proto teď tak pospíchala, aby ho uklidnila a zabránila mu v nějakých hloupostech. Já osobně pochybuju, že by to bylo k něčemu dobré. Podle mě je už příliš pozdě. Myslím, že šelmy se už seběhly nad kořistí. Mají trénink. A čich. A zuby.) Ale stejně si myslím, že Lea musí být hodně zamilovaná. *(Pauza.)* Ale vlastně jsem dost rád, že zůstáváš s tím kouskem mého těla. Hele, to by mohla být taková ta relikvie, ke který se modlívala moje máma. *(Opět ticho. Zasní se – myslí na svou matku, na koho jiného. Řekne:)* Možná tady mámu taky najdu. Co? Člověk nikdy neví

Ale Marie (jako nechtěnou odpověď) upustí onu věc na zem. Promluví: „Rozhodně teď už je to jedno. Sbohem, drahé ostatky.“ Váhá. Zvedne předmět ze země. Strčí si ho do kapsy u bundy a řekne: „Nic to neznamená. Co by to změnilo.“ Pořád váhá. Vytáhne to z kapsy a řekne: „Nic. Nic.“ Opět pauza. „Kdybys jen věděl, jak jsem tě milovala. Jak tě miluji. Podívej, jak si tě nosím. Kde tě nosím. Vidiš, jak tě miluji.“ Přisune si tu věc k ústům, naposledy zaváhá, a pak ji začne s přemáháním jíst. Ano, musí se do toho nutit. Je jasné, že se do toho nutí. Ale trvá si na svém, pláče kvůli své umíněnosti, odtrhává kousky masa, polyká kousky masa, bezpochyby (určitě, o tom opravdu nelze pochybovat) přemáhá odpor, ale také záplavu výjevů z minulosti, jak byla jako dospívající dívka ve sklepě a jak ji tam Bereta se svými kumpány znásilnil. Už je s tím skoro hotová. Pak řekne: „Teď si tě budu nosit v sobě. Jako dítě, které jsem měla mít po tom v tom sklepě, to bylo tvoje – a já si ho nenechala. Přidáš se k němu. Drahé tuplované dítě. To nejlepší z tebe mi teď dává sílu. Zbytek se teď začíná rozkládat prací mých útrob a mými útrobami také nakonec vyjde ven.“ Odejde směrem, kterým odešly ty tři před ní, ale pomaleji, opilecky vrávorá, je zmatená – a drží se přitom za břicho, protože ona věc již započala své dílo.

BERETŮV STÍN Milovala mě, miluje mě. Budu taky brečet? *(Skutečně má v očích –*

alespoň to tak vypadá – slzy a dokonce i hlas se mu proměnil. Promlouvá bez špetky podezřívavosti.) Ach, Marie, nevěděl jsem, že mám tolik krve. A tolik touhy po smrti, která odtekla s tou krví, co odtekla díky tobě, má krutá přítelkyně. A tolik křiku uvnitř kvůli té krvi, kvůli touze, když jsi zabodla nůž a já neměl ani chuť se bránit. Hodně jsi mě nechala křičet. Mě – toho, kdo znásilnil tebe a každou, kterou mohl, toho, kdo uškrtil vlastní matku, která mě milovala – myslel jsem si, že ona jediná mě milovala. Opravdu jsem si to myslel. Nic jsem nevěděl. Ona mi přitom jenom zakazovala snít, dotýkat se – myslím – světél stříbrné čtvrti a všech jiných, kde jsme nežili, zlata obrazů, hrdinů, snažila se mi zabránit v tom, abych se ztratil v těchto snech. Ale já já jsem snil o tom, jak se ztratím ve zlatě těch obrazů jako hrdina naší doby a našich měst. Viděl jsem je – se zbraněmi v rukou, neohrožené, krutě nevědoucí, se zbraněmi plnými smrti a loupeží. A na svých rtech jsem cítil poslední polibek, který ze všeho smyje vinu Bylo nádherné se takhle ztratit. Divoch v místní džungli se všemi jejími šelmami, jež čekají na zkrocení, ochočení nebo klidně i na zabití, když to bude potřeba. Ne!

Nebylo to vždycky tak dobré, znám to moc dobře

Skoro vždycky v tom nebylo skoro vůbec nic, strach v břiše, prázdno a hlodající závist, to znám / kámen ve výloze Bijou-Center / sázka s Georgesem / kolik koksu mi dáš za tenhle náramek, Akamante, co? / je to jako zlatý, pozlacený / co si to myslíš, Akamante? žádný pozlacený, to je zlatý: tak co, Akamante? / mám tady spoustu cetek, mohl bych ti je střelit pod cenou, jestli se ti tahle cena nelíbí, pořád se mě snažíš ochcat a já mám vždycky chuť tě zabít, ale vím, že to neudělám, protože si to rozdávám s ubohým zmrdem a s jeho falešnými zlatými náramkami z výlohy Bijou-Center / zvonek, rychle, Georges, kurva, hni sebou, dělej! / pitomý povídačky mojí babičky, jenom blbý vymyšlený příběh, pohádky na dobrou noc a spravedlnost pod polštář a: „ZŮSTAŇ PĚKNĚ NA SVÉM MÍSTĚ, DRAHOUSKU, BŮH SE O TEBE POSTARÁ“ / říkala babička a vtoulkala mi do hlavy, abych nechtěl všechno, co mají ostatní / a ty, Marie,

ty sis mě vzala do pusy, polibek,

tys mě snědla svými ústy, hostina,

tys kousala do mého masa a spolkla jsi to, co mě od tebe odloučilo, tu nehybnou věc, která byla červivým i rajským ovocem zároveň,

a teď říkáš, že si mě nosíš v sobě a že mi patří místo ve tvém srdci, ale to moje už nebije, ačkoli bych chtěl, aby tě provázelo a usmířovalo. Chtěl bych, abys rozuměla všemu, co jsem měl ve své hlavě, ale nevěděl jsem o tom

Tady to skončí. Vzdech, možná trochu chroptivý. Má v sobě trápení i překvapení z toho, co se mu přihodilo a co mu bezpochyby vrtalo hlavou, ale nyní se odmlčelo. Je tu s ním Stín Mladé Černošky se žlutou tváří, v šedých šatech, které si nese pečlivě složené v rukou. Je tu už dlouho, viděla odcházet Marii. Jako by neviditelně připlula až k němu (tohle umí, neviditelně plout, tedy aby bylo jasno: chodit jako by se země ani nedotýkala, ten krutý kluk se to také naučí, aspoň trochu).

-2-

Ted' si ho prohlíží, jen tak, klidně, stojí vedle něho. Po rozumně dlouhé pauze promluví:

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY SE ŽLUTOU TVÁŘÍ Ze začátku to není nikdy jasné, drahoušku. Člověk kroutí hlavou a jenom se tak nějak diví. *(Trochu se zasní, přemýšlí, jak to říci lépe.)* Ono to všechno tak nějak přijde samo, s těmi slovy, promluvami, myšlenkami, tak nějak dohromady, všechno je to smotané dohromady – ubohá slova, která se už dříve říkala ztěžka, i ta, která tě ani vůbec nenapadla, ale měl jsi je v palici, jak jsi říkal. Hezky jsi to říkal. Zvykneš si, uvidíš

BERETŮV STÍN *(na jeden zátah, monotónně, velmi klidně)*

Nechci si zvyknout.

Chci být s ní. Jen se na Marii dívat. Jen tak, kdyby to šlo. Možná se dožije vysokého věku. Budu trpělivě čekat

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY Říkám ti: ta s kosou k ní bude mít cestu, už si brousí svůj nástroj

BERETŮV STÍN Tak to si počkám, až přijde. Abych mohl Marii přivítat. V nebi... – Je to tady něco jako nebe, že jo?

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY (*ožije*) Nebe! On řekl nebe! (*klidněji*) Nebe je zamčené na dva západy, drahoušku. (*Předvádí:*) Říká se, že Poslední Bůh spolknul klíč a pak zemřel, udusil se. (*Zní její smích. Náhle ale ustane. Ona pak v klidu pokračuje dál:*) Tak se to vypráví, drahoušku. Už ani nevím, kdo to byl. (*Opět se zasní, pokračuje:*) A dole taky, tam taky není nikdo doma. Můžeš bušit a klepat (*prudce dupne nohou a opět ten její smích*) jako ďábel! Firma na permanentní opékání a na ohýnky má zavřeno na dobu neurčitou. A tak jsme tady. Vítej. Nikdo nikoho neotravuje. Nikdo, jak vidíš. Je to tady dost velké pro výčitky i pro závist, to ano, je to tady dost velké pro nás všechny. Pořád tady omíláme dokola to stejné (*přeruší svou promluvu a prohlásí:*) Ty mě neposloucháš

BERETŮV STÍN Moc ne

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY No dobrá. Myslíš na ni, drahoušku. Nebudu ti bránit, abys na ni myslel. Tady každý na někoho *tajně* myslí tak tři čtvrtiny času. Na někoho nebo na něco. Znam pár lidí, co myslí *tajně* jenom na něco, dobré téma, ne? Já myslím *tajně* na sestru, drahoušku, na své dvojče, měla jsem sestru-dvojče, budu ti vyprávět o své sestře. (*Ale Beretův Stín se k ní otočil zády, už ji neposlouchá. Beretův Stín pozoruje ty, kteří vstoupili, kteří tam nyní jsou, tady a tam, zatím ještě pomalu proplouvají prostorem, je jich pět nebo šest nebo sedm, soustředí se pouze na slova, která se jim rodí uvnitř – v některých z nich se již začala rodit, ano, pro některé z nich už je to hotové: ti něco mumlají a huhlají, mají to uvnitř sebe – hlasy, slova, něco je slyšet více, něco méně, podle toho, s jakou silou přicházejí, a čas od času přeruší promluvu Stínu Mladé Černošky; její stín mluví dál s ještě větším klidem, ale také již s druhým hlasem, který se v něm začne rodit:*) Poslouchej – nebudu tě nutit, abys poslouchal, je mi jasné, že mě neposloucháš – stejně jako ty myslíš na svou milou, já myslím na tu svou, podívej – nebudu tě nutit, aby ses díval – podívej na šaty, které pro ni mám přichystané, až k nám jednou zavítá, doufám, že to bude už brzo, hodně mi chybí. Kdybys jen věděl, jak mně chybí, kdybys jen věděl, jak jí chybím a jak bych si přála, aby to bylo už brzo! (*Rozloží oděv – jsou to úplně stejné šaty, jaké má na sobě; ti, kdo vstoupili na scénu, na sobě mají šedé oděvy různého střihu, různých forem; všichni mají obličej a/nebo ruce pomalované křiklavými barvami (každý jinou, podle libosti), které jsou jejich hlavním rozlišovacím znakem (tedy tím, co je odlišuje od živých):* ZNAMENÍ STÍNU – *kdyby tu byli živí a člověk může vždy doufat, že tu budou, tak se s nimi ve městě, které v počinajícím odpoledni tráví oběd a klimbá, určitě potkáme. Ale tady pořád ne, ani pes, ani dítě, které by si hrálo s míčem, ani motocyklista s přilbou jako do války – to by si mohl navracený a ztracený Théseus (jenž v této chvíli kráčí neznámo kde tímto městem, hledaje svůj domov, svou minulost, Faidru, Hippolyta a všechny ty další tragicko-hrdinské círáty, pokud bude libo) lehce (zřejmě jediný ze všech) splést. Ve skutečnosti si ale nic nesplete, ve skutečnosti to je také jistá forma naší dnešní války v tomto městě, bitva v dobách (ozbrojeného) míru, komická a nerovná bitva mezi naoko vyrovnanými jedinci odsouzenými k marnosti okamžitých rozkoší, kteří čelí nezvratitelnosti smrti v neustálém (marném) souboji a (marné) rychlosti emocionálních transakcí, jež se nemohou nikdy proměnit.* ZNAMENÍ STÍNU *leží tedy na těch, kteří tu nyní jsou, někteří z nich zesnuli zcela nedávno, někteří z nich jsou nejčerstvějšími mrtvými tohoto tajného města, definitivní rozklad je ještě teprve čeká – alespoň v to doufají –, ve chvíli, kdy se objevují, ještě mohou doufat, jak je patrné podle viditelných znaků (otevřené rány, strupy, vředy, hniloba na různých částech těla, omámenost a chroptění, afonie,*

afázie, apatie atd.), které naznačují, že směřují ke konečnému konci, jímž je definitivní zapomenutí živých (a zmizí také z tohoto divadla, z toho, co je může zhmotnit, z tohoto snu, jenž se bez nich neobejde, bez jejich promluv, bez jejich zcela nehrdinských a naprosto nevýchovných vzpomínek) – ale v tomhle případě to bude jinak. Například takový Stín Mladé Černošky pokračuje a čím dál tím zuřivěji promlouvá:) Ale to není pravda!

Dobře vím, že jí nechybím!

Chtěla bych, aby tady byla místo mě ona!

Místo mě!

Místo mě!

Pořád na tebe čekat, pořád být před tebou,
sestřičko, dvojče moje, co ses narodila hned po mně,
sestřičko, co ses stala kurvou hned po mně,
hned od chvíle, kdy jsem já vyšla jako první z mámina břicha – co jsem si toho jenom vyslechla, co mi toho jenom napovídali, jaká že je to náhoda, že zrovna já jsem starší:
Vždycky prvorozená, vždycky před ní v těch nejhorších situacích; a stejně tak i mladší bratři, které město pohltilo a zavřelo se nad nimi a drtilo nás a bratry po nás

O ně už teď strach nemám

Ale tebe, polovičko mého já, tebe doprovázím na cestách, tobě věštím, předvídám tvé kroky, božská, krásnější a přitom tak slabá

Jak jsi krásná a vzdorovitá

Jak jsi slabá a vzdorovitá

A já jsem zbytečná, neodolám zlým ranám, ani je neodvrátím, když se před tebou vynoří, ale s tebou, žebříky ke slávě a stupínky bohatství a našeho ponížení, neštěstí nešťastně narozených, malých, potupených, nejlepší číslo v nejlepší peep-show, první patro, to jsme přece my: „Pravá – opravdu „pravá“ – lesbická dvojčata – skutečná „dvojčata“ – říká hlas v ampliону, tvoje ruka na mém ledově chladném rozkroku se zrcadlí v odlescích průhledných zrcadel, má ledově chladná ústa se dotýkají tvých zmrzlých úst a pódium se točí a točí a já si do svého rozkroku zavedu předmět číslo 1, pak objekt číslo 2 a potom číslo 3, z mého přirození se stalo fialové jezero se zničenými břehy, láhev od Coca-Coly, flaška od piva, dřevěná africká soška do tvé dírky, do zadku, tvůj zadek je jak potrhaná růže s krvácejícími okvětními lístky, tvůj zadek se vybarvil, eben našich bohů už nám nepatří, jsem mrtvá-slepá jako bohové u nás doma, slepě a bez pardonu rozsévám smrt a uhranutí svým rozkrokem, ty beze mě nemůžeš dál pokračovat v našem čísle, víš, že se blíží tvůj konec, kdy ti obléknu tyhle šaty, protože ti oči už také zapadly a ty sama teď rozséváš bez pardonu smrt a hrůzu a stále ještě stoupáš na žebříčku zášti, chybí ti ještě sejít několik posledních stupínků bohatství, jsi sama v šedém světle, stále se otáčíš, sama v šedém vězení, kterým je nepřátelská noc, noc znectěná jejich pohledy

Přestane mluvit, protože se jí v rukou ozve silné zapraskání. Šaty jsou roztržené, visí jí z rukou, prodlužují ji, cáry.

Beretův Stín se už před nějakou chvílí vydal hledat Marii. Je pryč. Všichni ostatní ale zůstali. Přerušil je její hlas, když dosáhl vrcholu. Váhají mezi nejistotou a zvykem. Pak do ticha jeden z nich řekne něco jako: „- Proč mluvit tak hlasitě?“ Někdo jiný řekne: „- My taky, my taky máme důvod si stěžovat. Kdo nemá? Ale takhle se nechat unést, to je opravdu trochu přehnané.“

Jedna je oblečená také do šedých šatů. Má modrý obličej. Dříve musela být krásná, alespoň podle toho, jak se dá nyní soudit. Měla by se otočit, aby byl vidět nůž zabodnutý mezi jejími lopatkami. Promluví: „- Já se musím hodně snažit, abych se mohla soustředit.

On je teď s nějakou jinou holkou a já vím, že to všechno začne zase od začátku, jako to bylo se mnou. Ale možná to stejně neskončí. Kdybych to ještě uměla, tak bych se za to modlila. Nachčiju ti do pusy, mi řekl, tehdy jsem se rozhodla, že už to dál trpět nebudu, a to jsem si dřív myslela, že vydržím všechno, protože jsem se nad to dokázala povznést, ale tohle jsem už nedokázala zvládnout, tohle ne, ne, nevěděla jsem co, nemohla jsem dál, opravdu ne, a to jsme toho spolu zkusili dost, ne, tohle se už opakovat nebude...“

Další má fialový obličej a na sobě šedou sutanu. Určitě je to kněz, v pravé ruce si občas pohraje se zelenkavým krucifixem. Promluví: „- Já si motlitby pamatuji ještě dobře, ale jak si mám vzpomenout teď, po tom necudném humbuku, který tady udělala ta z těch dvojčat. A přitom máme dnes velký den. Smrt Pána našeho Ježíše. Kde jsi, hříšnice? Kde jsi, pokušitelko, když už jsi mi nedala pokoj ani v domě Páně? Zde jsou ruce, které po tobě touží, zde jsou ústa, která urazila, poplivala tvá ňadra, dcero Dávlova. Zde je úd, jenž vykřikuje jméno tvého přirození uprostřed posvátného obřadu. Neposlouchej ty, kteří tvrdí, že nepřijde trest a že nebe je zavřené. In nomine patris! in nomine patris!...“

Tenhle má na sobě (šedo)modrý pracovní oblek a červený obličej. Má useknutou (pravou) ruku. Na rameni má čerstvou ránu. Promluví: „- Mně nevadila. Mě nerušila. Spíš jsem díky jejím nářkům mohl zapomenout na to, že se musím jít pověsit nad mašinu, aby to už neuseklo ruku nikomu jinému. Vidiš, je to jako prokletí, já to vidím, ty to vidíš, ruka už je moc blízko, já to vidím, ty to vidíš, přesně ten moment, kdy ji to chytne a za ní to táhne celý tělo. Mohl jsem křičet do aleluja. Nebudu vás unavovat tím řevem, kterej pořád slyším, ani řevem mašiny, při kterým tuhla krev v žilách, to byla válečná vřava. To dvojče prostě nemá žádnou pořádnou výchovu, to sis všimnul, ne? A vůbec nikdo z vás tady nemá pořádnou výchovu. Tak se říkají jen samý svinstva. Všichni jsou tady úchylní. A mají toho plnou pusy. Péra vám visí rovnou z pusy. A ty seš první z nich, faráři. Já si žádný historky nevymýšlím. Musíte mi prominout (opravdu potřebuji, abyste mi prominuli, a vy víte proč), protože až se pověším nad tu mašinu, zkusím si vzpomenout, na koho jsem to myslel: a já moc dobře vím, na koho jsem myslel, chápeš: myslel jsem na něj, chápeš, ale upřímně, klidně to tak můžu říct – upřímně, to je to správné slovo – nikdy bych si netroufnul mu to říct, jen si to představte, co by si tak ostatní asi mohli myslet? To je moje úchylnka, opravdu, on byl tak krásnej, když řídil ten vysokozdvížnej vozík, pastýř, krotitel dravých šelem. Projel za mnou na zkroceným dravým vysokozdvížným vozíku s něhou pastýře, otočil jsem se, abych se na něho usmál, a v tu chvíli mi ta mašina... (Uvnitř se mu zrodí tichý výkřik a zacpe mu ústa. Už se vzpamatoval, pokračuje:) Ale chápeš, ne, musel jsem se tam otočit, támhle mám svoje místo. Najdu cestu sám, nedělej si starosti.“ Ale zůstane stát na místě, čeká, mluvil potichu, stejně jako ti, kteří mluvili před ním, ani jednou nezvedl hlas, mohlo se objevit snad jen několik droboučkých stop jeho neobyčejné vášně.

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY (Nyní je už se zcela probraná. Povídá si sama pro sebe.)

Pardon, pardon, že jsem vás vyrušila. Ale víte, jak to je. To se stane. I vám. Může se to stát i vám

Ostatní se na ni podívají a lehce zavrtí hlavou. Všichni jsou v klidu. Každý se pohrouží do sebe, do svých myšlenek. Ona zmizí. Šaty jí visí stále z rukou. Za ní se postupně rozptýlí i stíny. Scéna zůstane chvíli prázdná. Možná po nich zůstanou nějaké stopy, prach, trocha tajemného bláta, které sotva drží tvar. Takřka neviditelně je vyznačena mapa jejich spletitých kroků.

-3-

Hlouběji ve městě. Pláče tu několik keřů, několik raněných křovin zimostrázu, pár drnů

trávy, trocha písku na dně dětských, věčně opuštěných pískovišť. Pláčí skutečným deštěm (přišel prudce, jak se dalo čekat) nad něčím, co by mělo být náměstím, nebo co se jím do jisté míry stalo. Nebo nestalo. Pár náhodných znaků. Žádné znaky. V dálce známé přidušené zvuky. Skřípění, výstražné troubení. Liják přijde rychle. Ti dva, kteří tam jsou, se ani nesnaží se schovat. Stojící žena neurčitého věku se vědomě otáčí rychlostí asi jedné otáčky za minutu. Na sobě má modré koktejlky, kabelku do města, lodičky na podpatku, vlasy s trvalou, ale ta je už úplně zničená, rozčuchaná, časem vybledlá a nevábna. Ano, jako by během některého z večírků uběhly celé měsíce a jako by ji přepadlo něco nevyléčitelného, výčitka, nutkavá myšlenka, která ji otesává jako řezbářské dláto, jako nůž. Otesává ji to jako dláto, jako nůž. A prošly po ní celé měsíce. Ta druhá je mladší (ale ve skutečnosti je také jakoby neurčitého věku, hlavně kvůli špině a oblečení – to bezesporu plní svou minimální roli ochrany proti chladu a větru. Špína a oblečení ji deformují. Z tašky jí čouhá jídlo.), byla vydána na pospas času, je napůl mrtvá, ale stále ještě dýchá. Posadí se (pokud tam je lavička) nebo si sedne na bobek (pokud tam lavička není) a jí pomeranč – jestli tedy můžeme říkat „jí“, když ho rozpůlí hrubým vniknutím prstů dovnitř plodu a vrazí do něho obličej, její ústa vykusují dužninu a ona si přitom vůbec nevšímá šťávy, která teče všude okolo, srká ji, vycucává, líže – přes to všechno velmi opatrně pozoruje točící se ženu. Vedle sebe má igelitovou tašku se dvěma lahvemi vína, hrdla čouhají ven. Poté, co dojí, se jde napít, ale nejprve podá láhev Ženě, která se točí. Žádná reakce. Napije se sama, dlouze, svým vlastním způsobem, který není vůbec pěkný, jak jinak, trochu si dává pozor, ale přitom hltá. Teče jí to bradě a po krku, který je červenofialový. Dopila. Promluví: „Musíš mít pořádného sušáka, ne? Když se furt tak točíš, co?“ Znovu se napije, láhev je už skoro prázdná. Nezdá se, že by to na ní bylo nějak fyzicky vidět, neprojeví se to ani na začátku její promluvy, mluví ale hodně pomalu. Ještě tedy řekne: „Carmen chce ty šaty. By si je Carmen přála. Ty už je nepotřebuješ, ne, chudinko? Carmen ti dá svoje a navíc ještě jedny kalhoty na převlíknutí. Co na to říkáš, co?“ Druhá žena se stále točí. Oči má zpola zavřené. Z úst jí nyní vyjde jakési souvislé zamručení. Nebo snad nějaká stará árie, z níž zbylo jen pár not. Ale rozhodně je to velmi tiché a na tuto vzdálenost sotva slyšitelné.

-4-

Vstoupí Théseus. Ze starého rozviklaného deštníku – Obětního slunečníku – kape voda. Je stále do půl těla nahý, stále má na sobě Beretovy kalhoty a ovázaná zranění. Také je stále bosý. Hodně toho už po ulicích tohoto města nachodil. Je to vidět. Potácí se jako raněné zvíře. Nevysvětlitelně zajásá, když vidí obraz, který vytvářejí obě ženy. Théseův smích. Takovýhle. Ve skutečnosti má ten smích blízko k zoufalství. Nyní tančí v mokřém písku. Lehne si na mokřý písek. Promluví: „Přijď ke mně, noci. Pospěš si, slunce, a rychle zapadni.“ Přikryje se mokřým pískem. Řekne: „Vidím vás, ženy.

Ale lepší je noc, chápete?

Lepší je oslepení

Zavřete se, oči moje!

To město! To město!

Ty nepochopitelné!

(Pauza. Do ticha. Skoro oplzle.)

Touto dobou jsem v paláci uléhal se svými milenkami

(Pauza.)

Uměli jsme žít

(Pauza.)

Při slunka západu, když člověk ztratí svůj stín, nejlépe odhalí svou nahotu před celým světem a příroda se předvádí v celé své odhalené krutosti. Tohle je ta chvíle. Ano

Nech cikády zpívat společně s bohem!
Poslyš šumění cypřišů a klokotání vod!
Pojď do mého lože, milenko má!

(Sní.)

Ženo, polož se vedle mě, ať se naše těla poznají

(Ještě sní.)

U vás *(ukáže někam dozadu, kamsi za zahradu)* jsou všichni pohlceni chaosem. Viděl jsem, jak jedí za chůze

Za chůze!

Stojí, jdou a jedí mezi vši tou palbou, na kterou si – myslím – zvykli

(Pauza.)

Proč?

Copak si myslí, že tohle je život?

(Pauza. Zpola se zvedne a řekne:)

Mám hlad, ženy. V nohou mám únavu po dlouhé cestě. Je to už celá věčnost, co jsem nic nejedl

(Směje se.)

„Věčnost.“ To je ono. Ano. Představte si, že dnes ráno jsem zase dostal hlad a všechno to ostatní

(Pauza. Pak řekne stranou, jak se říká:)

Podobáte se

divoké zvěři? Vy všichni tady?

Nevíte už nic o lidských úkolech?“

Pauza. Ticho. Znovu a znovu.

Poté vydá Carmen zvuk jako fagot. Hm a óm se derou odkudsi z hlubin.

Théseus opět klesne k zemi. Trochu zachroptí.

A nic víc.

Promluví žena, která se točí. Řekne: „Ach, moje děti ... Ach, moje děti ...“ A to je opět vše. Pořád se točí.

Carmen směřuje pomalu k Théseovi. Jde k němu s druhou lahví. Skloní se, podá mu ji, řekne: „Na, napij se...“ A on pije. Dlouze. Celé to zabere nějaký čas. Pak se Théseus zvedne a řekne: „Jo.“ Je opilý. Stojí před Carmen. Je opilý. (Vzadu mluví ta druhá žena; říká: „Ach, moje děti ... moje děti... moje děti...“) A Théseus stojí. Ještě si znovu trochu zatancuje. Chytne Carmen za ruku, ale ta chce jen klid a aby jí všichni dali pokoj. Théseus řekne, zazpívá, zakřičí:

Viš, kdo já jsem – já ti řeknu, kdo jsem. Ach, ta cesta a tamto! Ach, to, cos mi podala k pití, bylo tak dobré. Hej, podívej, dívko! Nádobu je prázdná! Podívej! Vidiš, co jsem! Jsem prázdná amfora! Měch plný podělaných větrů! Viš, že jsem byl v této zemi králem? Byl jsem bezedným sudem! Podívej, ve mně je král, kterého neznáš, služko, otrokyně úliteb! Nech se vést, dívko! Proč se nenecháš vést, dívko? Ty mi nevěříš? Nevěř mi! Nic se neděje! Nic se neděje! Král tančí a ty tančíš s ním! ... *Ale Carmen se mu vytrhne, on si však ničeho nevšímne. Tančí dál. Ona stojí vedle ženy neurčitého věku a odtlačuje ji směrem, kde by měl být východ ze zahrady. Odtlačuje ji, přesně tak. Žena se ani moc nebrání. Théseův tanec: kulhavá divočina, hodně kulhá; výkřik, umí hodně křičet. Žena neurčitého věku zakopne, Carmen ji táhne dál. Pryč.*

Théseus je sám.

Théseus řekne:

„Sám“

Teď už se uklidnil. Určitě odejde. Opačným směrem. Nebo si znovu lehne na pískoviště a znovu se přikryje pískem. V téhle chvíli je to docela jedno.

Jinde. Vrátili se z daleka. Objeví se. Lovci. Čmuchal Krvák. Georges má na sobě stále laciné šaty jako Akamantova mladá milenka. Helena má na sobě stále šaty Kypřanky, které byly určeny pro Chůvu, ale proč by je nosila v ruce. Za nimi pak Akamás a Kypřanka. Ta má na sobě stále Chůviny šaty (možná má navrch ještě vlněný přehoz, protože není žádné teplo a bohyně má ráda pohodlí) – oba vypadají, jako by si vyšli na procházku, jako by je nic ohledně lovu nezajímalo, jako boháči, jako by z dálky (zdá se) jenom pozorovali štvanici na jelena. To je další část města, kudy musel Théseus určitě projít, protože Krvák se shýbá nad něčím, co by měly být stopy. Jsou tam stopy. Určitě taky trocha krve. Může se stát, že stopující Krvák pozná krev zraněného Thésea. Nebo to alespoň bude předstírat. Řekne:

KRVÁK Stopa. Kořist tudy prošla. Myslím, že tady ty stopy vidíte

GEORGES (*skloněn*) To jo. Jo. Taky by to mohla být krev hárající feny. To jsem už taky viděl. Taky takhle krvácí

HELENA (*skloněná, jak jinak*) Opravdu je to krev? Nevěřila bych, že to je krev

Poznám jenom

svoji, omlouvám se. Když teče

je červenější

Krváku, tohle je opravdu krev?

KRVÁK (*přikývne, jak jinak*) Ve mně jsou tři nebo čtyři šelmy. Když společně vyrazí na lov, tak jsme neporazitelní, já a moje šelmy

Věřte mi, je to jeho krev

Krev říká, že kořist bude brzo chycená. To zvíře má jasný směr

AKAMÁS (*Kypřance*) Ta slova mi ukradl. Ale vzal si z nich jen pár drobků

Já říkám: ve mně jsou tisíce šelem. Když společně vyrazí na lov, tak jsme neporazitelní, já a mých tisíc šelem

To se mi na něm líbí, na mém svěřenci, na mém zabijákovi *number one*

GEORGES Sláva. Řekl to. Mám rád, když to říká. „Šelmy.“ Když to říká, tak je krása sama, Akamás můj milovaný. A Krvák taky, *number one*, to je taky docela dobrý, ne? Myslíš, že ti to bude vyhovovat?

KYPŘANKA Není trochu nudný? Možná je to proto, že před naší procházkou někoho zavraždil, nebo je prostě nudný

AKAMÁS Sklapni, Same

GEORGES Jasně, jasně

Pauza. V klidu se vydýchat. Všichni se rozhlížíjí kolem sebe. Nikdo jiný tu není. Nebo se ti ostatní (pokud nějakí jsou) drží pěkně stranou, rozhodně nejsou vidět. Nakonec Georges pokračuje:

Takže jsme na správné stopě, říká Krvák, zabiják *number one*

KYPŘANKA Bylo by lepší se tady moc nezdržovat. (*Akamantovi, trochu stranou, pokud to bude možné*) Nepřipadá vám taky strašně protivný v těch svých kompromitujících šatech? Vám ten Georges (Sam) nevadí? Nemáte strach z prozrazení?

Akamás: žádná viditelná reakce. Ona dál nenaléhá. Kdyby měla dalekohled, určitě by se dívala do dálky.

HELENA (*Krvákovi*) Jste skutečně takový, jak říkáte, Krváku? Nahání to strach. Vidím, jak se vám hýbou nosní dírky. Promiňte mi to, ale vaše nosní dírky opravdu nahánějí strach.

Já nevím

Jsem tu

Jsem s vámi

A budu

KRVÁK (*mile*) Kuřátko

HELENA Pardon! Nejmenuju se „kuřátko“. Jmenuju se Helena

To přece víte, ne?

KRVÁK Kuřátko, moje milý kuřátko, kuřátko moje milovaný, jestli tvým bratrům a tvé matce najdu budoucí oběť, můžeš mi něco slíbit

HELENA Dobrá. Mohu vám něco slíbit, když jsme tu teď spolu...

Napořád, napořád...

Napořád – to slovo se mi hodně líbí, je o nás

KRVÁK Slib mi, že poprosíš Akamanta, aby nám v týhle čtvrti koupil americkéj bar... americkéj. Víš, to je totiž Krvákův sen. A mohl by to být i tvůj sen, ne? O to by sis bratrovi říct mohla, ne?

AKAMÁS Slyšel jsem to. Náhodou. Tak ujednáno. Najdi mi pro matku muže a já ti zaplatím, jak si řekneš

Drahá sestro, vidím vás, jak vládnete

Za barem a počítáte skleničky

A pelešící se děvky

HELENA Co to říká, co to říká? Jaké „pelešící se děvky“?...

KYPŘANKA A ovečku k tomu. To je dojemné. Ona je ú-chvat-ně dojemná, ne?

KRVÁK (*Heleně*) Kuřátko. Mlč. To se všechno vysvětlí. Podívej se na mě. Cítím, jak se ve mně rodí nová síla. Lov ji ve mně zase rozdmýchal

Zvedne se. Zavětrí. Otočí se. Poskočí.

KYPŘANKA Opravdu znáte správný směr?

KRVÁK Ta stará ženská má ale pořádně naspěch. Všimli jste si, jak stárne před očima. Proč se do toho plete? Ale to je neuvěřitelné, jak stárne, ne?

KYPŘANKA Mě se to týká, takže sklapněte

AKAMÁS Jí se to týká, takže sklapněte. Je to nová chuva. Když matka spí (ó, požehnaný matčin spáňku), chodím na procházku s novou chůvou. Vypadá to, že by to mohlo hodně věcí změnit. Přišla, aby se hodně věcí změnilo. To ty, Krváku, nepochopíš. A je dobře, že to nechápeš. Možná to ale třeba jednou pochopíš, co? Snaž se. Zatím to vypadá, že tady mám své klienty a svůj koks. Toho se dá využít při návštěvách sousedních čtvrtí

GEORGES Snaž se, Krváku, jak říká můj Akamás. Snaž se!

(*Tišeji. Krvákovi.*)

Já už ne – mezi náma – já už to v tašce nenosím

Všichni odejdou za Krvákem, jenž se sklání nad Théseovými stopami. Cesta. Trochu nahodilá. Ten, který hledá cestu, váhá, vrací se ve svých stopách: stejně tak to určitě dělal Théseus.

„Když to bude zapotřebí, vyhodím i ty hadry s kameny, ale ten dům najdu.“ To určitě řekl Théseus.

Protíná se to podobně jako ve všech městech. Ti, kteří váhají, se tváří, jako že jdou rovně.

Georges: trochu se opozdil. Trochu se zasn timer, nikdo moc dobře neví proč. Na blízku mu je Beretův Stín a za Beretovým Stínem je ještě o trochu víc vzadu Stín Mladé Černošky. Beretovi už začala rašit křídla – nebo spíš není vůbec jasné, co mu to vyčnívá mezi lopatkami, co mu tam trčí a co mu trhá bundu. Promluví:

BERETŮV STÍN Ale, ale, Georges, člověk by řekl, že ti to nevyjde, jak bys chtěl

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY Je to na nic. Na nic. Říkám ti, pojď sem nebo se přidej k té, které jsi říkal

Lásko moje

Ta by tě mohla potřebovat

GEORGES Potřebovat? Mě? Mě? Já to slyším. Hlasy jako včely. Kdo mě potřebuje?
BERETŮV STÍN Vidiš, má ještě dost sil. Slyší. To mě u Georgese vždycky překvapovalo. Člověk by řekl, že je to naprostý idiot, ale je to tak: slyší to, co je daleko
STÍN MLADÉ ČERNOŠKY Jednou z něj bude druhý makabejský: to dělá ten vytříbený sluch

GEORGES To musí být vlny. V prostoru se to pořád převaluje. Moc se o tom neví, víte. *(Pauza.)* Ale ta žena mě moc nezajímá. Ta nová chůva. Na uklízečku sraček je nějak moc elegantní. Tak co, najde ho, ten můj Akamás? *(Pauza.)* V hvězdných mlhovinách už nikdo nemluví. Ale včeličky se mi líbily, možná, že mě potřebovaly. To je jako ve filmech v televizi, hlasy z jiné planety nebo já nevím z jaké doby a hrdina odpovídá „zde – k vašim službám – zde“.

Já odpovím taky tak

Je tam někdo?

Poslouchá. Nic. Ostatní dva jsou potichu. Fascinující nezamýšlené ticho. Možná se o něco pokusí, že se poškrábou na krku, pokusí se o nějaký zvuk. Ale nic se neozve. Prokletí, noční můra pro stíny – bylo by třeba, aby také žily. Ticho, ticho.

A už je tam Akamás. V ruce drží svazek bankovek. Vlastně je ani nepřepočítává. Jenom dělá, jako by je kontroloval, dělá mu to radost. Řekne:

AKAMÁS Jsem tady. *(Georges: úlek)* Ty už mě nemiluješ?

GEORGES Ale ano, to víš, že jo

AKAMÁS Nejsi rád, že mě vidíš a že jsme spolu sami

GEORGES Ale ano, to víš, že jo

AKAMÁS Vezmi si ty prachy

Podá mu bankovky.

GEORGES To nejde, to nemůžu. To jsou tvoje peníze.

AKAMÁS Tisíc tabletek. Maličkost. Myslel jsem, že si jich ten chlápek vezme aspoň pět tisíc. A to ti vykládají něco o ekonomický konjunkturu a o čím dál větších ztrátách při čím dál častějších kontrolách. Skvělý, co?

Konjunktura v prdeli. Pořád jsou podělaný strachem

Ale extáze stejně je

A ta nejlepší anglická

Z jedný skvělý laboratoře. Jsou to chudáci. Klientela na odpis. Vyškrtni je ze seznamu, Same

Sam: váhá. Hledá sešit v salátovém vydání, otevírá ho. Vytáhne okousanou tužku, olízne ji. Akamás mu řekne:

Ty už mě nemiluješ?

GEORGES Proč to pořád říkáš. Chceš, abych pro tebe něco udělal

AKAMÁS Ty tu ženskou nemáš rád. Já ji mám rád. Já tu ženu potřebuju. Ty mě nebudeš poslouchat

GEORGES Já ji budu mít rád. Jestli chceš. Budu mít tu ženskou rád. Nezlob se na mě. Mám ji rád! Mám ji rád!

AKAMÁS To už je lepší. Vezmi si ty prachy, Same. Jsou pro tebe.

Georges si je vezme.

GEORGES Díky.

AKAMÁS Neení zač. Tys dneska ráno někoho zabil, Same?

GEORGES Vždyť to víš

AKAMÁS Bylo to dost zbytečný. Obchodník. Dobrodinec společnosti. Organizátor dobročinných transakcí

GEORGES Zasranej prodavač srandiček a atrap. Přisahám ti, Akamante, že už když jsem byl malej kluk, tak mě s Beretou naprosto ignoroval!

AKAMÁS Obchodník. Milej dědula. Chytřej. Člověk prospěšný lidskému obchodu
 To nebylo dobrý, Same
 Zbytečný čin, který na tebe jenom přitáhne pozornost, na tebe, na moje klíště, takže i na
 mě, Same
 To nebylo dobrý
 GEORGES Ne. To není dobrý. Tomu rozumím, Akamante. Je mi to líto, Akamante
 AKAMÁS Tady máš nůž, milý Same
(Vytáhne nůž.)
 Takže: uděláme to, jako se to píše v těch časopisech, který máš rád
 Jsi mi jenom na obtíž, Same
 Kostel – moje prodejny – je přeplněný tvými žalozpěvy a nářky
 a ty se špatně prodávají a nejsou k ničemu. Chrám – moje obchody –
 vibruje tvými zbytečnými nářky
Poslouchá. Předstírá to. Nemůže nic slyšet. Georges mlčí. Prohlíží si nůž.
 Chceš, abych ho držel já, nebo se radši zabiješ sám?
 GEORGES Podrž mi ho, anděli můj, podrž mi ho. Jestli se to musí, jestli se to musí
 stát, tak mi ho podrž
*Georges si bez většího odporu vrazí nůž, který mu Akamás nastavil, do srdce. Ve chvíli,
 kdy do něho proniká nůž, si Georges vezme do ruky kapesník a chytne se rukojeti nože,
 snaží se najít poslední polibek, který by vše odpustil – ale Akamás ustoupil o kousek dál
 dozadu a mluví:*
 AKAMÁS Mrtvý idiot, který mě miloval. Usmírím svou lásku. Ještě poslední gesto
*Uchopí Georgesovu ruku a jeho nehybným prstem napíše do jeho vlastní krve „ZABIL
 JSEM ČLOVĚKA“. Nikdo nemá ani potuchy, že píše právě toto, ale určitě to píše, jak se
 tam nad ním sklání. Na zemi zůstanou nečitelné hieroglyfy, nad kterými se už nepozastaví.
 Théseova krev je samozřejmě červenější. Poté sebere svazek bankovek a strčí si je znovu
 do kapsy.*
Vrátila se Helena. Dívá se. Řekne:
 HELENA Opravdu je mrtvý... Tys ho zabil?
 AKAMÁS Rozhodl se, že odejde z tohoto světa
 HELENA To je poprvé, bratře, co to vidím. Samá krev
 AKAMÁS Tam, kam půjdete s Krvákem, si na to zvykneš, myslím
 HELENA Ty si také myslíš, že se necháš odvést. Víš, já myslím, že se odvést
 nenechám. Rozhodla jsem se, že se nechám odvést tímto mužem.
 Rozhodla jsem se, že mé kroky povedou ve stopách tohoto muže
 Není to moc čitelné
 Co jsi to napsal jeho krví? Máš ruku celou od krve
 AKAMÁS Doznání. Pravdu, jistým způsobem. Přísahám
 Ruka často lže
 Tady, tady říká ruka pravdu
 Ruka říká: „Zabil jsem člověka...“
 Ale já jsem jen nástrojem
 Někdy si pravda zaslouží, aby se někdo rozhodl odejít z tohoto světa
 Všechny to uklidní. I když je těžké tomu věřit
 Čti, jestli chceš. Já si musím umýt ruce
 HELENA Nebudu to číst, bratře. Nemohu se sklonit nad tou mrtvolou
 Jsem příliš vyrovnaná
 Nikdy jsem se necítila tak vyrovnaná – nikdy za celou tu dobu, co jsem byla v domě naší
 matky
 Ale nechci nad tou mrtvolou zvracet. Ani soucítit s tím vrahem

Jestli jsi ho zabil. Dobře jsi udělal

AKAMÁS Já ho nezabil. Poslechl dobrou radu. Dobře to pochopil

Víš, on mě miloval

Někdy se nám dostane mnoho lásky od lidí, které máme rádi jen málo

My ostatní jsme zrozeni proto, abychom nemilovali nikoho

Milovat znamená bránit obchodu

Krvák tě to naučí

Ještě lépe než já

Exeunt, oba. Po přiměřeně dlouhé pauze projde žena. Když objeví mrtvolu a krev, vykřikne. Uteče. Zřejmě před životem. Všechno se to pořád točí okolo Práva.

Beretův Stín a Stín Mladé Černošky. Čekají. Nebudou čekat marně. Georgesův Stín se zvedne, zvedá se. Stále má v sobě vražený nůž. Oklepe se.

A je to.

Bereta ho (trochu obřadně) přivítá.

Oba si trochu (vůbec ne obřadně) zakřepčí.

Mladá Černoška řekne:

MLADÁ ČERNOŠKA Pojd'te, pojd'te, děti, musíme jít. Nesmíme teď ztrácet čas

GEORGES (řiká) Takže ty taky, ty jsi taky mrtvý. Takže tě ty šílené odzdola dostaly. (Ukazuje na krvavou díru v Beretově rozkroku) Takhle jsi teda umřel

BERETA Takhle mě Marie dostala a myslím, že mě miluje. Je to lepší než si do sebe nechat vrazit nůž někým, kdo tě nemiluje

GEORGES Nezačínej s tím zase

BERETA Ne. Už to nebudu znova vytahovat.

Jsou tu i ostatní stíny, možná říkají nějaké ty modlitbičky a marné žalozpěvy.

Mručení a mumlání.

Poté vše zmizí. Oni (Stíny Berety, Georges, Mladé Černošky) a ti ostatní, pokud tam byli, zmizí také.

-6-

Théseus. Lidé ve stínu. Pokud to bude možné.

Město.

Kráčejí kolem.

Mezi nimi Théseus, mladý-starý pitomec v maškarním. Stále do půli těla nahý. Navzdory hodině, kdy se vše probouzí, si ho nikdo a priori nevšimne – všechno je šedé, jak to v tomto městě obvykle bývá (pokud to půjde, tak šedé světlo).

Ne.

Nejdříve si ho nikdo nevšimne, na to můžete vzít jed.

Nejdříve se otočí se starým rozviklaným deštníkem, otáčí se na jednu stranu, na druhou.

Théseus: občas se po něm někdo podívá, usměje se (možná) nebo stydlivě odvrátí zrak (možná). Ale takových je málo.

Je jako pes, který běží podle stop své moči. Je to štvaný jelen, ale neví o tom.

Tuším, že je to stříbrná čtvrť.

Dá se to poznat podle znamení, která člověka nespлетou. Ale to není nijak důležité. I když možná je.

Prohlíží si město na tomto stříbrném místě, stále je trochu opilý vínem, které dostal; je to taková ta opilost, která člověka přepadne, když předtím dlouho nejedl.

Tuším, že je slyšet kakofonii města nebo něco jiného, co se vzdáleně podobá hudbě.

To je možné.

Ať to alespoň chvíli trvá.

Nakonec by měl říct (jako někdo, kdo si už na nic netroufá):

THÉSEUS Je něco, co nejsem schopný říct. Nemám, co bych řekl, nemohu
A (přes to všechno) se nečekaně stane zázrak. Těsně vedle něho stojí nějaký muž a odpoví mu:

MUŽ Já také ne. Jestli chcete, můžete jít se mnou. Znam tady pár klidných míst

THÉSEUS Nechci žádné klidné místo. Chci najít svůj domov

MUŽ Tak se to říká. Tak se to vždycky říká

Muž ho vezme kolem ramen. Vede ho pryč. Muž plive za sebe tak vulgárně, jak je to jen možné. Jako by to bylo nějaké znamení. Určitě to ale žádné znamení není. A teď už zmizeli mezi ostatními lidmi.

Nebo tam žádní lidé nejsou.

Nic.

V tom případě by se improvizovalo, jak by se to hodilo.

Setkali se. To je všechno. Konec.

-7-

Zase, jako obvykle, jinde. Pýthie sedí na bobku, nehýbe se. Stále, zase prší. Tak nějak se dá říct, že není hezky. Objeví se Anna, pak Lea a pak i Marie. Nejsou na svém území. Váhají.

Jdou, přicházejí.

Počasí, že by psa nevyhnal.

ANNA (*ukazuje na Pýthii*) Proč už ta žena dál nestopuje? Proč se tady ta žena posadila a na nic už nečeká? Člověk by si ji spletl s pařezem. Proč už ta žena nemluví? Dříve mluvila. A co budeme dělat, když nemluví, kuřátka moje? ...

LEA Alespoň nám ukazuje směr. Jestliže je na téhle straně, pak ten cizinec je tady také... Podívej se jí do očí. Podívej, kam se dívá

ANNADívá se někam dovnitř. Člověk by řekl, že se ztratila, kuřátka moje... Už na toho cizince nemyslí, kuřátka moje, prý...

Myslím, že tak to je

MARIE Ty jedna pomatená! Kde máš svoje kuřátka? ... Tys je ztratila? Otevři oči. Podívej se kolem sebe, jen se rozhlédni, holka bláznivá!

Ona se možná taky zbláznila

ANNAMarie. Prokleté břicho. Dělam, co můžu. Myslím, že jsi tlustá

MARIE Anno, ano. Myslím, že ty to v sobě nosíš také

ANNATouhu nosím, jsem plná touhy. To je něco úplně jiného, madame. Já budu mít dítě s mužem, po kterém toužím

Už vám nic neřeknu

Bude klid

Moje kuřátka jsou tady se mnou. Kdákají, když jsem tu... Je to hezké... Poklopec... hezké...

A co nosíš v sobě ty?

Myslím, že je to ďábel sexu... Požíračko! Ukrutnice!

LEA Asi bych tady měla něco chápat, ale nechápu vůbec nic.

Já jsem nikdy nechtěla žádného muže potkat

Já jsem nikdy žádného muže nepotkala

Slíbily jsme si to: nepoznat žádného muže nebo nepoznat žádného dalšího muže... a vy obě jste zradily?

MARIE A proč toho cizince sleduješ, Leo? Já nikoho nezahladila, Leo, to dobře víš

Jen jsem byla příliš daleko, daleko, myslím

Ale co ty? Co od něho chceš, Leo?

LEA To dobře víš, Marie. Hlídám ho svým bratrům. Je to potrava pro mé

nenáviděníhodné

bratry. Plod

našeho klidu. Potrava

mé nenáviděné matky.

Viděla jsem ho, slyšela jsem ho. Ten cizinec si nezaslouží skončit jako jejich kořist. Vy jste ho také viděly. Ten člověk je... jiný. Viděly jste ho

MARIE Viděly, a co? Co nám tím chceš říct?

ANNA (*ukazuje na Pýthii*) Vypadá to, že tahle tady zůstane a bude si hrát s kamínky. Nic a ještě jednou nic. A přece si jsem jistá, ona totiž ví...

MARIE Není mi dobře

LEA Budeš zvracet?

MARIE Není mi dobře

Má křeče. Kroučí se v křečích. Zbylé dvě stojí vedle ní a ona se snaží zvracet. Mezitím si Pýthie stoupla. A zmizela.

Anna: viděla ji. Vydala se za ní.

Marie řekne: „Snad už to bude lepší.“

Lea řekne: „Tak pojd'!...“

Jdou, jak mohou.

A pak už tam není nikdo. Pauza.

-8-

Můžeme si o tom muži něco říci. Je to muž. Mohli bychom mu vyhotovit cosi, na způsob průkazu totožnosti. Je to muž. Jistý druh Hippolyta, pokud bude libo. Tak se také představí: čistý a bezúhonný. Před těmi, co se představují jako čistí a bezúhonní, je třeba se mít vždy na pozoru.

(Ve skutečnosti je to, myslím, Démofoón.

Ale ne. Jsem si tím jistý.

Starší syn, co má dobrou náladu a loví.

Nečistý mezi nečistými.

Našel ho – otce, syna, milence, příští oběť pro maminku Faidru. Našel ho napoprvé. Démofoón je hajzl – pokud to tedy Démofoón je (ale myslím, že si můžeme dovolit tvrdit, že se takřka jistě jedná o Démofoóna).

Théseus už upadl do léčky.

Théseus o tom ještě neví.)

Stojí tu s mužem, který ho drží za rameno. Už nemá hlad, který ho předtím trápil, protože Muž mu cestou koupil – řecký – gyros a Théseus ho v této chvíli jí. Théseus v jámě lvové/lidské. V pasti, kterou na něj nastražil onen Muž, tou pastí je to, co sám nazývá svým domem. Obytná buňka na stavbě, od které by v této chvíli měl Muž (Démofoón) mít klíče.

MUŽ (DÉMOFOÓN) To je můj dům. Chovej se jako doma

THÉSEUS Dobrá

MUŽ (DÉMOFOÓN) Víím, že to tu není dvakrát pěkné

THÉSEUS Mladý muži, v dalekých končinách jsem poznal místa ještě mnohem méně přívětivá, to mi můžeš věřit

MUŽ (DÉMOFOÓN) Už svítá

THÉSEUS To je dobře. Alespoň už nebudu ukazovat svou nahotu všem těm lidským příšerám

MUŽ (DÉMOFOÓN) (*ukazuje, co bude chtít, šatnu, skříňku, kufr*) Tady máš něco na převlečení.

Ačkoli bych byl radši...

THÉSEUS Co bys raději?

MUŽ (DÉMOFOÓN) Raději bych tě měl jen tak. Svlečeného. Zraněného. Podívej, já se také

Svléknu

THÉSEUS Dobrá

Když chceš

Za mých časů mladík vyčkal na přání staršího muže a slavnost mohla začít...

MUŽ (DÉMOFOÓN) Jestli chceš

Počkám na to, co si budeš přát. Ale nepřipadáš mi ještě tak starý

Théseus se směje.

MUŽ (DÉMOFOÓN) Čekám, na tvé přání

THÉSEUS S tebou je to složitější, chlapče. Za mých časů...

MUŽ (DÉMOFOÓN) Nech toho, dědku! Sklapni! Špíno!

Prostě řekni, co chceš a já

Pokud se rozčílil, tak se nyní zase uklidní.

THÉSEUS (*velmi rozvázně*) Vyprávěj mi o tomto městě, které neznám – ale brzy snad poznám

Když mi budeš vyprávět o tomto městě, které neznám – ale brzy snad poznám

tak budu tvůj ty budeš můj

jako to dělávali vzdělaní mužové za mých časů – ó, já nejsem vzdělaný! –

půjdu s vámi... s vámi mladými, aby byla zachována budoucnost

budoucnost

MUŽ (DÉMOFOÓN) (*určitě je teď ticho*) Půjdeš se mnou? (*Opět ticho.*) Slyšíš ten vítr?

THÉSEUS Slyším

MUŽ (DÉMOFOÓN) Dobře poslouvej

To je toto město

(*Opět další ticho.*)

Objevil jsi něco, když jsi kráčet městem, cizince?

THÉSEUS Abych pravdu řekl, tak téměř nic

MUŽ (DÉMOFOÓN) Tak dobře poslouvej: Právě toho větru nad městem si všimnout nemůžeš

Město. Je jako vítr za těmito dveřmi, kterého si nemůžeš ani všimnout – já tohle město nenávidím

i když mě zrodilo

Tohle město

THÉSEUS Člověče, nic pro tebe nemám

Ani

Zlato, ani stříbro

Nic. Pokud jsi měl v úmyslu zpeněžit svůj zadní otvor – ať mu bohové požehnají – nemohu...

MUŽ (DÉMOFOÓN) U tebe to nevádí. Nedělej si starosti. Budu ti vyprávět o tomhle městě. Poslouvej: Toto město je jako prchavý vánek

a všechno, co slyšíš, jako bouřka, co se zvedá, a vše

co zbývá z odcházejícího dne, se podobá

tomuto věčnému prchavému městu: Toto odcházející město, v němž nečeká

nikdo na nikoho, ale

na to, co mu někdo

přinese...

Někdo něco přinese...

Rozumíš tomu?

THÉSEUS Ne

Já za někým jdu

Ty jsi na této cestě? Nebo bych měl ošukat mladíka

(tebe?), který mě ničemu nenaučí?

MUŽ (DÉMOFOÓN) Ošukej mě a já tě odvedu za jednou ženou, která je (kvůli tobě) zoufalá

THÉSEUS (*směje se a směje*) Jak ten ptáček pěkně zpívá, jen abych ho ošukal! Jak pěkně chce, abych zpíval jako on! ...

Chůva: vstoupí dovnitř. Dveře obytné buňky se zabouchnou. Společně s ní se dovnitř dostane vítr, který je slyšet. Začal foukat.

Chůva je stále nahá.

Drží si před sebou pár natrhaných větviček, aby alespoň trochu zakryla svůj stud.

Musela urazit pořádný kus cesty, protože se třese vyčerpáním. V ničem se nepodobá Chůvě ze začátku. Má rozčuchané, zablácené vlasy, všechno je na ní k nepoznání; je vidět, že jí to není příjemné. Neví si rady. Kdo by taky věděl?

To nevádí.

Je jako zjevení, přízrak, Erínye z velmi starých dob. Promluví, mluví velice rychle:

CHŮVA Nevěř tomu muži! Jestli tě zajímá nestranný názor, pak mu nevěř! ...

Věř mně, je to zrůda – já bych v tvých očích přece měla mít důvěru.

Protože přicházím z domu, kterému on vládne, a to, co se ti tady snaží předvést, to

není to, co s tebou doopravdy zamýšlí,

zkus mi věřit. Musíš mi věřit. Věř mi... Ne...

Vypadá to, že zpanikařila při zmínce o tom, o čem bychom mohli říct, že to nelze vyslovit, vysvětlit – možná také před nehybným Mužem (Démofoóntem) a pramalým zájmem, který jeví sám Théseus. Navzdory všemu se ještě jednou pokusí a řekne:

Neznám tě, pane, ale zapřísahám tě! Prosim tě! Nevěř mu! ... Protože já jsem ho sledovala až sem a

viděla jsem

jak se převlékal z panských šatů a oblékl si na sebe šaty obyčejného tuláka nebo pobudy...

Jako nosí lidé z nádraží a z parků. A tvářil se, jak se mu to líbí! Ten se tvářil!

Poslouchej! Někoho hledá a já myslím, že ty jsi ten, koho našel, protože ho hledal. Věř mi, pane, je ale asi těžké, abys mi věřil, pane. Jen se podívej, jak vypadá! ---

THÉSEUS (*směje se, tleská, říká*) Dál! Pokračuj! To jsou mi novinky! To musí být určitě nějaká vaše bohyně

Takhle najednou, nečekána

Afrodíta, co vylezla z bahenní lázně, cha cha! ...

Au! ... Mladý muži, promiň, ale jestliže ona je – jak tady tvrdí – tvou služebnicí, pak bys ji měl zbít, protože k tobě, podle mého názoru, nemá žádnou úctu,

MUŽ (DÉMOFOÓN) Kašlu na tvůj názor, andílku. A tahleta

je bláznivá

lhářka

Neposlouchej ji

Chceš se dozvědět ještě něco o tomto městě?

(*Chůvě*)

Tlesknu a ty zmizíš, jasný?

Tleskne. Nic. Ticho. Nic.

THÉSEUS Mladý muži, jestli chceš, aby z toho se mnou něco bylo, tak ji nech na

pokoji

Nezbil jsi ji a je to cizinka. Měj k cizinkám úctu

Nemáš tady pro ni něco na sebe?

Aby i ona mohla skrýt svou nahotu?

CHŮVA Ó, ne, já nic nechci. Myslím, že je to stejné, jako bych byla už napůl mrtvá

THÉSEUS Zhluboka se nadechni, ženo.

(Chůva se zhluboka nadechne.)

Ale stejně si myslím, ženo, že ráda přeháníš.

(Jde ke starému věšáku – nebo kufru – a řekne:)

Vyber si z těchto oděvů. Ber

Vidíš, já jsem si také vzal

Théseus se přebírá kusy oděvů. Zdá se, že tomu věnuje velkou pozornost, třídí mužské a ženské oblečení. Řekne Mužovi (Démofóntovi):

Mluv, synu. Tito lidé

Mi něco připomínají, nenávist, kterou k městu cítíš,

něco... Ano... nebo někoho. Ano, někoho... Syna, kterého jsem kdysi měl...

Chůva vezme do ruky něco z ženských šatů, které jí Théseus podá. Také pro sebe si odloží něco stranou.

Na chvíli se zasní.

Pak si přes hlavu natáhne starý pulovr, na něj si oblékne potrhanou vestu, navrch kabát, ještě jeden kabát – jako by ten jeden nebyl dost silný, jako by mu byla zima po věky věků – nemuselo by to nikdy skončit. Teď si na hlavu navlékne kuklu. Během této doby hovoří Muž (Démofóón). Určitě je ho sotva slyšet. Říká:

MUŽ (DÉMOFOÓN) Slyšíš ten vítr, člověče? *(Žádná odpověď.)*

Mám to rád tam, kde fouká tenhle vítr a kde není tahle čeládka, nikdo.

Mám rád kraje za hradbami,

Co se táhnou daleko za městem – zřídka ale do těch končin zavítám –

Byl jsem zrozen pro tenhle pustý kraj,

pro debilní zajíčky a pohyblivé písky,

Narodil jsem se pro debilní chásku, která loví na sněhu, v blátě i pod žhnoucím sluncem; a nic z toho *(gesto)*, co je kolem nás, už neexistuje

V kapse saka mu cosi zazvoní.

Mobilní telefon.

Vytáhne ho. Říká, křičí:

Prodat!

Jestli to klesne ještě níž, tak neprodávat, půjde to zas nahoru!

Máte nějaké zprávy o Akamantovi?

Jestli máte nějaké zprávy o Akamantovi, řekněte mu, aby si nedělal starosti. Řekněte mu, že jsem našel pro maminku chlapa. Ať si už nedělá starosti. Řeknete mu to, ano?

Můžete to prodat mírně pod horní hranici kurzu, ale jestli rozdíl poroste, tak už neprodávejte! rozuměli jste dobře! půjde to zas nahoru! hodně rychle! jsem si jistý! Půjde to zase nahoru! prorazí to horní hranici! tím si jsem jistý, rozumíte?...

(Asi to položil. Zůstane stát, je na rozpacích.)

Kde jsem to skončil?

Ano, tohle město

Ta čubka...

THÉSEUS Dobrá tedy. Jsem připraven

Neporozuměl jsem všemu, mladíku. Ale to je v pořádku

Měl jsem syna z prvního manželství. Trochu se ti podobal. Nenáviděl lidské plémě. Určitě už bude mrtvý

Já jsem si dříve myslel, že mám lidi rád. Lidské bytosti, chtěl jsem říci
 Zde, v tomto městě, nevím
 Ačkoli se mi toto město líbí
Vykročí směrem k Chůvě, která zpod svých šatů, které si vybrala – jsou výrazné, křiklavě oranžové – vytáhne kabát z umělé kožešiny, která snad bývala i bílá.
 Nevím, jestli se mi líbíš, mladíku. Ale jsem připraven
 CHŮVA Pane, slyšela jsem ho. Ty ho ale neposlouchej. Chce tvou smrt, to je to, co chce. Věř mi, pane, to je to, co chce
 Tak, jak kdysi zemřel můj vlastní otec, a to je už velmi dávno, tak on chce tvou smrt ve spárech
 jedné
 staré
 neukojitelné ženy
 MUŽ (DÉMOFOÓN) Neposlouchej ji, prosebníče,
 Pojď sem ke mně, dozadu, se mnou na lože
 Je tam lože (*gesto*), tam, vzadu, bude nám tam dobře
 THÉSEUS Slyším tu ženu. Ale je mi jedno, co se stane. Vše už se stejně stalo
 Počkej na mě, dcero
 Nedívej se za oponu
 To jsou pouze mužské záležitosti
 Ale počkej na mě, jestli chceš, budu mít ještě dost sil...
 MUŽ (DÉMOFOÓN) Měl bych tě raději... nahého...
 THÉSEUS Ano, to vím.
Ale podívej (ukáže směrem ke středu svého těla, paže poodkryje několik vrstev jeho kabátů) pisklátko už k tobě natahuje hladový krček
Oba zmizí za oponou nebo za něčím podobným. Žádné stíny, ani žádné jiné nevkusné triky. Nic. Dělaží to velmi tiše, takřka neslyšně. Chůva je sama. Je slyšet pouze vítr. Netrvá to nijak dlouho. Objeví se Aňa. Řekne:
 AÑA Jsi tu
 CHŮVA Ano
 AÑA Je tu?
 CHŮVA Váš bratr
 AÑA Ano, Démofóón
 CHŮVA Nemůžeme je rušit
 AÑA Je s tím mužem, s tím cizincem
 CHŮVA Ano, s tím mužem. Ano
 AÑA Už se mi nikde nelíbí. Šla jsem za tebou, když jsi šla za nimi
 CHŮVA Nezlob mě! Já šla za tebou, když jsi šla za nimi
 AÑA Jak myslíš
 CHŮVA Nakonec se mi schováš, já tě hledám, nikde nikdo, vyměníme si místa, těsně předtím, než se sem oni vrátí
 AÑA Ty to pochopíš. Jsi moje sestra
 CHŮVA Jsem tvá sestra z otcovy strany, to jsi ale nechtěla říct, nechceš to vědět
 a já to sotva pochopím
 AÑA Byl to pro mě šok, když jsem se dozvěděla, že jsi moje sestra – přede všemi, před ním, před bratrem, před mým milovaným, před celou rodinou
 CHŮVA Trochu tomu rozumím
 AÑA Ne. Ani ty to nemůžeš pochopit. Já jsem to nepřiznala, ty huso. Jenom *jako*, přiznala jsem to jenom *jako*!...

Je to tak strašné...

CHŮVA Být mou sestrou.

Ano, tomu rozumím. Ale

ty jsi moje sestra, mluvmě spolu tedy jako rovná s rovnou

Ted' se na tebe můžu podívat a dát ti najevo všechnu svou nenávist, kterou k tobě cítím, za to, že mě miluješ, za tvého bratra, kterého miluješ

Démofoón je taková zrůda

Jako zrůda se choval tehdy v domě mé matky a ted' se nechová o mnoho lépe

AÑA Spí s ním

CHŮVA Předhodí ho své matce

AÑA To mi je jedno. Ať si dělá, co chce. Já ho stejně pořád miluju

Je to můj bratr, se kterým jsem dlouho sdílela jednu postel. Zнала jsem jeho odvrácenou stranu i jeho nenávisti. Tak odpočívají válečníci. Se mnou to nic nedělalo

Ale co ty, co ted' budeš dělat ty, když jsem se rozhodla být s tebou?

CHŮVA Já tady počkám, dokud s tím nebudou hotovi. Ale ještě něco: to, k čemu se tady rozhoduješ, je jako vítr

O ničem nerozhoduješ

Nejsi ničí milenka

Nejsi nic víc než já, tedy nic

Já půjdu dál s tím mužem, s tím cizincem

Tak jsem se rozhodla já

Ty toho muže neznáš

A já říkám, že ty tu nejsi s mým souhlasem. To ti říkám já. A ted' si dělej, co chceš

Myslím, že je chvíli necháme na pokoji. Nic pro ně nekončí. Jsou tu, stojí tam. Dvě sestry, které se neznaly a které se znají od rána, kdy to začalo. Čekají, že to všechno skončí, až padne opona, možná – možné ale také je, že Aňa nečeká na nic, že už zná své rozhodnutí. Ale je to tak, že čekají. Bude to trvat tak dlouho, jak bude třeba, za oponou.

-9-

Stane se to – kdy jindy – během této doby. Lovci. Jiná ulice se vším tím randálem, který je tomu potřeba. Krvák se stále sklání nad těžko uvěřitelnými stopami jmenovaného Thésea, stále větrí nosem. Ostatní (Kypřanka, Akamás, Helena) v pramálo koordinovaném zmatku. Můžeme si domyslet, že jsou unaveni.

KYPŘANKA Krvák nic nenajde. Není to tak dobrý stopař, jak říkáte

AKAMÁS Hledá chůvu, stará. Je docela hezký, když stopuje. Mám rád mladou krásu svého bojovníka

Navzdory všemu je to poměrně vzácná rozkoš

KYPŘANKA Ale nenajde nic. Nosem brousí po zemi, ryje ve výkalech psů, koček a domácích mazlíčků, ale nenajde nic

Vyzvánění. Mobilní telefon. Jak bude libo.

AKAMÁS *(z kapsy vytáhne jeden ze svých mobilních telefonů. Něco si poslechne. Řekne:)* Dobře. *(Zastrčí telefon zpátky do kapsy a řekne:)* To zaleží na tom, co tady znamená „najít“...

Je potřeba být pozorný, že ano. Z pozornosti, když větríte nosem kolem dokola, z pozornosti se rodí rozkoš

Líbí se mi, když je na lovu

KYPŘANKA Kdybych chtěla, můžu ti najít kořist raz dva, kdybys ovšem chtěl, drahý příteli

AKAMÁS Chůvo, zůstaň na svém novém místě... Jestli to chceš vědět, já jsem svou kořist už našel. Ale to není zajímavé, nevěříš?

KYPŘANKA (*přemýšlí*) Ne. (*Zasměje se.*) To by nebylo zajímavé. Našla bych. Tak rychle

KRVÁK (*zdálky, sotva je zaslechl, dívá se na ně, zatímco oni dělají, že ho nevidí; říká Heleně:*) Jen se podívejte na tu starou, co říká, že ví, jak na to

HELENA Dívám se na ni, chlapče,
Od samého začátku, mám z ní strach, příteli

Mluvila jsem s ní dnes ráno, láske

Byly jsme ráno samy a už tehdy... měla jsem z ní strach

KRVÁK Jsem tvůj psiček, koťátko moje, a já ho najdu, sakra, jako opravdovej větřící pes

jestli mě tahle stará nechá trochu času, tak ho najdu,

sakra,

já ho někde vyhrabu!

HELENA (*se zájmem*) Pejsánku, už se vidím, jak si pěkně za barem počítám skleničky s... pelešícíma se děvkama...

Říká se to tak?

KRVÁK Jo. Přesně tak. Myslím, že jsme se na všem už dohodli. Že nám ho pěkně v teplíčku pohlídá tamta tvoje příbuzná odzdola... že nám ho pěkně vohlídá...

HELENA Lea?... To mluvíš o Lee nebo o kom? Kdysi jsem měla sestru, která se jmenovala...

Bratři o ní mluvili, jako kdyby byla mrtvá, říkali mi, že je mrtvá nebo že je to, jako by byla, říkali, že všechny odešly z domu bez mamčinu dovolení, to říká Démofóón...

Pauza. Všichni jsou něčím zneklidnění. Pak pokračuje Helena:

O čem to mluvíš, dušinko? Když ti nechám uzdu na volno, tak se mi hned splašíš, drahoušku, tak mi nevykládej hlouposti...

Jen zůstaň v klidu, dravče, všechno pro nás nakonec dopadne dobře, uvidíš...

Všichni zmizí. Všichni následují Krváka, který dělá, jako že ví. Ve skutečnosti je vede Akamás – ale po jakých tajuplných cestách?

-10-

Opět staveniště. Je tu Muž (Démofóón), obléká se, před zraky obou dvou se snaží trochu vzpamatovat. Nezdá se, že by spěchal. Může to chvíli trvat. Aňa poté řekne:

AÑA Určitě bych měla odejít

MUŽ (DÉMOFOÓN) Ano

AÑA Jestli je to tak a ty jsi můj bratr, tak mně je z toho špatně.

Odejde, (určitě) si rukou zakrývá pusku. Možná ji už neuvidíme. A jestli už Aňu neuvidíme, tak je to jen dobře. Ale bylo by to velké překvapení.

MUŽ (DÉMOFOÓN) Osvobozující pocit (*pauza*), jistým způsobem, řekl bych

CHŮVA Vy vždycky říkáte, co se vám hodí! Smrt a odloučení stejně nakonec vždycky vypadají tak, aby se vám to hodilo! Jste odporný!...

THÉSEUS (*objeví se se všemi těmi svými vrstvami oděvu na sobě*) Jen žádnou filosofii, ženo

(*Pauza.*)

Někdo tu byl, že ano?

CHŮVA Byla tu sestra, kterou tenhle muž má a kterou jsem právě získala a která mi nechce být sestrou...

Vím, že je to hodně složité, příteli

THÉSEUS Příteli! příteli!... jak jen to říká: „příteli!“ Víte, že od jisté dávné doby, kdy mě tak kdosi oslovoval, mi takhle nikdo neřekl!

Vzpomene si na Pýthii. Dá se to poznat. Nikdo to ale nemůže vědět. A ostatní už vůbec.

Opět pauza. Pauza, Théseus promluví:

Dobrá. Co budeme dělat?

MUŽ (DÉMOFOÓN) (*Chůvě*) Budeme bdít nad mojí sestrou, aby se neztratila...

Má už ruku v kapse, už vytahuje mobilní telefon.

CHŮVA (*křičí*) Ať toho nechá! Ať přestane! Ať ten chlap přestane! Já už toho zazobanýho lháře dál nesnesu! Je to bídák, co pro peníze udělá cokoli. Hajzl! Bože, copak nám budou vždycky vládnout takoví jako on, bože, copak budou pořád existovat? Řekni, že ne! Řekni mi, že ne!...

THÉSEUS Ta žena říká velmi nezvyklé věci. O kterém bohu to hovoří?

MUŽ (DÉMOFOÓN) Nevím, o kterém božstvu hovoří. Ale bylo by lepší, kdyby zmizela.

Dopřavdy mě začíná štvát

THÉSEUS Pane, pokud máš stejně málo zkušeností se ženami, jako jich máš o lásce mezi zkušenými muži a mladými jinochy, tak by pro tebe bylo lepší, kdybys pomlčel

Chůva při těchto slovech vyprskne smíchy, plácá se smíchy do stehů, jak se říká, a směje se a směje. Promluví:

CHŮVA Já to věděla! Já to věděla! Ten má ale výrazy! To musel někdo napsat – takový výrazy!

Dříve než může Théseus zareagovat, vrhne se Muž (Démofóón) na Chůvu. Chůva vypadá jako loutka, jako hadr zmítaný v rukou, nereaguje na to, když se s ní třese a jak se s ní třese! A najednou je mrtvá.

Théseus odběhne pryč. Křičí, zřejmě to bude v nějakém prastarém jazyce, jsou to slova běd, slova kleteb přivolávající neštěstí. Všichni, kdo ho potkávají, se za ním otáčejí.

MUŽ (DÉMOFOÓN) (*po chvíli odejde za ním, křičí*) Počkej! Počkej na mě! To nic není! Říkám ti, abys na mě počkal!

Odejde i on.

Mrtvola. O tom nelze pochybovat. Chůva zůstane chvíli ležet. Pauza.

-11-

Stíny Berety, Georgesa (Sama), Mladé Černošky projdou, proklouznou jakoby na baráky staveniště. Rozhlíží se.

BERETŮV STÍN Fajn. Nic moc nemůžu

GEORGESŮV (SAMŮV) STÍN Nic. Skoro nic

STÍN MLADÉ ČERNOŠKY Pojd'te, děti moje, jen pojd'te

Projdou dříve, než se Chůva zvedne. Ta se přesto postaví, spatří je a promluví: „Počkejte na mě! Počkejte na mě! Jsem teď stejná jako vy, slyšíte? Počkejte na mě!“

Že by se jenom trochu pootočili?

Ne.

Rozhodně je tu něco, co spěchá. Proto ji nechají být. A ona udělá to, co dělávala vždycky. Odvěká Chůva běží za Stíny. V ničem se nezměnila, stejná je po smrti, jako byla za živa.

-12-

Ozve se hudba, jak to v divadle bývá, když se něco mění – nebo když má k něčemu dojít. Rozvrzaná mezihra. Zapomenutý japonský (nebo podobný) rytmus, který, řekl bych, nakonec přejde (mohl by přejít) do techno-rocku.

Už padla skoro noc, ale myslím, že to nehraje velkou roli. Snad jen že stíny, které se objevují, tančí, procházejí, povídají si a pomlouvají, se nyní cítí lépe než za denního světla. To si můžeme domýšlet.

Stíny se ztrácejí mezi živými, kteří se rovněž (ačkoli mnohem obezřetněji) objevují, procházejí a trochu i pomlouvají, ale zůstává to jen mezi nimi. Není je slyšet. Tolik tedy fakta.

Jsme stále v samém centru města, přímo uprostřed. Tedy stále není na scéně nic, podle čeho bychom se mohli zorientovat. Možná pár roztroušených náznaků, možná pár směrových cedulí, co já vím. Nejsme příliš daleko od uliček se sex-shopy, nebo s něčím podobným. Hrozí, že toto pronásledování skončí ještě před Théseovým únosem. Ale není to ještě znát nějak výrazně. Takové je to město. Cokoli se v něm může skrývat až do poslední chvíle, až za první-poslední roh.

Jsou tu tedy znovu ony stíny ze začátku, možná i s dalšími, pokud to bude možné. Hovoří, dokola omílají zmatečně to samé: „- Ale já nemůžu, to nemůžu, opravdu, dnes nemůžu...“

„- Myslím, že je to pořád to s tím nožem nebo s něčím takovým, ne...“

„- Půjdu za ním a otočím se jako vždycky, víš... Nesmějte se... Možná ho na něco pozvu, ještě nevím na co, a ta mašina...“

„- Dneska, proč říkám dneska. Všechny dny jsou stejné. To nejde

Ne

To nejde

Jíst ty tvoje sračky, jíst sračky, to už je fakt moc, a ty si vytáhneš nůž a chceš mi vyhrožovat nožem...“

„- Všude klid...“

„- Třeba ho pozvu na skleničku, dal by si se mnou panáka, ale já měl strach, protože on byl až tam nahoře, stál tam na tom jeřábu a

co by si ostatní mysleli

a ta mašina to určitě udělala kvůli tomu... Ach! Teď bych se tak chtěl znovu na tebe ve vši počestnosti podívat, jak žiješ, s kým žiješ... a přitom jsi mi tak odporný, hnusíš se mi...“

„- Ne, opravdu nic je neruší, jde to mimo mě...“

„- Nebo to bude, jako když Bůh promlouvá k hříšnici a já mu řeknu: „Ano, toužím po tobě, pokoušíš mě a nade mnou se z tvého pokoušení stahuje stín Zla, ale já raději zemřu a tobě se obětuji...“ A najednou se mě zmocní pochybnosti, dívám se na prázdné nebe a na ty, co jsou okolo. Tady tomu

my říkáme očištec. O tom není pochyb. A přesto se mi tomu nechce věřit...“

*„- Projímadlo, očista! Věčná očista! *Ad vitam aeternam*, tak se to tam u tebe říkalo! *Ad vitam aeternam*!“*

„- Louisi! Louisi! Jsi tu ještě? Slyšíš mě, Louisi? Já se na tu tvoji holku nezlobím, ale chtěl jsem jenom vědět, jak si poradíš s hovnama, se chcaním a tak... Ona to bere, Louisi? Je v tom rozumnější než já?...“

„- Viděli jste to sami. Naprostý klid. Doznání bez obav, k čemukoli. A ani kousek studu. Překvapuje vás to?“

„- Nemůžou to dělat jen tak, beztrestně, to nejde nechat je dělat, co budou chtít, nemyslíte?“

„- Myslím, taky si to myslím...“

„- Je to tu čím dál divnější, nezdá se vám?“

„- Zdá, taky se mi to zdá...“

„- Je tady někdo, kdo si se mnou bude povídat o politice nebo o situaci ve světě? To jsou přece důležité věci, politika a světové problémy. A ani dělníci se o nich nebaví. To je opravdu strašné, ne?...“

Přibližně něco takového. A teď to znehybnělo. Vše se zastaví. Štronzo. Všichni zmlkli. Pokud budou chtít, dívají se po sobě.

Vítr.

Zvuk větru.

Všechno se dá znovu do pohybu.

Pak se ozvou kroky bezejmenných.

Všichni se vracejí.

Vítr rozfouká kartony (příklad), na všech možných místech jsou bezdomovci, sedí, stojí, leží (další příklad) a tak se to děje, jako každý den, čas běží...

-13-

Sem (nebo někam nedaleko) se vrací Théseus, snaží se běžet, stále popadá dech.

Zastavil se a (znovu) řekne: „Sám.“

Rozhlíží se kolem sebe a (znovu) opakuje: „Sám.“

Nic to nezpůsobí, nikdo to nekomentuje, ani v dobrém, ani ve zlém. To, co řekl, Théseus zase zopakuje.

Opravdu je sám.

Tvrzení této chvíle.

Dalo by se říci, že je ve slepé uličce.

Chvíle skutečného odpočinku.

To je ono. Odpočívá.

Musel se zastavit ve slepé uličce. Rozhodně je sám.

Tak. Nebude to trvat dlouho.

-14-

AŇA (objeví se a řekne (mu)) Prý jsi mu utekl...

Nemá moc rád, když mu věci proklouznou mezi prsty. Mohla bych dokonce říct, že to Démofóón nesnáší

THÉSEUS Jak říkáš, že se jmenuje? Zopakuj to jméno, které jsi právě vyslovila

AŇA Je to můj bratr z mamčině strany, který se mnou byl celou dobu. A jmenuje se Démofóón a

nesnáší, když mu věci proklouznou mezi prsty, vždycky ho popadne hanba, když mu něco unikne

My už takoví jsme

Podívej se na mě

Proč klopiš oči? Co si to povídáš

Neklop ty oči

Jsem jeho nevlastní sestra a až do dnešního dne jsem mu byla také ženou v posteli, ale utekl mi, nesnáším ho za to, jak mi utekl, žene se za muži, jako jsi ty, za hnusnými starými žebráky, za ruinami, které si nezaslouží ani dýchat vzduch, který jim necháme...

Ozve se jakési Théseovo zamručení, které znamená, že to už stačilo, že by byl rád, kdyby to už bylo pryč – hlavně to jméno, které se právě teď snaží vyslovit. Ale ona nepřestane, mluví dál:

Uklidni se, zůstaň v klidu. Já vlastně ani nevím, proč s tebou mluvím...

Odešla jsem z matčina domu, abych našla tu ženu, kterou jsi viděl, tu ženu, která byla mou sestrou a já to nechtěla přiznat,

sestra ze strany otce, kterého jsem také nechtěla znát...

Jako tebe, cizince...

Odešla jsem a myslela si, že tohle město... Víš, že jsem nikdy neopustila matčin dům...

Ne, samozřejmě, že to nevíš. Tomu nerozumíš. Chápu, že ty ničemu nerozumíš. Ty nevíš, o čem já tady mluvím, ale

já jsem jako ty, člověče: Nemám ráda tohle město, ve kterém mizí naše bohatství a naše moc, moje a mých bratrů... Byla jsem

slepá, jistě, tak je to... (Bez jakéhokoli stříhu si ho prohlíží z blízka, jak jen to je možné.)

Jsi pořád docela hezký. A pod tím nánosem špíny nejsi ani tak starý... Chápu, že ses mu tam na tom bordelu líbil... Chápu to. Nejsem slepá. Pořád mám Démofóóna ráda. Ale to

se samozřejmě neříká. Vyspal by ses taky se mnou? tady? proč ne?... Copak nejsem dost přitažlivá pro někoho, jako jsi ty? Aspoň bych se přiblížila k těm jeho prasárnám...

Určitě dělá nějaké ty posušky, mírně obscénní výzvy, možná se dokonce začne svlékat. Odhalí jenom rameno. To se na ulici líbí. Nebo se to líbí Théseovi. Nebo to Aňu naučil život, znechucení láskou, možná všechno dohromady, kdo ví?

THÉSEUS (*chystá se odejít, stále v ústech převaluje to jméno, je ochromen slabikami jména, které právě slyšel; navzdory všemu (si) říká*) Jsi bláznivá, ženo. Všichni jste tu blázni, ano, všichni

A jako by mu chtěla přitakat, objeví se náhle Pýthie. Řekne: „Poslyš, nešťastníče!“

THÉSEUS (*zmocní se ho panika, řekne*) Už to zase začíná! Už to zase začíná!

Kypřanka je tu taky (z druhé strany), řekne: „Poznáváš mě?“

THÉSEUS (*ještě více zděšený, řekne*) Bože, už to zase začíná, už to zase začíná!

A Théseus chce utéct. Za ním se ale objeví Muž-Démofoón a pevně ho chytí za límec otrhaného saka.

A ti, co přišli z jedné strany, stojí najednou tváří v tvář těm, kteří přišli z druhé.

Na jedné straně Amazonky (jak jim můžeme navzdory všemu přece jenom říkat), které mají své zbraně od samého počátku schované (neříkal jsem to už?) v cestovních zavazadlech (Lea, Marie, Anna) a na straně druhé šik lovců (Akamás, Krvák, Helena), kteří nemají v rukou ani v kapsách zhola nic.

A Théseus vidí ty, co zná, i ty, které ještě nepoznal.

A Théseus se dívá na Démofoóna a snaží se vzpomenout, vzpomenout si na nějakou podobu, ale nic nevidí.

A Théseus vidí svůj konec a zdá se, že pochopil, zdá se, že už se nechce ničemu bránit.

LEA Pojďme vyjednávat

V této chvíli popadne Krváka záchvat smíchu, který se zdá být snad nekonečný – ale skončí okamžitě, jakmile se to bude hodit.

AKAMÁS Nechal jsem tě, sestřičko, abys toho cizince hlídala. Vidím, Leo, že jsi ho pěkně ohlídala

LEA Nehlídala jsem pro tebe, bratře.

Nechala jsem ho utéct, Akamante

AKAMÁS Dobrá. To je fakt, pokud budu lpět na faktech... Myslím ale, že bych asi měl, že bych je měl hledat jinde. Ve vašich ženských útrobach...

Ale teď je tady, mám ho přímo po ruce a

tak je to lepší

je to, jako bys mi ho hlídala, ne?...

LEA Nechala jsem ho utéct navzdory tvým příkazům. A teď jsem si pro něho přišla, jestli bude chtít

(*k Théseovi*) Chceš?

THÉSEUS Jaké jméno to pronesly tvé rty? Říkáš, že se jmenuje Akamás?...

Řekni, že to bylo nějaké jiné jméno, jež tvá ústa stvořila

LEA (*neodpoví mu, opakuje*) Chceš s námi odejít?

AKAMÁS Kam ho chcete odvést?

Do těch vašich děr plných krys? Do řitních otvorů tohohle města?

K čemu vám bude?

Proč by měl být zárukou tvého potomstva?

Našla sis hrdinu, je to tak? Dobrého muže, dobrého otce, dobrého manžela? Tak...?

Ženy se pořád snaží naplnit si břicho

Myslel jsem, že ses rozhodla, že tvoje břicho už se nikdy ničím plnit nebude

Myslel jsem, že to byl tvůj záměr a tvoje rozhodnutí, tvoje a těch tvých kámošek, ale (*ukazuje na Annu*)

vidím, že existují výjimky. Ale tenhle
si zaslouží víc než tohle, myslím
pro začátek, na konec

LEA Smrt, kterou mu naše matka pro začátek, na konec, uchystá

AKAMÁS Dobře si na to vzpomínáš. Bude s ním zacházet jako s králem

LEA Moc dobře si na to vzpomínám. *(Pauza.)* Sama jsem se zrodila z jedné takové noci
s jedním

mužským pohlavním údem na jednu noc. Ano, bude s ním zacházet jako s králem, to říkáš
naprosto přesně...

Ale co se s nimi děje potom?

Ty, možná, tu odpověď znáš

Já jsem zrozená z jednoho z těch plodných údů.

Ty taky, *(ukáže)* Aňo, a ty, *(ukáže)* Heleno.

Nezeptám se vás, jak se vám daří. Vidím, jak se máte, sestry moje *(Pauza.)*

Ale tohohle, *(ukazuje na Thésea)* to máte pravdu, máte pravdu, byla bych ráda, kdybyste
ho nedostaly *(Pauza.)*

Už je noc *(Pauza.)*

Už je tady noc, v matčině paláci se rozsvěcují pochodně, bratře. Je to její noc,
na to si dobře vzpomínám,

bratře. Už odnepaměti je to noc pro vraždu mladého muže. *(Pauza. Váhá. Otevře svou
cestovní tašku, pozoruje Démofoóna a řekne:)*

A tady zdravím svého dalšího bratra, ve vypůjčených šatech, zdravím toho, jenž drží
člověka, *(ukazuje na Démofoóna, který stále drží Thésea za límec)* zdravím toho, jehož
nenávidím ještě více než tebe

DÉMOFOÓN Drahá sestro, od tebe mě to nepřekvapuje.

Také tě zdravím, drahá od jisté doby takřka zapomenutá sestro, to by bylo strašné. A řekni
těm dívkám *(letmé gesto směrem k Marii a Anně)*, ať taky nevytahují zbraně

To by bylo opravdu děsivé. To bych bylo... jako to říct... trochu obscénní, ne?... Můžeme
se ještě domluvit, ne?... Ještě pořád jsme civilizovaní lidé, ne?...

Jen se podívejte. *(Zatřese Théseem.)* Podívejte se na něj, no, není to ideální kořist pro
maminku, co?...

LEA *(vytasí zbraň a s ní také Anna a Marie. Promluví:)* Pust' ho!

Démofoón rychle poslechne.

AKAMÁS *(řekne Krvákovi)* No jistě, ty neuděláš nic

KRVÁK *(velmi klidně, možná dokonce lehce obdivně)* Jsou ohromně rychlí. Vždycky
mě to překvapí. Ne, já radši nic dělat nebudu. Rozhlídnou se. Když jsem dneska přišel o ten
americký bar, tak se radši budu jenom dívat

HELENA Jestli tomu rozumím dobře, tak jsme přišli o ten americký bar proto, že jsi
toho muže nenašel první...

Ale mně se zdá, že jsi ho, určitým způsobem, našel první, byl tady a tys ho našel, určitým
způsobem...

Vidím ti to na očích, je to, jako bys ho našel první, určitým způsobem

KYPŘANKA Bylo by dobré, kdyby ji někdo umlčel, určitým způsobem

KRVÁK Vlastně se mi dost líbí jeho hlas... A ten její o poznání míň

LEA *(mluví k Théseovi)* Pojd' se mnou. Nemusíš jít s nimi. Musíš mi věřit

THÉSEUS Věřím ti, ale

promiň mi, když nepůjdu, ne... Možná totiž slyším hlasy svých synů... Jmenují se jako
mí dávní synové...

Akamás... Démofoón...

Oj! Ajháj!...

Tuším, že jsem šel se svým synem...

Omoi! Omoi!...

HELENA Ten váš chlapík je trochu mimo, nezdá se vám? Myslíte, že matka přijme někoho, jako je on?

AKAMÁS Zmlkni. Mě ten chlapík zajímá

THÉSEUS (*k Pýthii*) Jednou mi, prosím, pomoz, žádám tě o to... Podívej...

(*Pozvedne ruce nad hlavu, skloní hlavu.*)

Vidíš, Pýthie, jak pokorně tě žádám o pomoc

PÝTHIE Och, příteli z dávných dob, zámek padl na má ústa, už k tobě

více nepromluví. (*Ukáže na Kypřanku, která je stále znetvořená, stará.*)

Ale možná ona by ti chtěla pomoci, ač o tom pochybuji

KYPŘANKA O kom to ta žebračka hovoří? To mluví o mně?

THÉSEUS (*stejný pohyb rukama*) To já k tobě hovořím, já, kterého znáš,

To já tě pokorně prosím,

Ó, bohyně,

to já tě pokorně žádám, Ó

Afrodíto, nejmilovanější mezi milovanými,

Kypřanko již mrtvého Dia, jak jsi říkala, Ó

ty, již jsem stěží poznal pod novými šaty,

s tvou starou kůží, jež se rozprostírá na té tvé mladistvé

(tu jsem vždy považoval za znak nesmrtelnosti, věřil jsem, že navždy ochrání před veškerou hnilobou, ale nyní vidím, že ty hniješ také, ale)

odpověz mi, má bohyně:

jsou mými syny a mám se tedy radovat a mám si posypat hlavu popelem a na věky uprchnout kvůli tomu, co jsem provedl s

(*ukáže na Démofóonta*)

ním

KYPŘANKA (*po pauze, která je třeba ke strávení toho všeho*) O čem to ten žebrák mluví? Není to ten, kterého hledáme?

Čekala jsem hrdinu,

rozhodného

mladíka,

stále ještě krásného – jakého jsem dnes po ránu opustila – ale, myslím, že ty to nejsi...

ANNADnes ráno byl (*ukáže na Thésea*) mladší.

Jsem si jistá, že dnes ráno byl (*ukáže na Thésea*) mladší

MARIE Mlč, Anno

LEA Mlč, Anno

THÉSEUS (*jako by přišel o veškerou svobodnou vůli, řekne*) Co to znamená „dnes ráno“? Dnes bylo nějaké ráno?

Jak je to už dávno.

Jdu tam, kam jdou mí synové – pokud to jsou mí synové – myslím ale, že to mí synové jsou – běda

KRVÁK Konečně rozumnej nápad...

THÉSEUS Co jsem to s ním (*ukáže znovu na Démofóonta*) jenom provedl

Zakryje si hlavu, chvěje se.

DÉMOFOÓN Dobrá, to není nic tak strašného. Nevěděli jsme to. Pokud tedy je vůbec něco k vědění. O čemž já osobně

pochybuju...

THÉSEUS (*postaví se, je skoro klidný*) Tak tedy ano, ať mě tedy odvedou, jak pravím
Náhoda často obývá obydlí budoucího neštěstí. Měl jsem
zde

mnoho času rozmyšlet nad štěstím i neštěstím

*Je ticho. Jsou tu. Dívají se po sobě, nedívají. Così protančí od jedné nohy ke druhé,
dokonce i mezi Amazonkami (protože jim tak musíme říkat), které stále drží v rukou
zbraně. Okamžik váhání. Chvilé rozhodnutí. Krvák se pozvolna pohne, otáčí se dokola.*

HELENA Moment... skutečně dojemné...

Všiml jste si, Krváku,

můžete mi to, vysvětlit, Krváku,

člověk by řekl, nebo snad ne, že se tady všichni znají?...

-15-

„Ano,“ řekne, zařve Krvák.

A vnoří nůž mezi Amazonky, aniž by si toho ony stihly všimnout.

Lea padne na zem. Lea padne jako první.

Na zbylé dvě (Marii a Annu) se vrhnou Akamás s Démofóontem a rychle je odzbrojí.

Velmi rychle.

A je to.

Bylo to jako z amerického seriálu nebo tak nějak. Dříve bychom řekli jako na divadle, jako...

Ted' se všichni zhluboka nadechnout. Je skoro konec.

THÉSEUS (*řekne*) Omoi!

PÝTHIE (*řekne*) Ahé!

MARIE (*řekne*) Leo!

LEA (*řekne*) Šílenec!

*

„Ano,“ řekne znovu Krvák a také on si bodne do Anny a Démofóon už dnes podruhé zjistí, že má v ruce mrtvolu. (*Tuhle ale, možná, pustí pomaleji, protože není přímo jeho...*) A všechno je zase jako dřív. Pauza. A zase ten vítr. Zase ty známé zvuky.

AKAMÁS Znam jedno místo, kde je naprostý klid.

Tady už po tom všem klid nebude.

Není to odsud daleko. (*Stále drží Marii, řekne:*) Ty už taky nejsi k ničemu. Nemyslím, že by se ti tady líbilo... Co se dá dělat... (*Říká a přemýšlí. Stiskne rukama její krk, ona se skoro nebrání. Pak se netečně složí na zem. On promluví:*)

A nyní je zase všechno, jak se patří, budeme se mít dobře

A už bude klid, tati

Jestli ti můžu říkat tati, tati

*

Směje se, odchází, vede s sebou Thésea. A Krváka, Helenu, Démofóonta.

Aňa zůstane s Pýthií a s Kypřankou, zdrží se. Pauza. Aňa promluví:

AÑA Já nikam nejdu.

S těmito očima, kterými jsem tohle viděla, už dál do toho města nepůjdu. Měla jsem ještě

jednu sestru, o které jsem nemluvila, a on mi ji zabil, můj bratr, kterého jsem milovala. A teď zabil (*ukáže na Leu*) tuhle, která byla také moje a která byla z krve mé matky. (*Dlouhá pauza.*)

Tohle všechno jsem poznala už tehdy, když jsem s nimi byla v domě své matky, moji bratři...

Ale všechno to byla jenom slova, která oni říkali:

„Prodejte-zabijte“

pouhá slova, jakoby bez skutečnosti:

„Prodejte-kupte-zabijte...“

Teď jsem to viděla. Já už dál nejdu, tam, kde byla Lea, kdybych mohla, třeba i dál, kdybych mohla, hned bych se tomu cizinci nabídla, ani bych nevěděla, proč to dělám. Kdo tohle všechno chce, řekněte mi, kdo to chce?

Pomalu odejde.

Tentokrát ji už (jistě) znovu neuvidíme.

Pýthie se sklání nad Leou.

Objeví se Stíny Berety, Georgesa a Mladé Černošky.

Jsou tu.

A za nimi stojí Chůva a křičí na Aňu: „Počkej na mě, počkej na mě, sestro, počkej na mě. Ó, sestro, jak jen jsou tvá slova krásná pro mé uši!“ A utíká za ní a ani ji už znovu neuvidíme.

KYPŘANKA Co to děláš

PÝTHIE A co děláš ty

KYPŘANKA Já konám svou starou pomstu, která sice není úplně taková, jak jsem si ji vysnila, ale bezpečně ji nahradí

PÝTHIE Já bych chtěla, aby se nic z toho nestalo. Ale půjdu dál za svým dávným přítelem. Dokud mi v tom nezabráníš – ty nebo tví noví přátelé – protože ty mi v tom jednou zabrániš, tím jsem si jistá... (*Pauza. Pozoruje těla. A soucitně promluví – tedy jak jen je soucitu schopná:*) A všem těm ženám bych přála hrob

Copak si nezaslouží být pohřbeny?

Copak si nezaslouží vzlyky a křik plaček a vlasy škubané z hlav
a aby se nad nimi valily

nevyčerpatelné

proudy slz

KYPŘANKA Hlupačko

PÝTHIE Ano, jsem hloupá, já vím

KYPŘANKA To teda. Kde si myslíš, že vlastně jsi?

PÝTHIE Myslím, že jsem zde. Ve městě krutosti a větru

Ve městě, kde všechno utíká, mizí

hemží se a mísí hořké se sladkým. Zde. Mezi těmito zdmi, kde všichni hovoří a kde nikdo nikoho nepoznává

Ano, určitě je to tak – a protože to tak je, ty

přistoupíš na svou smrt,

Ó, bohyně

KYPŘANKA Všichni mí blízcí se v prach obrátili. Mí staří vybraní a marniví přátelé, kteří neměli nikdy zemřít,

někteří (*unavené gesto*) se tady ještě modlí... ale říkám ti, že jsou všichni mrtví... To jsou fakta...

Já se snažím jenom dokončit svou pomstu a dovést ji až do samého konce

A k čemu mi to nakonec bude? Oni se beze mne docela dobře obejdou

Ale já chci, aby ta žena skonala, já chci, aby ten muž zemřel. Théseus se stal svému synovi synem

Naše pomsta je dlouhá. Snad jenom Hermés bude mrtvý a přitom bude žít na svých cestách z jednoho těla do druhého. A Árés určitě taky... A mezi nimi možná také já. Bylo by hezké se nikdy nezastavit, stále *mezi* všemi probíhat, rozumíš tomu? (*Pauza. Poté ještě promluví:*)

Nech ta těla těm, kdo jsou uvězněni mezi nebem a zemí. Copak je nevidíš, Věstkyně?

PÝTHIE Ne.

Nejsem jako ty, bohyně,

s krásnými ostatky

Co vidím, to nevidím

Co slyším, to neslyším

Čeho se dotknu...

Ale tomu neodolám. K čemu by mi taky bylo dobré, kdybych odolala?

*

A zatímco ty dvě končí svou rozmluvu, mrtvoly se zvednou, těla se připojí ke stínům, jako obvykle, jako vždy, na věky věků.

Je slyšet, jak Beretův Stín říká: „Ó, Marie.“

Je slyšet, jak Stín Mladé Černošky říká: „Teď jdou za mou sestrou, musíme si pospíšet...“

Je slyšet, jak Georgesův Stín říká: „To je nějaký trik, ne? Jak to, že je vidím, se mi to nezdá...“

To je všechno a je toho dost.

Pýthie a Kypřanka se už určitě připojily k ostatním. Rozhodně jsou pryč.

A už jen nejtemnější noc. Noc bezesná.

Romance o Erótovi

Je Velký pátek a ta černoška tančí před několika muži, kteří se na ni dívají skrze průhledná zrcadla. Tam odtud, kde právě jsem – tedy jsem také v přesně takové kabině, jakou obsadili tito muži (podobné kabinky s podobnými železnými okenicemi, podobné automaty na mince, podobné automaty na papírové ubrousky, muži sobě podobní přes veškeré své tělesné odlišnosti, navzdory různému oblečení, tvářím, které sice nevidím, ale mohu si je domyslet, protože jsem je viděl, jak více či méně opatrně vstupovali dovnitř), tedy tam odtud, kde jsem, mohu v ostrém světle vidět (čtyři bílé neony, čtyři fialové neony rozdělené do jednotlivých kójí a pět zavěšených bodových reflektorů namířených na otočné pódium), tedy ve světle, které nic nepromítá, vidím nějakou černošku právě ve chvíli, kdy jí povinnost (dle tarifu honorovaná) velí se drbat – v tom není žádná něha, je to drbání, nic jiného – drbat se kolem klitorisu a odhalit stydké pysky a (opět dle pracovní náplně, podle toho, jak se každou vteřinou kulaté pódium otáčí) v té chvíli se na mě podívá, nebo tedy spíše do toho prázdna, které mě představuje – čára na průhledném zrcadle, čára přibližně ve výšce očí zákazníka – a já vidím její oči, tedy onu nepřítomnost jakéhokoli pohledu, ten pohled dovnitř, o jakém jsem mnohokrát snil a chtěl jsem, aby ho měli herci na scéně nebo na plátně, což se jim ale nikdy nepodaří, ano, a jak se tak dívá, tedy jak se nedívá, s pohledem upřeným dovnitř, hluboko, tajemně a jistojistě uboze, je to pohled zbavený i těch sebenicotnějších snů, jakéhokoli uspokojení (ale co já o tom vím? Nemá třeba nakonec bohaté sny? Co mě vůbec vede k takové jistotě: napadne mě, že to musí být usedlá měšťácká sebejistota), tedy bez drobných uspokojení, a především bez uspokojení, které mají co do činění s obsahem těch stříkaček, který si určitě musí v pořádných dávkách píchat, protože také vidím (tedy poprvé si všimnu) v této chvíli stopy po vpichu na předloktích (levém i pravém), na zápěstí (levém i pravém) a také u kotníků a pod kolena, modřiny, strupy, a napadne mě: tak tohle je Erótův sen, a říkám si: vymyslím ti sestřičku, dvojče, neptej se mě proč, ještě nevím proč, teď, když tě pracovní (placené) povinnosti nutí chopit se vibrátoru, který se povaluje (schválně) na place, VYMYSLÍM TI SESTŘÍČKU PRO SPOLEČNÉ NAŘÍKÁNÍ I PRO ÚTĚCHU, vymyslím ti ji, aby byl slyšet tvůj hlas zbavený všech pracovních (tarifně placených) povinností, které tady předvádíš u vstupu do svého vaginálního otvoru s vibrátorem, bezprizorným pyjem, Erótovou představou; bude to má milostná píseň pro tebe, jen se podívej: tady je místo pro milostnou píseň pro tebe, tady, když zhasínají světla města, jímž prochází Théseus, tady je poslední místo, kam za tebou musí přijít a připojit se k tvému snu, který z nich všech udělám, ke snu, v němž budou všichni a nad nimi všemi budeš ty – v jistém smyslu jsi jediná skutečnost, utajená skutečnost, taková, která stále uniká, navěky přetržené pouto od domova, nechám tě stát na prahu, vidím tě tu mezi námi všemi, tebe stejně jako ostatní, ty si skutečná, oni jsou jen snem, mým snem, který je jako svět a ještě nepoznal svůj konec

Najednou se skoro všechno rozsvítí. Je vidět sex-shop s peep-show. Určitě bude stačit jen něco málo, aby se s tím dalo manipulovat. (Rozhodně ale věž nebo stěnu s videopřehrávači, které budou vysílat svou porci pornofilmů, které ale z této vzdálenosti nebudou zřetelné. A část pódia, na kterém se určitě bude otáčet Dvojče Černoška, ale ta nebude skoro vidět kvůli několika průhledným zrcadlům, před kterými budou sedět muži, loutky, velevážení zákazníci; a k tomu hudba – nejlepši by, podle mého, byl techno-pop. Někde také ještě pohyblivý banner s nabídkou služeb.)

Někde název podniku – Afrodítin chrám. Viditelně. Rozhodně na neónu.

Právě tady jsou – Théseus, Akamás, Démofoón, Krvák, Helena, Kypřanka, Pýthie a všechny stíny, jak ty původní, tak nově příchozí. Pýthie je připoutána něčím podobným psímu obojku, v této chvíli má vodítko v ruce Krvák. Kypřanka se nejprve chvíli dívá skrz zrcadla a poté se jde uvážlivě posadit do křesla na předscéně; potichu promluví – ale dostatečně nahlas, silněji

než hudba:

KYPŘANKA Mé svatyně se řádně změnily
Jestli jim tohle stačí, tak je to vsutku bídne uspokojení
To patří tobě, Akamante?

AKAMÁS I tohle mi patří. Mimo jiné
Zdá se mi, že vypadáte nějak zklamaně
Ženy většinou bývají zklamány, když sem zavítají
Tedy jako divačky, myslím

Ale jestli chcete, můžete nám jedno číslo předvést. Vzhledem k tomu všemu, co máte za sebou, jste přece jenom pořád velmi hezká

KYPŘANKA Ještě stále jsem se nestala tím, čemu ty říkáš žena, Akamante,
a moje zklamání se týká pouze mě. Ale ráda bych věděla, proč tu jsme. Mám ještě něco na práci a ty,
myslím,
také

AKAMÁS Počkáme, až se to trochu uklidní. Venku budou kolem mrtvol určitě slídit
fízlové

Počkáme, až se to uklidní. Ačkoli je jen malá šance, že bude právo na naší straně. Ve smyslu
zákona jsme pěkně na ráně. Pěkně z vysoka

A taky jsem si myslel, že by tě to mohlo zajímat

Jako etnologická exkurze, svým způsobem

DÉMOFOÓN Mně se tohle místo nelíbí, ale chápu, že to je záležitost dobrých vztahů...
Všimli jste si té variabilní nabídky? Exponenciální vzestup cen, nabídka se většinu času
podřizuje poptávce: to je ono, chápete? Spotřeba obrazů, chápete? Masturbace jako teorie
řezu. Nedosažitelná jako společné fantasma. Tady se revoluce nedělají. Mimo jiné je
výhodou...

HELENA Krváku, to je ten americký bar? To je zvláštní, nikde nevidím barový pult

KRVÁK (*ukazuje na Pýthii*) Vidíte, jak je klidná? Ani moc nechápu, proč ji musím mít na
tom vodítku. Myslím, že ztratila všechny své schopnosti
(*Heleně*)

To není americký bar, kotě. Ale klidně budu šéfovat i tomuhle tady. Taky bys to měla chtít

HELENA Já bych to brala. Mám o to bratra požádat? Po tom, cos pro něj udělal, by to pro
tebe udělat mohl

Dneska ráno jsem se probudila jako panna

A když přišla noc, jako bych poznala celý svět

A to díky tobě, draku

Nedám se dohnat k slzám, ani k soucitu

Co se mělo stát, stalo se, a hotovo

Každý má svoje důvody, a basta

AKAMÁS Učí se docela rychle. Tak domluveno

KRVÁK Pořád bych radši bral ten americký bar. Je to klidnější než tady to. Nebo klidně
oboje. Jeden plac za každou ránu, co jsem dostal, to by vyrovnalo vložený rizika

AKAMÁS Dobrá, tedy domluveno. Všechno, co budeš chtít. Ale ještě mi budeš muset
pomocť dovést tohoto chlapa do maminceho domu

A tahle (*gesto směrem k Pýthii*) by nám tady mohla ukázat jedno číslo, ne? Minulý týden jsme
přišli o jedno báječné vystoupení lesbických dvojčat. Nešťastná náhoda. Zůstala nám jenom
jedna. Musí jí být hodně smutno. Ještě bychom mohli vyzkoušet „černou a bílou“, „cikánku
s černoškou“ nebo třeba „dvě krásné bosorky“. Stačí jenom najít správný název. Je to celé
jenom otázka názvu. Zbytek je stejně pořád ten samý.

KYPŘANKA (*směje se. Řekne:*) Tak tady končí věštby! Tak takhle tedy končí věštby!

PÝTHIE Och, příteli, pomoz mi, když teď už znáš svůj konec
 THÉSEUS (*otupeně, jako by se probouzel ze spánku*) Ještě jsem nepoznal svůj konec
 PÝTHIE Ta žena, žena, ke které tě vedou
 THÉSEUS To je moje žena, moje dávná žena. To už vím
 PÝTHIE Ano
 A ty jsi se stal svým vlastním synem. Běda ti, otče, který spíš s vlastním synem – otče, jenž ses stal svým dalším synem, běda, běda ti!
 THÉSEUS Znovu uvidím svůj dům. Znovu uvidím svou ženu
 PÝTHIE Ta na tebe nečeká. Čeká na toho, kdo přijde. Na Hippolyta, aby s ním skoncovala. Ty jsi ten Hippolytos, s nímž skončuje. Vidíš, navzdory svým slibům, stále hovořím ve tvůj prospěch
 THÉSEUS Nemluv již v můj prospěch
 Půjdu tam, kde tuším dům a ženu. Chci už zemřít, po tom, co jsem viděl, po tom, co jsem vykonal
 Ale znovu ji uvidím
 HELENA Ti dva jsou ale zvláštní a jejich řeči složité. Nemohl by jim někdo zavřít ústa nebo mi to alespoň vysvětlit
 KYPŘANKA Vždyť je to přece tak prosté. My už brzy půjdeme. Brzy to tady už bude patřit tobě
 PÝTHIE Ted' už zavřu ústa, dcero, uvidíš
 Ráda bych byla starou fenou, která již neštěká. Má únava je ještě starší než já. Kdesi již vstala jistá žena a čeká na svou potravu. Já to už neuvidím a jsem za to ráda (*Pauza.*)
 Co mám udělat? Řeknete mi?
 AKAMÁS (*řekne*) To vás naučíme. Není to složité
Velmi obřadně ji vezme za ruku a Krvák pustí vodítko. A ona zmizí za průhlednými zrcadly. Po únosně dlouhé pauze se Akamás vrátí.
 THÉSEUS Já už nebudu dále čekat. Zaveďte mě k té ženě. Ved'te mě k ní. Víím, jak s ní hovořit.
 Slovy, na které čeká
 i těmi, jež ji překvapí
 Bože, pokud je nad mou hlavou již meč připravený tnout, zadrž jej ještě na chvíli
Théseus odejde. Démofoón, Kypřanka a Akamás pospíchají za ním.
 HELENA (*křičí*) Ti se ale umějí chovat! Ti se ale umějí chovat!
 KRVÁK (*křičí*) Ty zůstaneš tady!
Také on zmizí. Je ticho, pauza, ticho, které je na těchto místech překvapivé. Jako obvykle to nebude trvat dlouho. Začne hrát hudba ve valčíkovém rytmu, což je pro tato místa ještě překvapivější. Vidíme otočné pódium s Černoškou-Dvojčetem, je nahá, ve výšce očí drží vibrátor a Pýthie vedle ní si začíná odvinovat své věštecké řemínky. Tak, jak začínala, tak také končí. A stíny se začínají objímat. Pomalu se otáčejí, dokud Pýthie není nahá a i ona obejmě Černošku-Dvojče. (A není tam náhodou již od samého počátku na tajném, skrytém místě stará žena, Faidra? Nezvedá se? Nečeká? Ale ano, stojí a čeká na svou potravu. Čeká.) Nic víc.
Tma.
Konec druhého věku.

Zvěřina doby

Třetí věk: Faidra, fragmenty agónie

Dejte zemi ještě šanci. Ať řekne pravdu, celou pravdu. O vás, o nás. Jsou tu mrtví, kteří spí v pokojích, jež jste sami postavili. Mrtví, kteří navštěvují svou minulost na místech, jež jste zbořili. Mrtví, kteří kráčí po mostech, jež postavíte. Jsou tu mrtví, kteří osvětlují noc můrami, jež přilétají za úsvitu, aby si s vámi dali ranní čaj, v klidu, jež jim vaše zbraně poskytnou. Nechte tedy, vy, kdož jste na tato místa pozváni, pár volných míst pro hosty, kteří k vám promluví o podmínkách poklidného soužití s živými...

Mahmoud Darwich,
Proslov rudého muže

Je třeba mít možnost – jediné právo, jediný vzdor, který zbyl, je myslet na zlé věci a říkat je.
Jean Baudrillard

Postavy

Náčelník sboru

Sbor

Ženy

Faidra, Kypřanka, Helena, Pýthie

Muži

Théseus, Akamás, Démofóón, Krvák

Stíny

Stín Marie, Stín Ley, Georgesův (Samův) Stín

Carmen, ženy, muži, atd.

-1-

(Oni 1)

SBOR Odnikud přijít nemusí a přesto je – z ničeho se zrodit nemusí a přesto je – nebo nikdy nepřijde a nebude, zkrátka nic

*

AKAMÁS Ten krám nejede
DÉMOFOÓN Napadlo tě zmáčkout es

*

NÁČELNÍK SBORU Pravda je, že nejsem nic Když nic nejste, není to tak zlé Myslím, že je více jiných věcí, co zasluhují pozornost

*

AKAMÁS Říkám ti, že ten krám nejede
FAIDRA Ó děti já
DÉMOFOÓN A přitom je to poslední model
FAIDRA Ó děti já
DÉMOFOÓN Napadlo tě zmáčkout es To znamená anglicky *start* Čudlík se zeleným puntíkem Mám plnou pusku něčeho, co nemám rád To gumové cosi má být uzený losos nebo snad kuře? Kuchař na nás čím dál tím víc kašle Měli bysme si to s ním vyřídit Spoléhám na to, že to s ním vyřídíš Myslím, že se jí zase něco zdá Už to bude?
AKAMÁS Jestli se ten krám nerozjede, tak nehrozí, že to vůbec bude Nesnáším, když něco nefunguje Ty seš ale člověk přístrojů a filosofie přístrojů, co fungují a pomáhají lidem a někdy tě odvezou Tak na tebe

*

NÁČELNÍK SBORU Nebo je věcí, které si zaslouží pozornost málo Záleží na míře beznaděje Zelená barva na kmeni stromu, strom porostlý lišejníkem Myslím, že tahle umíněnost růst a nebýt si vědom zkázy, kterou tím působí, si pozornost zaslouží Ale zase si to budu špatně vykládat Ale položím otázku: zaslouží si to pozornost – nebo ne?

*

FAIDRA Ó děti děti
DÉMOFOÓN Myslím, že se maminka probouzí Máš pravdu, ta mašina nejede Ona se probudí a kvůli tomu krámu, co nefunguje, to nebude ještě připravené
NÁČELNÍK SBORU Strom porostlý lišejníkem, jak říkám
AKAMÁS Neprobudí se, dokud to nebude hotové a kdyby to nebylo hotové nikdy, tak se neprobudí a umře a my budeme brečet a naříkat: konečně je mrtvá! A je to stará už je mrtvá,
hurá!
DÉMOFOÓN Teď by to pro ni nebyl hezký konec, když máme muže, aby s ním mohla skoncovat, jak to má být
AKAMÁS Ano, muže, je pravda, že tu máme jednoho muže Muže, který tvrdí, že já jsem jeho syn a ty taky, bratře, ty že jsi jeho syn, no není to zvláštní?

Je to dost zvláštní, ne?

DÉMOFOÓN Myslím, že se to nerozchodí, to je opravdu škoda Chtěl jsem si na tohle setkání s tatínkem nechat pěknou památku

Ha!

Jestli mu teda můžeme říkat tati,

Tati

*

NÁČELNÍK SBORU Ale stejně je lišejník a všechno to tam kolem, les, mech, tráva a všechno ostatní, stejně je to jiné nežli tady

Zatančí si se mnou někdo?

Zatančí si se mnou někdo?

Bylo by pěkné, kdyby si se mnou chtěl zatančit nějaký bůh nebo třeba i někdo jiný

Nikdo ale opět neodpoví. Faidra spí klidným spánkem, jen sporadicky narušovaným drobnými vzdechy, jež vycházejí z jejích úst jako zkyslé mléko.

-2-

(Aby se neřeklo 1)

Toto by mohlo být začátkem.

Berme to jako začátek.

Je tu Akamás s rozbitou videokamerou v ruce. Kamera je napojená na televizi, ve které z pochopitelných důvodů není nic vidět.

Démofoón stojí u prostřeného studeného švédského stolu (apod.)

Kypřanka je tu v Chůviných šatech jako poloviční mrtvola s hlasem mladé dívky; myslím, že bude zase pod stolem.

Na předscéně stojí poslední dům. Nic nebo skoro nic. Jak bylo řečeno: křesla (2), stůl (1) – co bude pro vybavení libo.

Budeme tomu říkat – VPŘEDU.

O něco dál vzadu, za mřížemi, ploty nebo ostnatými dráty, se mísí kusy lidí a stínů ve všech možných oblecích, jak současných, tak z dob minulých, z dob válečných i mírových, oděvy bohatých, chudých i opuštěných. Když přijde správná chvíle, tak přijde Sbor se svým Náčelníkem. Ta chvíle přijde. Nutně. Vystoupí žena. Žena mluví.

Vypadá to jako ležení před závěrečným útokem. Dohořívají ještě zbytky ohně, který znovu a znovu neúnavně přináší Prométheus s ovázaným břichem, potřísněný krví a tukem. Taky by ovšem mohlo jít o starého zkrachovalého řezníka. To bude asi pravděpodobnější. Ale z téhle dálky si může každý udělat závěr, jaký chce.

Budeme tomu říkat – VZADU.

A ta žena bude určitě mluvit dál. Ten, který promlouvá, řekne:

NÁČELNÍK SBORU Ne, nic, opravdu nic Ale bylo by dobré, kdyby alespoň jeden vyrostl Aby to z oněch úst nevycházelo pro nic za nic, že ano Jak jen to jde ven, že ano Copak by si tohle všechno zasloužilo pozornost? Ne, já si myslím, že ne Ne, tomu já nevěřím To není k ničemu Jestli tomu tady někdo věří, ať se postaví a já tady zatančím a vytáhnou své hračky Tak dá si někdo říct nebo ne?

-3-

(Bestie se probouzí)

VPŘEDU se objeví Théseus a za ním, po libovolně dlouhé chvíli také Krvák. Pauza. Nejdřív bude ticho. Théseus se nedívá na nic a na nikoho. A už vůbec ne na onu spící ženu. On je stejný, jako byl dříve, klidný a zoufalý. Rameno a čelo má obrácené k zemi. Na sobě má oblečení, které dostal, když procházel městem. Pod silnými vrstvami látek se potí. Je to vidět. Přišel, je tu, a v rukou mačká horolezeckou kuklu. Krvák řekne:

KRVÁK Ejhle člověk

Kypřanka se pokusí vstát, ale znovu upadne. Po chvíli Krvák pokračuje:

KRVÁK Panstvo, ejhle člověk

Zdá se, že Akamanta a Démofoóna to skoro nezajímá, ačkoli Akamás na něj namíří (nepoužitelnou) kameru, kterou dostal od Démofoóna a který mu stále podává (nepříliš lákavé) kuřecí stehno.

*

KYPŘANKA Myslím, že je to na mně a měla bych se trochu snažit si vzpomenout. Tedy (koktá): „Oslavovaná smrtelníky/ a neméně zbožňovaná na nebi/ jsem/ bohyně z Kypru/ Z převeliké dálky.../ tři malé tečky... na hranicích Atlantiku... atd. .../ a ctím ty, kdo mě uctívají (nádech) ... ale ty... ty, kdo mě pomlouvají/ ty zničím“, ach, ach... ty zničím, aspoň myslím... nebo tak nějak... jó.../ Takže co ty, příteli?... Ted' by to mělo být zase na Tobě, ne? ... Nebo kdo tedy ted' bude hrát toho zlého, co?

THÉSEUS *(prohlíží si ji, určitě ji pozná. Pokrčí rameny. Tlumeně, klidně, jako budoucí mrtvola pak promluví.)* Pořád ještě ty. O tom bych pochyboval. Kdo jiný mě má utěšit?

Ty a jenom ty, od rána, kdy to začalo. Pořád ještě ty. Jak jsi ale zestárla, jako by se do tvé tváře vepsal už konec světa. Bohové. *(Pauza.)* Kde je ta žena? *(Pauza. Odpověď nespěchá.)* Jsem tu kvůli té ženě, kterou jste mi slíbili. Možná je to moje žena. Faidra. Jsem tu kvůli ní. Už dávno padla noc a já jsem

unaven

Kdybys jen věděla, jak jsem unaven

Přece jenom se párkrát podíval směrem ke spící Faidře, která stále nahlas chrápe a něco si pro sebe říká. Na vyslovení svého jména nijak nereaguje. Théseus ji ale nepoznal, to je vidět.

AKAMÁS Byl jsem si tím jistý, není to maminka

DÉMOFOÓN Ano, nepoznal ji. Ona taky každou hodinu stárne

víc a víc

VPŘEDU by se mělo všechno zastavit. Nebo se to může dál hýbat. Na tom nezáleží.

-4-

(Aby se neřeklo 2)

Přejdeme nyní DOZADU. Všichni stojí už alespoň u dveří (mříží, plotů, ostnatých drátů) domu svých pánů. Pokud už tedy ovšem těmi dveřmi neprošli. Bez jakékoli obzvláštní jízlivosti se obrátí na Thésea:

SBOR Bude lepší, když nic nepovíš, Thésee – Nic za sebou nezanecháš, Thésee, přišel jsi zbytečně – Thésee, snad nechceš vzdorovat? – Nezdá se mi, že bys měl sílu, Thésee, kterou bys mohl tady tomu vzdorovat – Copak jsi dítě, Thésee?

NÁČELNÍK SBORU Copak jsi nás nesledoval předtím, než jsme se vrátili k domu bohatých? Copak ses nic nedozvěděl o našich třídních vztazích a opojeních? Co ses od nás naučil?

Říkám bohatí

Říkám třídy

Thésee

Říkám zastaralá slova, která by někteří nejraději zprovodili ze světa, stejně jako tebe/ tebe/

v tvém umírání/ tvém/ příteli
 Říkám opojení a nemluví ve tvůj prospěch
 Thésee
 Ta naše jsou taková, jaká jsou, často hořká, slepý vede slepého
 Ó, dobo suchá a vyprahlá, jako ovoce opuštěného sadu/ já ale
 O tom mlčet nebudu
 Thésee
 Promluví o opuštěných vulvách za vitrinami domů sexu
 Viděl jsi je sám
 Vyzpívám písně-nářky-radosti opuštěných na březích lidské pýchy
 Viděl jsi je a procházel kolem nich, když jsi hledal svou ženu
 Svou dávnou ženu
 Promluví o dítěti, jímž jsi, dětinský, půvabný starče, ohlášená smrti
 Zároveň vypovím svou lásku k tobě i všechnu nenávist
 Dům je nyní takový, jaký jsi ho chtěl mít: poušť pro bohaté u moci – SBOR: Myslím, Thésee, žes to vycítil – SBOR: To zvládáš ještě dobře, nemám pravdu, Thésee?
 THÉSEUS Je tu vůně vonných bylin a koření, ale není tu vůně pečeného masa, jež cítí pán, když se domů vrací. Já byl pánem masa a šťáv. Tím jsem byl. Ale nyní se opravdu musím najíst
Vezme si kuřecí stehno, které mu Démofoón trpělivě podává. Jí. Promluví:
 Není tu žádný řád. Pokud něco z mého domu zůstalo, pak pořádek zde tedy není. Ať je vyženu pryč. (*Gesto patřičným směrem.*) Ať počkají na ostatní panstvo venku
Navzdory gestu se nic nepohne.

*

AKAMÁS O kom to zase mluví?
 DÉMOFOÓN Já nikdy nevím, o kom mluví, a už vůbec nevím, o kom mluví tentokrát. Ačkoli jsme se teď poznali velmi dobře
Zjevně se opět nic ani nepohne.

-5-

(*Málo toho 1*)

MUŽ Dej mi ji, tu chci – JINÝ MUŽ: To je moje holka, ta rozhodně není pro tebe, hajzle – MUŽ: Zabiju tě, kurevníku, tak dáš mi ji, kreténe
Dva muži se VZADU dohadují o jednu ženu. Jde o Carmen. Je to zvrácené. Ostatní se k nim přibližují. Snad ještě zbyla aspoň trocha lidskosti, aby je od sebe oddělila. Snad.

-6-

(*Oni 2*)

KRVÁK Sakra, musel jsem spolknout pořádný kus, *mater dolorosa*
 Tahle (*gesto směrem k ní*)
 ta, co ji ten pitomec, ten cizinec, hledá
 chápu to zklamání
 Nemá pořádný koule, jak se tady ovšem neříká, kromě pár výjimek, a já se můžu vrátit ke své

milý, k vaší milovaný sestře, pánové, která na mě čeká v našem novém domě – ale moc dobře si pamatuje, že nám ještě jeden dlužíte – u nás doma, pánové, já si pamatuju všechno, co jste slíbili, ano, pánové, ale pořád bych radši ty americký bary, večer tam bývá víc živo, zákazníci si tam v klidu odpočinou, hlavně teda obchodníci z menších měst, je to klidnější a diskrétnější než peep-show, co jste mi nabízel, není to tak vulgární, atd., rozumíte, ne

a hlavně je to můj sen

copak si člověk jako já může dovolit bránit se splnění svých snů, vždyť já jsem od začátku koukal pod pokličku a vystrkoval jsem zadek, a to se nesmí ani s Povoláním

určitý způsobem jsem dneska něco jako Herkules, jako první jsem toho chlapa našel, jako první jsem to zvíře vystopoval, vyčmuchal jsem ho (*gesto směrem k němu*)

maminka mě schovávala pod sebe a já se spod ní díval a pozoroval a když jsem se pak dostal ven, tak jsem byl vyzbrojenější proti světu těch slabochů, které jsem viděl a pozoroval, ačkoli i ona a můj otec zrovna tak patřili k tomu slabošskému světu, můžu klidně říct, že jsem šel tak nějak proti nim, takže jsem je zabil

hlavně otce

slabošského dělníka

připosranou sračku, co držela hubu a krok a dokonce ani nebyla v odborech

kleplo ho to, když mě poprvé zavřeli, řekl, že „jsem prokletý“, přesně to řekl, než zhebnul, hajzl jeden zasranej, a přesně tak to taky mělo bejt, protože on uctíval svět svým mlčením a svět mu to nijak neoplatil a já si moc dobře všímám, jak se sám v sobě zatvrdil proti celému světu, furt jen reptal, furt na něco nadával a stěžoval si na svět, co mu nevracel nic z těch jeho zbytečných úliteb

musím přiznat, že moje matka, díky mojí slabosti, pořád ještě žije, aspoň myslím, nic o ní nevím, asi to bude taková nějaká stařena jako tahle (*gesto směrem k ní*)

neměl jsem odvalu, ale skoro jsem to udělal, to si pamatujte,

stručně asi tak, to je moje matka, rána holí a k tomu zvuk elektrického zvonku, který bych ještě dneska dokázal poznat, stejně jako jsem ho slyšel, když jsem byl novorozenec pod ní, ale jestli mi řeknete, abych zabil tuhle (*gesto směrem k ní*)

tak na to bych si troufnul, protože to není otázka mojí odvahy, tu bych zabil na dvakrát, a to z nenávisti, jednou, jen si to přiznejme, kvůli ní a podruhé za mě

rána, rána

s tím jsem se už narodil

s nenávistí, kterou doteď neumím pořádně pojmenovat

takový jsem pořád (*stoupne si, rozhlédne se, vrátí se zpátky k sobě*)

i když dneska, v mé pozici, se mi zdá lepší mlčet a čekat

trpělivě

na vaše rozhodnutí

pánové

takže mi neodpovíte

pánové

to mě ale hodně mrzí, protože já na vás teď vím hodně věcí, který se dají využít

o vás, co rozhodujete o životě a smrti

a vy mě takhle necháte čekat na odpověď

AKAMÁS (*klidně, jako by vůbec nereagoval na to, co právě slyšel*)

Myslím, že obraz

zase naskočil Myslím, že nakonec se stejně všechno dá spravit

Na obrazce se zřejmě opravdu něco objeví: rozmazaný obraz Faidřina poklidně spícího obličej.

DÉMOFOÓN Ano, my máme pořád co dělat A to je dobře

že to naskočilo

a že se nakonec všechno stejně spraví, jak říkáš

AKAMÁS Co mám natočit
DÉMOFOÓN Zatím to nech být

Akamás pustí ruku s kamerou. Objektiv si bloudí, kudy chce.

DÉMOFOÓN Řekni

Gesto směrem ke Krvákovi. Ten klidně čeká.

AKAMÁS Já mu něco řeknu

Tajná schůzka. Přibližují se jeden k druhému atd. Théseus se ani nepohne – nebo jenom trochu (možná jenom docela normálně jí, přemýšlí a nenechá se ničím rušit). Akamás teď ukazuje na Krváka. Řekne:

AKAMÁS Pojď sem, šťastný nový spolumajiteli nové nemovitosti

Pojď sem, plnoprávný člene naší rodiny ze sestřiny strany

Pojď sem, ať ti můžu vyprávět o posledních novinkách, abys zbytečně nevyšloval, Krváku

KRVÁK Herkule, byl bych radši, kdybys mi odedneška říkal Herkule

AKAMÁS Říkám ti, abys šel sem, Krváku-Herkule, je pořád ještě příliš brzy

Pořád jsi jak splašený, příteli

Pořád neznáš klid, který sluší novopečeným majitelům

Je dobré se to naučit

To je další věc, kterou bys měl znát

Uklidni se a poslouchej, naslouchej, jestli chceš, aby tvoje štěstí, které je na samém svém počátku, pokračovalo i nadále

(Krvák jde.)

Řeknu ti ještě tohle

Znovu probíhá mezi Akamantem a Krvákem tajná schůzka.

Kypřanka vstala, jak jen jí to síly dovolily. Přiblíží se k Faidře, prohlíží si ji, stále si něco pro sebe povídá, zdá se, jako by jí to dělalo střídavě radost a následně jí to dělalo, jedno po druhém: její (euripidovská) promluva je sotva slyšitelná.

Krvák nakonec odejde. Akamás si opět mne ruce, jako vždy, když z nich smýval krev. Jako Lady Macbeth na malých-velkých nožičkách. Řekne:

AKAMÁS *Exit, pitomec* Proč musí něco žít, když něco musí také umřít, *isn't it?*

Ozbrojil jsem se

Zbraň od této chvíle trpělivě čeká venku, ví, jaká odměna ji čeká, tak je to nejlepší, nebo snad ne, bratříčku?

Only the law, but all the law

DÉMOFOÓN Tak je to nejlepší, bratře Myslím, že maminka se už brzo probudí a všechno je v pořádku, pochodně už hoří

A toto také dělá: již určitou dobu zapaluje na předscéně legrační malé pochodně, zatímco Akamás se opět vrací ke kameře, namíří ji na Faidřin obličej a postaví ji na stativ. Odejdou (nebo pokud by zůstali, tak jen jako pomocníci, kteří budou zaostřovat a/nebo řešit různé, přirozeně že zcela nepodstatné, technické problémy – v tom případě se ale budou tvářit, jak to v takových případech obvykle bývá – že tam jakoby nejsou, hlavně aby si jich nikdo nevšiml, což je ale samozřejmě ve skutečnosti zcela naopak).

*

Théseus si prohlíží Kypřanku. Prohlíží si Faidru. A s velkou něžností – nebo s něčím, co se tomu podobá – řekne:

THÉSEUS Ty sis tedy pro mě nechala něco na samý konec Nechala sis pro mě dnešní večer

KYPŘANKA Nevím, proč bych si něco nechávala zrovna pro tebe, Thésee, pro tebe jsem nic neschovávala Myslím, že to jen bylo předpovězeno

Je jen třeba
 aby se všechno dokončilo
 Přijmi
 jenom své druhé jméno, Thésee:
 jméno svého prvorozeného syna
 a všechno skončí ještě dnešního večera, jak říkáš, ano, je to dnešní večer a je to také tvá dávná
 žena, kterou odmítáš poznat, protože se vše mění a ani ty sám by ses nechtěl poznat v zrcadle;
 a to je také
 konec tohoto příběhu, našeho příběhu, který je stejný jako dnešní večer, na nějž se už také
 nechceš dívat
 Strom
 už nenese plody Ty stojíš pod stromem a jako bys ty byl jeho posledním plodem, který spadl
 na zem, slunce ho vysušilo, bahno obalilo a slupka prohnila mnoha ostrůvky plísňe
 THÉSEUS Dnes ráno
 KYPŘANKA Bylo ráno a tys zjistil, jak moc je ti vše cizí, cizince
 A nyní opět cítíš ve vzduchu vůni svého domu, to já vím Vidím
 tvé oko a tvůj nos Víš, že tady by mohlo být tvé doma, a je to jako v příběhu se špatným
 koncem, jako bouřlivý nebo alespoň hodně neklidný sen Ale
 změnilo se tvé jméno Přijmi
 toho, kdo se zrodil z tebe Přijmi
 a staň se Hippolytem, jenž je pro ni (*gesto směrem k ní*) jménem usmíření
 a pro ně (*opět gesto směrem k nim*)
 jménem smírčí vraždy
 THÉSEUS Ne!
 Nemohu bez toho, aniž bych pochopil, co se stalo
 (*Pauza. Nic.*)
 Musím to pochopit, rozumíš?
 (*Kypřanka neodpovídá. Théseus řekne:*)
 Toto město
 KYPŘANKA Je to město, které jsi při žádném ze svých kroků nepoznal.
 Přijmi a buď tím, kdo nic nepozná Je výtečné být tím, kdo nic nepozná, slepcem v království
 těch, kteří se domnívají, že vidí
 Já, tvá Kypřanka, tvá bohyně, přijímám tento konec
 Myslíš si snad, že je pro mě jednoduché se vším skončit?
 Těžko se mi odchází, příteli
 (*Dlouhá pauza, Théseus neodpovídá.*)
 Ale pokud se dotknu této ženy, která je tvou ženou, ano – ačkoli ty o tom nechceš nic vědět,
 ačkoli ty ji odmítáš poznat – potom uspíším chod věcí i svůj odchod a řeknu: to nic není, ne
 Ne, není to nic tak vážného
 Žila jsem až příliš dlouho, dlouho jsem přecházela z jednoho těla do druhého a zapalovala
 oheň palčivé touhy, teď už to ale není důležité
 Ted' už si dokážou poradit beze mě
 Viděl jsi to sám
 Sám jsi to řekl
 Chceš, abych ji vzbudila
 THÉSEUS Ne!
 (*Pauza.*)
 Ještě ne
 Jsou tu ještě muži a ženy, jež jsem, myslím, miloval
 SBOR Řekl to, on to řekl, řekl to

THÉSEUS Dnes ráno jsem se probudil mezi trávou a železem a všichni měli v rukou ohně a železa, všichni proti všem, muž proti ženě, která se nechce podrobit

SBOR Řekl to, řekl to, řekl, co jsme, řekl to

THÉSEUS A všichni nesou jména našich starých ran, krom zbraní se nezměnilo nic, jsou to zbraně neznámé, tomu rozumíš, dnešní ráno po nočních pekle je zas jenom novým peklem

SBOR Stále to říká, říká to, co cítíme, říká to

THÉSEUS Rozumíš tomu, vykládám každé své slovo a každý svůj pohyb, vykládám slovo již není mou zbraní a nikdo mě neoslavuje pro můj původ, zůstal jsem nahý, nahý, rozumíš?

SBOR A to jsme přesně my, my, nás nikdo neoslavuje pro náš původ – Oj! – Nazí! – Oj! – Copak by mě tito pánové chtěli oslavovat kvůli mému původu – Jsem měsíc a rád bych, aby mně také vzdali hold kvůli mému původu – Já jsem bývalý zemědělský dělník, pěstitel ovoce a zeleniny, jenom svýma rukama, svým dechem, svou pílí, a rád bych, aby mě za to někdo oslavoval – Byl jsem mistrem ve fabrice a už jsem dlouho na podpoře a nelíbí se mi to, co se taky říká, ale rád bych, aby mě oslavovali kvůli mému původu – jsem pojídač hrášku, hlupák, co pustoší tvou zem, a chtěl bych, aby mě oslavovali kvůli původu – Oj! – Já jsem v rybárně porcovala sardinky do plechovek, ale dneska už všechno dělají stroje na porcování sardinek do plechovek a lidské ruce nejsou potřeba, jen se na ně podívejte, na moje pitomé ruce – Oj! – To je úplný striptýz, ó – Ó – Vidiš, že bychom tam mohli opět vyrazit, mohli bychom tě opět provázet – Ó, dělníku, který za nás dnes v noci hovoříš

Opět jsou VZADU poblíž dveří. Podobá se to noční můře revoluce, v níž se mezi sebou pletou živá těla s mrtvými. Drobná nepodstatná divadelní agitka – k tomu tady taky jsou. K ničemu jinému.

THÉSEUS Rozumíš, slyšíš všechny ty jejich nářky, půjdu s nimi, nahý, a jejich nářky budou i mými slovy, rozumíš

KYPŘANKA Myslím, že teď (*gesto k ní*) se probudí
(*Pauza.*)

O jakých nářcích a slovech to mluvíš?

Já nic neslyším

Jenom si zbytečně moc stěžuješ, Thésee, taková je pravda

FAIDRA Musím se obléct Musím se obléct Musím se připravit Musím se obléct Chůvo, musíš mi pomoci se obléct

Faidra odejde. A řekněme, že bez jediného pohledu k Théseovi. Kypřanka jde za ní. Théseus zůstane vlastně sám. Promluví:

THÉSEUS Sám. (*Pauza.*) A já opět naříkám. (*Sleduje ho kamera, celkový záběr, na chvíli, pokud je tam tedy ještě nějaká další kamera – a bylo by to dobré, nejlépe bezpečnostní kamera: „oko na hrobě“ atd. – řekne:)* Všichni poslouchajte, slyšte můj nářek, všichni, kdož mi rozumíte. (*Otočí se, nikdo tam není, jde ke dveřím, nikdo tam není, sbor zmizel, mluví dál:)* Venku září krásná luna. (*Objeví se stín, může být Krvákův – ano, určitě je to jeho stín – přejde ze stínu do stínu; řekne:)* Ani ona mě nepochopila, moje Kypřanka, moje bohyně, opustila mě, mě, a já ji přitom tolik uctíval, už ji uctívat ale nebudu. (*Pauza, řekne:)* Co naplat.

Jsem já snad tím mužem?

(*Křičí:)*

Faidro!

(*Žádná odpověď. Po ozvěně opět promluví:)*

Nic, přirozeně že nic.

Jistě (*gesto*) ona nikdy nic

(*Pauza. Znovu řekne:)*

A já opět naříkám,
a nemám útěchy.
Dnes tu není nikdo, kdo by mě utěšil.
Ach, nesrozumitelné město, ach, žalostný
návrát
k lidským obydlím!

(Zajisté lká, pak se napije něčeho z prostřeného stolu a ještě řekne:)

Svět plný slz, jediné radosti pro pokorné a tupce, jímž jsem i já, kéž by z očí ještě mohla
kanout voda a toto do hrdla *(lije si nápoj z výšky do hrdla, chvíli to trvá)*
to je naší útěchou

*

Sbor nebo něco na ten způsob – jakási skupina lidí (možná herců, kdo ví) – rozhodně však jsou oblečeni jinak než původní Sbor, ačkoli na tu dálku – jsou skryti ve stínu, vzadu, daleko, zcela vzadu ve dvoře (nebo na zahradě) – by bylo obtížné je řádně rozpoznat, takže se vracejí na kraj jeviště (těžko by také bylo rozpoznat, co v té noci dělají, v noci, která se rozléhá nade všemi nocemi, aby lidem přinášela neklid): nejprve nesouhlasné zvuky, poté hlasy:

SBOR Při tom všem, co se děje tam venku, si on bude stěžovat na svůj osud, pitomec – Viděli jste, co mu všechno nanosili na stůl, mně by z toho stačila jenom desetina – Mě osobně zajímají jenom příběhy, rozpoložení ducha mě neskonale rozčilují – Promiňte, ale mě zase rozčiluje vaše debilita/pitomost: mně se slova toho muže líbí, líbí se mi, co říká, ano, je to takové, takové... nepatřičné, nezdá se vám? – Je možné milovat někoho za něco špatného? – Důležité je už to, že se někdo zeptá, atd. – NÁČELNICE SBORU: Ale já to nechápu, já nechápu, proč tady nikoho nezajímá můj tanec, proč mě tu nikdo neočeše jako bukvice nebo kaštany ze stromu, copak jsem už tak stará, copak jsem ztratila schopnost pobavit lidi svým jediným pohybem – SBOR: To je mimo, to je mimo, říkám ti, že o to tady nejde, to je trochu zcestné, ne? a ona je taky mimo, nemyslíš?

V této chvíli Náčelnice sboru (nebo ten, kdo na tomto místě byl dříve) zmizí. Odejde tedy žena, jež hovoří o přírodě, tanci a svádění, žena, která mluví a k tomu užívá tanečních a vyzývavých gest zároveň – a připojí se ke společné skupině, z níž před krátkou chvílí vyšla – Sbor se zdá být (rozhodně ne poslední) manifestací kakofonie jednotlivých hlasů, jež se takto v této chvíli vzájemně ruší a potírají. A nad tím vším se možná nese ještě zepředu dialog mezi Akamantem a Démofoóntem. Zní to skoro celým prostorem a všechna slova a přiznání se tak stávají ještě hůře slyšitelnými:

AKAMÁS Vlastně toho ten kanec umí dost málo, skoro jenom samé špinavosti . Ano, ti ostatní se uměli chovat lépe, tedy ti z dřívější doby, myslím – DÉMOFOÓN: Hodně se opakuje, to máš pravdu, ale má u sebe něco, něco, co ti ostatní zase nemají, tatínek – AKAMÁS: Jsem zvědavý, jak maminka přijme tuhle, tuhle vadu na kráse, říkejme tomu tak, je to vada na kráse – DÉMOFOÓN: Měli bychom ho také obléct na slavnost – AKAMÁS: Máš pravdu, takhle ho nechat nemůžeme, když se teď už maminka chystá, a ještě k tomu se mi furt hýbe, pořád mi vypadává ze záběru – DÉMOFOÓN: To nech být, dej ten krám na stativ, nastav to na široký záběr a určitě se tam pak něco použitelného najde – AKAMÁS: Jak myslíš

Akamás udělá, co Démofoón řekl, přestože i ten nejširší záběr je (viditelně) příliš úzký – a Démofoón to rozhodně musí vědět – není vidět vlastně nic, snad pouze v pauzách, při zastaveních tohoto tance smrti, pokud v tom prokletém finále vůbec nějaké pauzy budou. (A hodí se sem vůbec pojem „finále“?)

Vrhnou se na Thésea, znovu ho mají ve spárech, ve svých rukou, ve své moci.

Všechno je pusté.

Poté (zcela jasně a nutně) se vše opět zalidní. Jsou to pouze markýrované pohyby, přechody sem a tam, aniž by se kdokoli (příliš) dotkl křehké budovy, která tu stojí.

-7-

(Prach pomíjivé historie 1)

Peep-show, tam vzadu. Helena sedí u stolu před zrcadlem. Ještě o kousek dál stojí pod světly a točnou možná Pýthie – je nahá (nebo ne, nebo napůl), tančí (dá-li se tomu tak říkat) a pro sebe si něco povídá (koktá, breptá), ale není to slyšet (nebo jenom špatně).

Ale možná je ještě příliš brzy. Jen tak to zkusit a podívat se.

Naprostý klid.

S Helenou je tu i Krvák. Ona čeká.

Naprostý klid.

Žádné předvádění dominance, žádné svádění, nic.

Naprostý klid. Nikde ani náznak drsného chování. Ona pronese naprostou samozřejmost, řekne:

HELENA Jsi tady

KRVÁK Nemám moc času, Heleno, měl jsem chuť tě... Ne. Chtěl jsem... Jak to jde

HELENA Já se mám výborně. Jak se máš ty, to nevím. Volali bratři, Krváku. Říkali, že maminka bude už brzo připravená a ten muž taky, ten, kterému říkají jménem mého otce, ale stejně tomu moc nevěří. A ty si zmizíš, Krváku – je to jméno, které milují má ústa, je jako vražda i jako touha zároveň, je jako znamení mého vlastního neznámého otce, které ho zraňuje. Před třiceti lety byl na jeho místě ten můj, pomsti mě, Krváku. *(Pauza.)*

Říkali tohle: potřebujeme ho a on si zmizí

Už je čas a myslím, že nejsi na svém místě, kde máš být.

Už je čas, kdy musíme dojít až na konec, a ty tam nejsi

KRVÁK Já se vrátím na svoje místo. Jen jsem se přišel kouknout, jak to jde a jestli to zvládáš

HELENA Učím se.

Třeba že na tomhle místě, kde sedím a kde jsem k ničemu, není vůbec co dělat.

Lidé přicházejí a odcházejí. Vidím je. Vidím jejich oči, jejich ústa, poslouchám jejich hlasy.

Učím se.

Třeba že teď se nejlépe prodávají videokazety s amatérskými pornofilmy. Těm ti pánové dávají přednost. Učím se, že se jim říká klienti. Dostávám peníze, vracím peníze a mám plnou pokladnu.

Učím se.

Třeba se učím odhadnout a rozlišit na první pohled ty, kterým stačí krátké ukojení, a ty, kteří lačně házejí do automatu jednu minci za druhou. Učím se hodně rychle, to víš

KRVÁK Brzo nám bude patřit ten americký bar. A vůbec. Jen co to skončíme a ty mi řekneš, jak na to. Tam budeš obsluhovat, budeš k něčemu, opravdu budeš užitečná. Budeš šéfovat. To se ti bude líbit, uvidíš. Ještě něco?

HELENA Ne. *(Jako by to nemělo vůbec žádný význam. A možná ani nemá.)* A nebo možná něco ano – kabinka číslo šest. Ta zbylá z těch černošských dvojčat to zabalila přímo uprostřed svého čísla Nikdo s ní nehne Ani výhrůžky nepomohly. *(Pauza.)*

Ta druhá holka teď jede sama. Ta Bílá, kterou jsi ji přivedl, aby nastoupila po její černé sestře. Byl to nepochopitelný úspěch, bláznivá, Bílá. Personál říká, že je to ještě větší úspěch než to číslo s černošskými lesbickými dvojčaty.

(Pauza.)

Naprosto nevysvětlitelný ohromný úspěch. Měl by ses na to podívat

(Pauza.)

Myslím, že je to proto, že ona když se svléká, tak mluví. Lidi z personálu říkají, že jí to svlékání moc nejde, že se vůbec nehladí/nelaská tam, kde by měla, ale stejně, jak mi lidi říkali, se na ni všichni koukají, všichni ji poslouchají – a představte si, že někteří si ho dokonce přestanou i honit, když na ni koukají, takhle mi to přesně říkali, no, co si o tom myslíte, ptali se? Já si o tom nemyslím nic, když to pomáhá obchodu, tak co. Měl by ses na to podívat

KRVÁK Nemám čas. Jestli to funguje, tak tím líp. Je přece jedno jak. Je to šikovná holka, viděl jsem ji, já ji dokonce znám, já ji sem dostal. Málem to s ní ale nevyšlo. Ale byl jsem to já. *(Zasní se.)* Musím se tam vrátit. *(Pauza.)* Tak jo. *(Pauza.)* Něco jsem ti chtěl říct. Ale já nevím, jak se takový věci říkají

HELENA To nevadí. Dávej si na moje bratry pozor

KRVÁK Chceš snad říct, aby si dávali pozor na mě, ne
Odejde. A dál už nic.

-8-

(Prach pomíjivé historie 2)

VZADU prochází trojice (Stíny Anny, Marie a Georgesa (Sama)) jako slepci na lehkých nohou, jako tanečníci bez jakéhokoli označení. Rozhodně musí existovat něco, co zapříčinilo tuto disproporci, kterou člověk pocítí, když je pozoruje.

STÍN ANNY Marie, takže takhle to bylo s Leou? Ale, ale, Marie, moje kuřátka mě nemají ráda

Sype zrní slepicím, které tu nejsou.

STÍN MARIE Bylo to tak a nebylo to tak. Řekne: „Křik a vřískot mých sester, úzkost a radost mých sester.“ A člověk nic neslyší. Řekne: „Byla jsem mezi nimi, mezi svými sestrami.“ Ted’ je všechno klidné. Museli jsme je tu noc zavřít doma, jako jsi to ty dělala se svými slepičkami. Museli jsme je zavřít. Člověk by snad řekl, že tady musela vybuchnout bomba, ne? Když byla malá, tak se snažila zaslechnout tajemství, ale tajemství se před ní schovávalo. Říkávala: „Dlouho jsem poslouchala za dveřmi, celé dlouhé noci, jako ta dnešní.“ Stěžovala si a fňukala: „Ach jo, slyšela jsem dobře křik matky i jejího každoročního muže, ale pak to bylo všechno daleko, příliš daleko, byly tam zdi a pak ještě další zdi, které mě oddělovaly od matky a od tajemství mužů té noci.“

A celý ten čas tolik strachu a nic z toho...

A celý ten čas proto, aby se dozvěděla, který pitomec jako každý rok přivede do jiného stavu její matku a přinese rodině prokletí.

Když se to dozvěděla, opustila dům a nebylo to k ničemu

STÍN ANNY Ale bylo. Přišla k nám. Byly jsme s ní, ty, já a moje kuřátka. Něco se děje, létají blesky, a něco vyvolává tíseň, je to jako stín, který oslepuje, myslím, že já jsem nic neviděla a že jsem nebyla hodná. Kdysi jsem se ti smála.

A ted’ jsme tady, když už jsme mrtvé, a Lea se nechtěla vrátit domů

GEORGESŮV (SAMŮV) STÍN Tohle je dům mojí lásky a v tom domě to páchne

STÍN MARIE Já bych ráda v takovém bydlela, i když to v něm ted’ páchne, i když tu ted’ vybuchla ta bomba. Tady v jistotě stříbrných servisů. Tady v hluku drahoty a tíhy. Jak to pro ni asi muselo být těžké vymanit se z té drahé a těžké slupky. Ted’ už lépe chápu to, co vždycky stálo mezi námi. Ta tíha odejít. Ted’, když vidím, odkud Lea přišla

GEORGESŮV (SAMŮV) STÍN Tohle je dům mojí lásky a je cítit zasranou starou trouchnivinou

STÍN MARIE Ten dům nám už ted’ nebude v ničem bránit, Leo. Viděla jsem dost

STÍN ANNY Chtěla bych, aby moje obilí vyrostlo.

Ale já vím.

Tady ani tráva, já vím... Myslíš, Marie, že tudy všichni půjdou, myslíš, že proto to Lea nechtěla vidět?

STÍN MARIE Nevím. Bomba vybuchuje pomalu. I ten, kdo ještě stojí, je už mrtvý, aniž by o tom věděl. Já bych jen chtěla znovu vidět toho muže, který nás rozdělil. Stejně bych ho milovala

STÍN ANNY Já ne. Návštěva skončila. Mé oči už toho viděly dost. Pojďme pryč. Pojďme pryč. Půjdeme za Leou. Tam, kde je, tam, kde na nás čeká, já jsem si jistá, že na nás čeká. Říkám vám, že tady už nic neporoste

a ten muž se stane svou vlastní hostinou, to si pamatujte

STÍN MARIE Máš pravdu, potkat se s ním by ničemu neprospělo. Tenhle taky na někoho čeká (*gesto směrem k Beretovi (Samovi)*) a my ho rušíme, nebo ne

BERETŮV (SAMŮV) STÍN Jestli potkáte Beretu, tak mu řekněte... řekněte mu...

STÍN MARIE Ano, ale co?...

BERETŮV (SAMŮV) STÍN Řekněte mu, že jsem to nemohl vydržet. Řekněte mu, že tenhle dům zapáchá a že je to hnus. Ale že jsem to nemohl vydržet...

STÍN MARIE Řekneme mu to

BERETŮV (SAMŮV) STÍN V našem postavení už stejně nemáme co riskovat... On to určitě pochopí...

STÍN MARIE Neboj se, my mu to řekneme

Odejdou. Odešly. Zmizely. Určitě je už neuvidíme.

-9-

(Prach pomíjivé historie 3)

Georges (Sam) zůstal v domě. Posadil se do Faidřina křesla. Čeká. Nebude čekat dlouho. Vrací se Akamás, je neklidný, něco se mu honí hlavou, je netečný, není si příliš jistý – jako by se zbavil vši své taneční rozpohybovanosti, která mu obvykle dodávala punc bytí. Nakonec Georges (Sam) řekne:

BERETŮV (SAMŮV) STÍN Ted' už vím, po čem jdeš, a vím, že všude prahneš po smrti, která je negací tvé vlastní smrti a zároveň touhou po ní, mísí se tu to, čemu říkáš pracovní záležitosti a/nebo tvoje touhy

je to vše neproniknutelné Jako jsme byli i my

Ted', když jsi mě zabil, tak to vidím a vidím taky tebe a není mi k ničemu, když budu vyprávět o knize, která je otevřena na tvé stránce, když ta naše už je otočená

Už nikdy nebudu usínat po tvém boku, ty už nikdy neotevřeš v knize mé lásky stránku potřísněnou mou láskou, pro tebe je ale ta stránka zničená, zničená

Snažil jsem se milovat nůž, který jsi do mě vrazil, stejně jako jsem miloval tvůj ocas, když jsi ho od mě vrátil, a když do mě pronikalo ostří, ocitl jsem se v dětských počátcích básně života a nic jsem nevěděl ani o básni života, ani o dětství, navzdory všemu, co jsem udělal kvůli tobě, aby sis mě všimnul, lhář, zloděj, vrah, a to kvůli tobě, kvůli tobě a pro tebe Ted'

ti podávám ruku, abys mohl být ušetřen (*podává mu ruku, úplně obyčejně, bez jakékoli okázalosti*), protože ty jsi z těch, kteří ničí, aby byli sami zničeni, v tom je smysl tvého bytí, v tom je tvá budoucí i zítřejší sláva

Když se spolu setkáme po tvé smrti, já na tato slova zapomenou Až se spolu znovu potkáme, budu mít na sobě nejkrásnější ženské šaty, abych tě mohl svádět a ty mě nepoznáš, dokud se ti znovu nenabídne moje tělo, aby tě utěšilo, a potom zmizí, tady, kde všechno mizí, mé nepotřebné tělo zmizí

Moje tělo je totiž jako udička stínu, která bdí nad tvým spánkem a nad tebou, honil jsem si ho nad tebou, zatímco jsi odpočíval ve svém spánku plném těch druhých a záležitostí těch druhých a krve všech těch druhých, o kterých jsi snil, dealer, obchodník s beztvárnou nicotou

Na tebe dopadala sprška mého nevinného, neužitečného, neplodného semene a ty ses nevzbudil. Ráno ses vykoupal a vysmál ses té špíně, která ti přilepila vlasy na obličej a řekl jsi, že mě za to jednou zabiješ Říkal jsi, že to totiž není žádnéj andělskej, ani božskej proud, co se na tebe vycákal Co můžeš vědět, odpověděl jsem ti A slyšel jsem zvuk vody, kterou jsi ze sebe smýval to neposvěcené semeno, smýval sis ho z úst nahoře i z těch dole
A teď tu stojím jako ten, kdo bdí nad tvou budoucí smrtí, jako jsi ty tak jistě bděl nad tou mou více než sto dní milovaný hade
ale stejně to byly moje nejšťastnější dny
Ach
Nenech mě, abych tě chránil pro nic za nic, jestli je to ještě možné
Mohl bys říct, že ti to je líto
Mohl bys říct něco o naší bývalé lásce, ještě než přijde tvůj konec
který připravím z tvé lítosti
Georges (Sam) odešel. Vějde Démofoón.

-10-

(Oni 3)

AKAMÁS *(jako by byl vyrušený, v této tísni)* To mluvíš se mnou?
DÉMOFOÓN *Ne.(Pauza.)* Jsi hodně nervózní. *(Pauza.)* Teď s tebou mluvím. Myslím, že už je připravený. Nový člověk v nových šatech, abych tak řekl – v novém
AKAMÁS Myslím, že se mnou někdo mluvil. Mluvím k tomu, kdo mluvil ke mně, pokud se mnou tedy někdo mluvil: věž pořád stojí. Svou lítostí mě nedostaneš, říkám tomu, kdo se mnou mluvil. Georgesovi (Samovi) *(Démofoóntovi)* Zjistil jsi něco o Krvákovi?
DÉMOFOÓN Co to plácáš? Byl to dlouhý den a ty bys neměl brát to, co prodáváš. Leze ti to na mozek
AKAMÁS Ta mamínčina noc mi leze na mozek. Brát si budu, co budu chtít a kdy budu chtít. Určitě mi chceš říct, že jsem feťák. Nejradši bys mě dal do ústavu, co? Chtěl bys všechno dědictví téhle nekonečné ženské komnaty spravovat sám?
DÉMOFOÓN Mám rád rozdělení našich rolí. Tvoje pošpiněná tvář a moje čisté ruce. Mám od naší sestry dobré zprávy o Krvákovi, volala mi. Neodolal volání novopečeného majitele, ale bude tam, kde ho bude potřeba. A teď se dívej. Vyvolený se vrací. Na tuhle chvíli jsme čekali. Uvidíš, zvládá to skvěle. Král. Ha. Naprosto dokonalá proměna, kamaráde
Objeví se Théseus oblečený do hollywoodského kostýmu řeckého panovníka. Neustále si prohlíží látku na rukávech. Zavravorá. Nadechne se. Promluví:
THÉSEUS Konečně. Něco podobného. Konečně se podobám zase sám sobě a moje duše *Něčeho se chytí. Zmlkne. Stále se prohlíží. Vratký tanec.*
DÉMOFOÓN Vidíš, nedalo to tolik práce. Je to jenom otázka vnější formy, vždycky je to nakonec jenom věc oblečení. *(Pauza.)* A ještě k tomu zevnějšku: udělám ještě poslední úpravu, tati. Pojď sem, hrdino dnešního večera, ať ti můžu nasadit tvou velkopáteční korunu *Théseus nereaguje, rozjímá sám se sebou. Démofoón mu přinese trnovou korunu a také vavřínový věnec, vyzkouší nejdříve jedno, pak druhé, přemýšlí a nakonec mu nasadí jedno přes druhé; řekne:*
DÉMOFOÓN Vždycky je všechno ve všem, atd. Myslím, že takhle bude maminka spokojená. Nic nebude chybět. Uvidí tě tak, jak tě odjakživa chtěla vidět, s oběma symboly, které zbožňuje – a jestli tě škrábe ta trnová koruna, tak si vzpomeň na to, co musela vytrpět ona bytost, kterou představuje – řekl bych, že to prošlo pořádným obchodním vývojem. Vědomí nejvyšší míry zla-které-je-v-nás a jistota našeho konce mohou být proměněny láskou, prominutí urážky, lítost a všechny tyhle podobné záležitosti – co ty si o tom myslíš, tati?
THÉSEUS Moje duše tančí. Tančí. Cítím, jak to tady *(gesto směrem k vnitřku hlavy)*

radostně tančí, navzdory tomu, co jsi mi navrch nasadil, můj synu

AKAMÁS Byl tu nějaký hlas, který mluvil o mé smrti, a já jsem nervózní, když se tu teď baviš na jeho účet, bratře. Jsem nervózní

To je pro mě neslýchaná nemoc, chápeš to

THÉSEUS Co ten vrah říká, co říká tento syn krutosti?

DÉMOFOÓN Nevím. Obvykle se chová mnohem chladnokrevněji. Obvykle je Akamás přímo ztělesněním chladnokrevnosti. I já jsem se od něho v tomhle ohledu mnoho naučil, obvykle je silnější než já

AKAMÁS Teď si musíme pospíšet, když jsem nechal promluvit hlas svojí smrti.

Ať už matka přijde, ať už všechno skončí.

Půjdu se podívat, kde je Krvák

Nelíbí se mi, že neumí poslouchat

DÉMOFOÓN (*křičí*) A teď si utečeš ještě ty a necháš mě, abych se o ně postaral sám. To mě u tebe docela překvapuje, hajzle

Akamás odejde.

Ticho.

Pauza.

Théseus stále obdivuje své rukávy. Stále opilý, ale opilost už vyprchává. Projevuje se víc a víc tancem, protože se cítí čím dál lépe. Skutečnost se zatím zpomalila. Konečně je tu ale Faidra s Kypřankou-Chůvou.

Démofóón také odešel a už se o nic nestará.

Kamera zabírá, co může.

(V této chvíli nastane ticho, Faidra pozoruje korunovaného hrdinu Thésea-Hippolyta, Kypřanka-Chůva je u techniky, pohybuje kamerou, snaží se zabrat, co je třeba. Není toho potřeba příliš. Záběry, klidně si to zopakujme, jsou špatné.)

-11-

(Málo toho 2)

DÍVKA Au! todle! ten fialovej hnus! ochutnala jsem ho, jo, když ona chrápala, tak ten starej vytáhnul ptáka z kalhot, aby mi jako ukázal... ten strejc mi ještě říká, že nemůžu mít nic lepšího... řek mi, holčičko, pojď sem a užijem si spolu... au! todle do mě vrazil!... mě to snad roztrhne, ne?... sem se ve škole naučila takovou jednu písničku... au! jen pojď! no jen pojď, když seš můj táta a můj pán, au!... mě to snad roztrhne... měla sem ho a on mě pak chtěl pustit kvůli tomu, co se mu honilo v hlavě... au, dole to bylo celý fialový!... au, volala sem svoji maminku... au! to fialový mi strčil dovnitř, rozerval mě tím svinským vrtákem!... pak se do mě vystříkal, to bylo hned... a co mi chceš ukázat ty, toho svýho?... strč si ho do trenek, kdyby se mi chtělo, tak bych ti ho hnedka uřízla, nevěříš, čuráku!

Dívka vytáhne nůž a bodne s ním směrem k penisu, který ji muž ukazuje. Ta dívka, nebo co to je, musí být Carmen. Muž utíká pryč a zapíná si poklopec. Ostatní VZADU se smějí. Další sbor. Poté se všichni rozejdou.

-12-

(Oni 4)

FAIDRA (*zaníceně a se sklopenýma očima*) Jsi tu a mně se zdá, že tě vidím poprvé, tolik jsem se tě načekala. Zdědil jsi po svém otci krásné kučery a nezkrotné držení těla
hodné královského syna

A to sis myslel, že tě já, tvoje macecha, nemám ráda...

Ó, jako tvůj otec, tak žádoucí a možná ještě víc...

A utekl jsi přede mnou jako před Nejvyšším Zlem a já přitom byla tady a čekala na tebe v paláci, zatímco tys někde daleko lovil... Kolik to jen bylo dní a let, co jsem na tebe čekala, zatímco tys někde daleko lovil?

A pak jsem slyšela kopyta tvých uštvaných koní, šla jsem ti naproti.

Podívej se na mě, jak jsem celá udýchaná

a můj hlas a mé tělo

se chvějí.

Dovol mi, abych ti mohla umýt tvé nadvakrát korunované spánky, tobě, o němž se říká, že jsi nikdy nepoznal ženskou něhu. Dovol mi, abych tě jediným mateřským gestem utěšila.

Gesto směrem k Théseovi, který stojí daleko, ale navzdory všem ústupným pohybům má ruku pozvednutou před sebou.

Je ticho, ona váhá, v tomto okamžiku se podívá na Thésea; chtělo by se říct, že v tomto okamžiku se ona rozhodne odejít pryč, chtělo by se říct, že se rozhodne odejít zemřít do své komnaty; na okamžik se k němu otočí zády; chvěje se; vrací se, pokusí se k němu přiblížit, on opět couvne; vrátila se přibližně na své původní místo; promluví, a je to jako by mluvila jiným hlasem:

Ale

před tebou moje ústa mlčí

žádná zrádná slova z nich nevyjdou, neboť jsem už poznala

to neštěstí být zavržena, jednou jedinkrát, a od tebe teď očekávám, muži, neklamavá slova, která mi pomohou... Neříkám svůj obvyklý text... Nevím, co mě napadne a co jiného řeknu... Po tom všem, po všech těch letech mám takové problémy odříkat svůj text...

Co to se mnou je?...

Ten text se mi líbil...

Co to se mnou je?...

Chtěla jsem ještě mluvit o tvém božském postoji a o tvém božském mládí, Hippolyte, zamilovaný do jízdy a lovu...

Co to se mnou je?...

Neodvážím se na tebe ani podívat...

Kdo jsi, muži Velkého pátku, kdy každým rokem vše znovu končí a ve mně se zrodí nový syn, aby vše na tomto světě mohlo trvat dál?... Myslím, že ty dobře víš, kým jsi... Včera jsem se pokusila skoncovat se svým životem, aby se už nikdy znovu nemohlo stát to, co nelze napravit

(Výkřik.)

Pomoz mi, muži!

KYPŘANKA *(netrpělivě)* Ten přístroj zrovna moc dobře nefunguje, to je teda fakt

THÉSEUS Nemohu ti pomoci, ženo, která jsi mou ženou – vidím, že i po tobě přešla léta, vidím ale, že jsi stále krásná, a také vidím – ale nejsem tím synem, kterého jsem měl s jinou ženou, ne s tebou – vidím, že jsi ho milovala, zatímco jsem byl kdesi daleko – myslím, že bude příliš složité,

pro tebe i pro mne, vrátit se zase na začátek

KYPŘANKA *(přeruší ho)* Někdo musí opravit tady ten přístroj na nahrávání skutečnosti, a to dřív, než dojde k zásadním změnám ve scénáři a nebudou při tom žádní objektivní svědkové, protože já – pokud jde tedy o mě – já objektivní svědek nejsem:

bohové skutečnost mění vždycky, to je všeobecně známo

*

DÉMOFOÓN (*objeví se*) Napadlo vás zmáčkout *es*

KYPŘANKA Pardon?

DÉMOFOÓN Tlačítko se zeleným puntíkem

KYPŘANKA Tohle?

DÉMOFOÓN Ano, přesně to. (*Ona to provede a obraz se znovu objeví.*) Co se tady stalo

KYPŘANKA Je to pořád horší a horší. A když už to funguje, tak nás zase nechte být

DÉMOFOÓN Bylo to v tom tlačítku, byl jsem si tím jistý. Tyhle věcičky jsou zatraceně spolehlivé – aspoň po určitou dobu – prodal jsem jich neuvěřitelné množství, takže by mě taky překvapilo, kdyby to nebylo v tom tlačítku

KYPŘANKA Ano, bylo to tlačítko. Říkám vám, abyste nás teď nechal

DÉMOFOÓN Vždycky musíte myslet na to tlačítko, to je základ. Takže myslíte, že je to čím dál horší? V dnešní době je vždycky dobré, když je něco špatně. To se dá prodat malým rybám. (*Zakřičí.*) Mami, drž se! Dostaneš ho! Vzchop se, tati, nenech se ukonejšit!

Odejde.

*

Faidra s Théseem se zasmějí. Určitě je to poprvé. Nebude to trvat dlouho. Váhání a takové podobné věci.

Kypřanka se velmi snaží, aby na obrazu z kamery bylo alespoň něco vidět, ale je to marné: oba jsou od sebe stále ještě příliš daleko.

Nakonec Faidra řekne:

FAIDRA Slyšela jsem tvůj hlas a nakonec ho poznala. Nechtěla jsem ho poznat, ani tvé rysy, zapomněla jsem to, co jsem nikdy zapomenout neměla, Thésee

THÉSEUS Já také. Ani já jsem tě, ženo, nechtěl poznat. Tolik času přes tebe přešlo a já jsem byl vyvržen na okraj, tam, na mrchoviště myšlenek, kde vládne zapomnění, nevím ani kam, daleko

od vašeho divadla

(*Gesto patřičným směrem.*)

FAIDRA Rozumím. Dlouho to trvalo. Muselo. Něco nebylo možné. Ale já jsem tě už také nečekala. Jednoho dne přišel Hippolytos, syn z tvého prvního manželství,

a ty jsi tu nebyl,

a já ho sváděla,

a on mě odvrhl,

a já ho nechala zabít,

a ty jsi tu nebyl

THÉSEUS Kdybych se v té chvíli vrátil, uškrtil bych tě vlastníma rukama, protože jsem ho tak miloval, svého syna z prvního manželství

FAIDRA Já sama bych se zabila dřív, než bys mě mohl z čehokoli obvinít, a obvinila bych tvého syna z toho, že mě znásilnil

THÉSEUS A já bych ti to při tvé smrti uvěřil, protože bych měl také výčitky. Ani bych neposlouchal, jak se ten hlupák brání, ten čistý, neposkvřený, sotva kdy zpocený námahou.

Takový jsem byl a tak jsem si byl sám sebou jistý.

Stačil mi jediný den, abych přišel až za tebou, abych překonal to, čemu v tomto městě říkáte den, ale nadešlo opět přitímní a pochybnosti, opět přišla noc.

Tedy jsi ho nechala zabít. (*Pauza.*)

Dobře jsi udělala. Byl to pozůstatek starého. Puppen, který by neurodil žádné plody. Zašel by na rodovém stromě

Tedy jsi ho nechala zabít

FAIDRA Udělala jsem to. A zle jsem udělala. Příliš jsem po něm toužila. Má ústa polykala jeho jméno. Poté přišli další, aby ho nahradili, a má ústa polykala jeho jméno a ty jsi tu nebyl a přežíval jsi dále v našich synech, kteří zdaleka nejsou takoví jako on, a přesto naši synové vládnou

THÉSEUS Viděl jsem je při práci. Můžu říct, že je vede pouze zisk, z něhož si vyrobili řád. Domníval jsem se, že se mi ten řád bude líbit, že má duše bude tančit radostí a nadšením nad návratem pořádku. Ale není to už můj řád.

Dnes

to je

noc plná nepořádku a kdo ví, co se stane?

(Pauza.)

Některé z tvých dcer mají své kvality, viděl jsem je při práci. Pár z nich uteklo pryč a to je zajisté škoda. Má duše se halí v mlhách. To je to víno. To je ta únava. To je tvé stáří a má slabost a ta dlouhá cesta dnešním dnem. Noční můra.

Světlo, doufal jsem ve světlo.

Nelíbí se mi toto oblečení.

Domníval jsem se, že se mi ty šaty budou líbit déle, *domníval jsem se, že budu šťastný, že se mi oči rozjasní a já se posadím na trůn moudrosti*, co tedy teď budeme dělat?

FAIDRA Sundej si z hlavy koruny a věnce. Ani jedno z toho nepatří tobě. A jestli ti z trnů koruny teče krev, nech mě, abych svými ústy otřela tvou bolest. Když jsi tu nebyl, přišel Syn člověka. (*Théseus sundává, krev mu teče.*) Nech mě, abych slízala tvou krev. Nic neudělal, říkal si Syn člověka, neudělal nic dobrého, jen samé špatné věci. Protože říkal, že se vrátí. A nevrátil se

THÉSEUS Pojď blíž a slízej mou krev. (*Ona jde blíž. Dělá, co Théseus řekl.*) Takže se tedy nikdy nevrátil?

KYPŘANKA O čem to oba mluví? O čem to mluví?

FAIDRA Ale já jsem také věřila, že se vrátí, aby

THÉSEUS Tak jako jsem se vrátil já

FAIDRA Ne. Proto, aby soudil celý svět, aby učinil konec všem nespravedlnostem

THÉSEUS Tak jsem se tedy měl vrátit, ovládnout svůj dům a nastolit rázně opět řád a spravedlnost, protože není dobré, aby žena odolávala pokušení sama

FAIDRA Marnivý pitomče! Poznávám tě, vůbec ses nezměnil

THÉSEUS Chlípna ženo! Tvá ústa spočívají na mém těle, ale ty stále usiluješ o mou smrt. Tvůj jazyk je jazykem hadím a tvé břicho veřejnou skládkou. Kolik údů do tebe proniklo a oplodnilo tě? kolik jich jen bylo před mým návratem?

On natahuje ruku k jejímu krku. Ona se nebrání. On váhá.

*

DÉMOFOÓN (*objeví se*) Něco není v pořádku? Něco nejde, tak jak má?

KYPŘANKA Teď už zase všechno běží, jak má. Ale bála jsem se. Teď už jsou zase ve svých rolích. Uvidíte, že to nakonec přijme. Že se stane svým vlastním synem. Musí se stát svým vlastním synem, aby to mohlo pokračovat dál. Já mám pocit, že se ze mě stal koktající stroj. Dřív jsem odkrývala nové světy a hranice a teď zajišťuju své vlastní zmizení v jejich budoucím milostném styku

DÉMOFOÓN Ale ta mašina už zase nejede! Musela jste přepnout program a nevšimla si toho. Tenhle program se mi nelíbí. To s tím nemá nic společného. Tohle moje klienty zajímat nebude

A je pravda, že se (opět) něco porouchalo. Už po několik předchozích minut byly (špatné) obrazy tohoto tragikomického sitcomu vystřídány a díky silnému přijímači nahrazeny obrázky

mrtvol, válek, děti uprchlíků atd. Raketa dopadá na školu – hřbitov. Někdo (obličej mladé dívky) se na chvíli usměje a nějaký mladík, opět na chvíli, někomu mává, nevíme komu. Koho to opouští?

KYPŘANKA Myslíte?

DÉMOFOÓN Já vám to spravím

Zatímco se sklání k přijímači, přichází Faidra s Théseem. Všechno se to najednou uklidnilo. Tedy – on ji pustil, pak ji znovu sevřel, objal ji a teď hlasitě pláče. Clownerie, ale povedená, oduševnělá. Ona se nebrání.

*

Také Akamás vstoupil. Žena, která není ještě úplně připravená, na sobě má matčiny večerní šaty (nebo noční košili) připravené na závěr. Řekne: „Dojemné!“ Promluví:

AKAMÁS Zahlédl jsem tady nedaleko dravce, jak se potuluje kolem, a pustil jsem ho do jejího pokoje. Krváka. Mělo se to stát už od chvíle, co jsem musel strpět konkurenci svých sester. Slyšíte křik z jejího pokoje? *(Musí být slyšet.)* Krvák začal svou práci. Je to dobrý dělník všední smrti. Byla chyba, že jsem mu nevěřil. On to chce. Všichni, kdo jsou mou nevšední smrtí, mi ten křik vyčítají. Všechny tvoje dcery zemřou, maminko. Dnes je největší den roku tohoto století a všech našich dávno padlých tisíců let. Nikdy jsem nebyl dobrým synem, maminko, a ty víš proč. Doufám, že slyšíš křik svých každoročních dcer. Doufám, že se nám to všem jenom zdá. Doufám, že tě tatínek uspokojí a že se také uspokojí on sám, dřív než přijde trest, který s tím monstrem skoncuje. Doufám, že se ten ubohý muž stane také svým synem. Doufám. Ale vím. Že se nám to nezdá. Ten křik se mi nezdá. Ten ne

KYPŘANKA Má pravdu a já myslím, že už tady pro mě není místo. Víím, že mě nebudete oplakávat. Všechno je pro mě příliš rychlé. Tenhle konec se mi moc nelíbí, ale ono to nakonec půjde. Nenechte se rušit. Víím, že se ode mě vyrušovat nenecháte. Myslela jsem si, že ještě naposledy budu triumfovat, ale na to už je zřejmě příliš pozdě. Láska skončila atd.

Sedne si na zem, jako by byla mrtvá. Lehne si, schoulí se do klubíčka. Obestře ji příznak mrtvých věcí. Už nepromluví.

DÉMOFOÓN Tohle už opravit nezvládnou. Ale stejně je to pěkná situace. Nikdy jsem pořádně nepochopil, k čemu tahle *(gesto směrem ke Kypřance)* vlastně je. Asi nemám poetickou duši. Budiž. Když byla živá, tak to byl objektivní spojenec, a jestli se teď budou klanět nad její mrtvolou, tak to ob-jek-tiv-ně bude přidaná prodejní hodnota

FAIDRA Budeš mě chtít zase znovu poznat?

THÉSEUS Copak mě sem nepřivedli proto, abych tě znovu poznal, a copak jsem neprošel tímto městem, abych tě našel, ačkoli jsem měl strach, kráčeje tímto městem a ačkoli mám stále strach, i když jsem tě našel a poznal tě

DÉMOFOÓN Výjimečný okamžik. Mohli byste se třeba začít svlékat, než to tady opravím. Mohli byste oba zopakovat, co jste teď řekli?

AKAMÁS Tohle není můj konec, to je jejich konec. Konečně to přišlo, jejich konec

DÉMOFOÓN O čem to mluvíš? No tak se podívej *(gesto patřičným směrem)*, jak se pořád ještě vrtí

AKAMÁS Poslouchej, jak naše sestry křičí! poslouchej, jak křičí!

DÉMOFOÓN Budiž. Peripetie. Takže ten tvůj Krvák zabíjí naše sestry? Hodně jich už umřelo, na náš příkaz. Vlastně to byly jenom nevlastní sestry. Takže poloviční výčitky. Ale ať tenhle – a je mi jedno, kdo to je – *(gesto patřičným směrem)*

umře po tomhle výstupu jako vždycky a

já budu mít každoroční téma. Jde mi vlastně jenom o moje každoroční téma. Pikantní téma. Ale v bytostné variaci. Nad tělem bohyně. Aspoň to tvrdila. Pamatuješ, ne? Název: Zakázané spojení, maminka a tatínek-který-se-stal-nevlastním-synem se milují nad mrtvolou Lásky-

která-se-stala-ženou. Není to skvělé? To nás dostane nahoru, ne?
 AKAMÁS Já budu plakat ve svém pokojíčku. Jsem nemocné dítě.
 Jsem druhorozený syn. Nejmladší
 Ležím ve stínu a umřu
 Co to bude za ruku, která urychlí moji smrt? Já vím, že to budeš ty. Já jsem tě tehdy viděl. Byl
 jsi to ty. Můj bratr. Tys to byl. Ty budeš tou rukou maminky-která-si-mě-nepřeje. Jsi to ty
 Měl jsem sen
 Zaplatil jsem Krváka, abych splatil i tvůj účet. Přiznávám se
 Ani ty neunikneš, Démofoónte. Rád bych to byl já, kdo ti zasadí poslední ránu
 Já vím, že to nebyl sen. To není sen, Démofoónte.
 Pořád váhám, jestli ti mám zasadit poslední ránu bez Krvákovy pomoci
 To je výhoda zastrčených pokojíků, buď požehnaný jejich stíne, ve kterém jsem vždycky
 pobýval
 Jen ať se ti dva vyblázní (*gesto patřičným směrem*), až je přejde chuť.
 Já se na tebe nezlobím, tati
 Mami, vyhrň si ty šaty, ať už to rychle skončí. Nech si ještě jednou naplnit svoje břicho. Ještě
 jednou. Pořádně. Naposled
 Já se nebudu dívat

-13-

(Šílenství Héraklovo)

*Je tu Krvák. Nahý. Potřísněný krví od hlavy až k patě. Ozbrojený. Je to Arés s Herkulem
 dohromady. Ozbrojení. S osmi pažemi, aby všechny zbraně pobrali, pokud bude třeba.
 Promluví:*

KRVÁK Kdo je na řadě? Kdo chce vyrovnat svůj účet? Zavolejte, až budete chtít
 AKAMÁS (*klidně*) On, Krváku (*gesto směrem k Démofoóntovi*), on chce vidět svůj účet
 KRVÁK Hned to bude, pane
 DÉMOFOÓN (*Faidře a Théseovi*) No tak, trochu víc snahy. Svlékněte se, bože můj,
 nemáme čas

*Krvák je na Démofoóntovi. Ten padne mrtvý k zemi, je probodán mnoha ranami, kamera padá
 s ním – nakonec ještě zabere horní část jeviště (jestli tedy můžeme vůbec říct, že ho zabírá)*

AKAMÁS Hrdino

Jde obejmout Krváka. Krvák zasadí ještě jednu ránu.

KRVÁK Pitomče. Já jsem se teď stal sám sobě vlastním pánem

Akamás zůstává navzdory útoku stále stát. Snaží se dokončit svůj make-up. Poté padne.

FAIDRA Příteli

Vrhne se na Thésea.

KRVÁK Ještě někdo by chtěl?

FAIDRA Drahý můj, anděli, hrdino můj jediný

*Těla Faidry a Thésea se začnou proplétat. Oba dělají, co na tomto místě dělat měli, svlékají si
 šaty a vrhají se na sebe, jako by spolu bojovali.*

KRVÁK Tihle taky chtějí platit, oni taky!

Přiřítí se k nim.

Poprvé nastane tma.

-14-

(Aby se neřeklo 3)

Během posledních taktů této tragikomické maškarády neuspořádaně přišel další možný Sbor.

V šeru ted', myslím, přijde jejich píseň:

SBOR Tohle nic není, ke mně mluví moje malé, mluví ke mně z mého břicha, ještě že ho mám

- Tohle nic není, neušel jsem přece tolik kilometrů, abych viděl tohle
- Jestli to má zemřít, tak budiž,
ale věděl jsem toho o těch prasárnách mnohem víc
- Tyhle rány, co jsem viděl,
nejsou odnikud
a moje břicho je prázdné Ty
máš štěstí, jestli je tvoje ještě plné
- Co si to, proboha, myslí
co si jenom myslí,
že snad to venku není horší než takovéhle rány?
Že to u nás venku, u lidí bez minulosti, není horší?
- Je pravda, že nemám žádnou minulost Koho vůbec zajímám? Ale to co se jim tady děje, není vůbec horší, než co se děje u nás doma, to vím Doktor mi říkal, že já už děti mít nikdy nebudu, protože mi zkurvili dělohu, říkal doktor
- Já už nemám ani manžela, aby se o mě staral, ale jde to, říkám vám, že to tady není vůbec horší než u nás doma
Ty jejich příběhy jako z televize mě doopravdy rozesmály
- Co si vůbec myslí, jak si myslí, že by to asi mělo skončit, ne?
- Když auto přestalo jet, tak jsme s dcerkou a mou matkou šli dál pěšky,
otce hlídali a syny taky,
myslím, že si museli sami vykopat své vlastní hroby
- Co vůbec myslí tím povídáním o smrti a tím, co dělají,
že už to nebude pokračovat?
Že to tím povídáním o smrti a tím, jak dělají smrt, dokážou zastavit? To já zase oplakávám pramínky života, živé stromy a živé přátele, kteří jsou v mé zemi, moje smrt je to, že jsem daleko od nich a cítím nespravedlnost, že jsem byla od nich vyhnána daleko pryč
- Jen si pojd' šáhnout na moje prázdný břicho, no pojd'! zkurvenej doktor!
- Neklejš, dcero Rouhat se není k ničemu Mysli na svůj úděl a na svou důstojnost Tvůj úděl je také tvoje důstojnost a jestli se dokážeš ovládnout, dcero, uděláš dobře

Během svých slov postupně zmizí. Slyšíme je, když odcházejí. Jejich kroky, stíny, skloněné hlavy.

-15-

(Na konec)

Opět se rozsvítí na místě posledního krveprolití. Zakrvácený Krvák stále plní to, co můžeme klidně nazývat „smlouvou“.

Théseus je stále na živu, sedí, krčí se, vedle něho leží Faidřiny ostatky. Faidra je definitivně mrtvá.

Okolo je to, co tam má být – mrtvolý Akamanta, Démofóonta a Kypřanky.

KRVÁK Tak teď myslím, že můžeš být naprosto spokojená, Heleno, myslím, že jsem tě dobře pomstil. Definitivně. Je to příjemný, Heleno, když si člověk poroučí a zároveň to i sám dělá. Doopravdy. Jenom musím někde najít koupelnu. Je tady ještě někdo, kdo by mi mohl říct, kde najdu koupelnu? (*K Théseovi.*) Víš, kde to je?

THÉSEUS Zabij mě

KRVÁK Ty ses mi líbil už dlouho. Nevypadal jsi jako dítě, co ztratilo mámu. O cos

vlastně doopravdy přišel? Myslím, že seš vládce a plnoprávný dědic. Tos říkal dneska ráno. Jestli jsem to teda dobře pochopil. Pochopil jsem to dobře. Byl jsi dědic a taky dědictví. Toho jsem se bál. Teď se už nebojím. Tohle všechno ti teď zase patří (*Ukazuje na divadlo, mrtvolý, ruiny.*)

Já vím, že už nechceš, aby ti to patřilo. Venku už číhají právníci, co by mi dali za pravdu. Tak to dělají vždycky. Odhadnou oběť a budoucího vládce, který je bude živit. Oni jsou nenasytní, jdou po zlatě, co zařizuje pořádek, ale já se už nebojím, protože tě znám líp než je

THÉSEUS Ani jsem neměl čas se s ní usmířit. Myslím, že vzájemné úsilí našich pohlaví by nás usmířilo. Udělali bychom prostor všem našim mrtvým, přijali bychom místo mezi nimi a poznali společnou únavu a naše opakované omyly. Nechci vládnout těmto ruinám a odmítání. Zabij mě

KRVÁK Jsi vládce a nechceš být vládce. Slyšel jsem dobře? Máš nutkání k sebevraždě. Slyšel jsem dobře? Tak teda jo. Můžeš mi teda podepsat prohlášení, že nejsi svéprávný. To bude zasloužený, ne? Podepiš mi to a já ti dám to, na co máš právo

THÉSEUS Ano. To bude dobré. Neotálej. Nenech mě žít bez ní

KRVÁK Pitomče. Ty pořád ještě věříš na to, co není ani láska, ty ufnukanej žvanile. Oduševněle se dívat a litovat se.

Já věřím na dědictví, který s Helenou budeme mít.

To je morální. To je láska k tomu, co je. To je morální a ty proti tomu nic nebudeš mít.

THÉSEUS To je pravda. Já proti tomu nebudu nic mít. Proč otálíš. Zabij mě

KRVÁK Nikdo nebude mít nic proti tomu, co nám patří

THÉSEUS Ano. Zabij mě

KRVÁK Až podepíšeš. Pak budeme s Helenou dědit. Kdo jinej by měl při té zkáze, kterou jsem sám chtěl. Mám hodně nových projektů. Všechno to začíná u frustrace. V tom bych mohl být veleknězem. Pravda je takováhle: ten palác nikdy neexistoval. Byl to spořádaný sen, ve kterém už po tisíce let byly dobře rozdělené role. Ratatata. Konec. Ratatata. Furt stejný majitelé. Konec. Skončil jeden cyklus. Dneska je svět mnohem složitější. A já jsem ještě složitější svět a navíc budoucí majitel. Já jsem velekněz placených frustrací. Nemám žádný výčitky. Já jsem nová elita a moji synové budou dál. Já vím, jakou cenu mají peníze a rozkoš, kterou produkují, a moji synové to taky budou vědět. Naši synové zalidní zemi tohohle našeho chaosu. A ty. Ta krev tvých synů a tvojí ženy, která na mě schne, to je taky tvůj konec. Podepiš si svůj konec, dědo. Nezdržuj

Krvák mu podává smlouvu. Théseus podepíše – krví nebo perem.

Určitě to bude jeho slíbený konec.

Další tma.

-16-

(Málo toho 3)

Pěkně oblečená socioložka s jednoduchým nahrávacím přístrojem, Carmen a skupinka bezdomovců.

SOCIOLOŽKA Záznam 766. Výpověď dvacet, druhá kazeta. Tak už můžete. Můžete mluvit. Tak povídejte. Co nám povíte?... (*Ticho.*) Co říkáte?...

ŽENA ... Au, zase ta fialová věc... ta hnusná věc je zase tady!... ten hnusnej žalud!... Moje hlava... co to v té hlavě... Co to říkal... Au, bolelo to a bylo to hezký... najednou... Teda to není pravda, že by to bylo hezký. To říkal on, že to bude hezký!... Hajzl!... Stříkám!... Stříkám!... Něčím si to votří, říkal, než to všechno uschne! Jenže já nic neměla!... nic sem neměla! Au, tati, já už musím, teď mi pomůžeš pěkně vymačkat všechnu šťávičku pořádně do sucha... musíš něco vomotat kolem kořene, aby to bylo pořádně rudý!...

Dlouhá pauza.

SOCIOLOŽKA Poznámka 1. Zdá se, že dotazovaná vzpomíná na znásilnění ze strany rodiče, určitě otec, a na možné (nedokončené) těhotenství z otcovy strany (s možným zabitím dítěte). Výpověď je ale příliš zmatená, obávám se, že nepoužitelná, téma zůstává mimo způsoby běžné komunikace. Povídejte... Co nám ještě povíte?

ŽENA A co zase vode mě chce tamten? chce zas něco vytáhnout a postavit!... co mi to zas běhá v hlavě?... au, hlava!... Hajzle!... já nechci!... zas se to tam vrací!... já nechci!... Hajzle!...

SOCIOLOŽKA Poznámka 2. Osobní. Nemůžu si odpustit tuto poznámku, ale irituje mě skutečnost, že podlé mého názoru si tahle skupina dělá, co chce (označuju ji jako S3 – Panna Marie Sněžná, podle místa našeho prvního setkání, viz výpovědi 16/17/18 a 19), opakuji, že skupina si dělá, co chce, a všemi možnými prostředky se snaží bojkotovat naše dotazníky – ačkoli jsem jim dala všechny možné záruky diskrétního přístupu, jak u dotazníků tohoto typu standardně postupujeme. (Pauza.) Povídejte... Nebo se snad budete ptát vy mě?

MUŽ Ti přece říkala, že nechce. Copak jsi tomu nerozuměla? Snad nejseš hluchá. Chceš ji zničit téma svejma otázkama?

SOCIOLOŽKA Je to jen můj subjektivní pocit, ano, ale na tomto místě jsou zřetelně cítit výhrůžky. Myslím, že bude tedy lepší skončit pro dnešek s nahrávkou navzdory zájmu dotazované

MUŽ Mám ti ten šmejda rozmlátit? Vypadni, jestli nechceš, aby se ti to rozbilo. Vystřel, už stačilo, mrtvalo. Vypadáš jak mrtvola, jak se tváříš, že se tě nic nedotkne. Kašlem ti na ty tvoje otázky. Říkám ti, abys vypadla. Tady nejseš doma
Skončila se sběrem materiálu. Nikdo si ji nevšímá.

MUŽ Půjdeš teď se mnou, pojď, vezmu tě k sobě
Vezme Carmen na záda jako pytel, únos Sabínky. Odejde.

JINÝ MUŽ Nech mi moji holčičku, nech ji na pokoji, ta je moje
Pokusí se udělat několik kroků. Je ale příliš opilý. Upadne. Další pronásledování vzdá. Tma.

-17-

(Konec)

V popředí stojí Helena. Mrtvé už někdo určitě naházel na hromadu. Nebo alespoň nijak výrazně nepřekáží. Jenom krev a Krvák s nožem.

HELENA Krváku. Všechno je špatně. Ta bláznivá ženská, cos ji přivedl do peep-show, já vím, já jsem o to taky stála, ale bylo to špatně, byla jsem tak pyšná na to, že můžu rozkazovat, ta ženská něco vyprovokovala, Krváku, vzpoura, (*Krvák se pohne*) peníze pořád vyděláváme, s tím si nemusíš dělat starosti, Krváku, automaty jsou narvané mincemi, chlapi se tlačí v kabinkách po čtyřech, po pěti, dohadují se o místa a platí, aby se okýnka nezavřely, někteří z nich dokonce vlezli na pódium, aby u ní byli co nejbliž, a ona vypráví, Krváku, ona prostě mluví, Krváku, mluví, místo toho, aby se hladila tam, kde se jim to líbí, ona vypráví o všech těch vraždách od samého počátku a taky o těch, které jsi spáchal dneska, Krváku, o těch taky mluvila a taky ještě o jiných věcech, Krváku, ona mluví o věcech, kterým vůbec nerozumím a ty jim taky nebudeš rozumět a jestli tomu rozumíš, co ji poslouchají, to nevím, ale myslím, že ne, Krváku, je to vlastně jenom hlas, který vypráví věci, ze kterých jde strach, mám strach, a to nejde, abych se tady bála, poslouvej mě, lásko, vrátila jsem se do tohoto domu a ty víš, že jsem se sem nikdy vrátit nechtěla, ale vrátila jsem se, protože tam to bylo hodně špatné, Krváku, ale tady to není o nic lepší, dobře vím, cos všechno udělal a že to všechno bylo nutné, Krváku, museli jsme si tím vším projít – všemi těmi potoky krve

KRVÁK Myslel jsem, žes to tak chtěla

HELENA Ne Nechtěla jsem potoky krve

KRVÁK Nechtěla jsi *vidět* potoky krve. Já jsem nový člověk. Přináším návrat k počátkům. Takový teď jsem. Nelíbí se mi, že mi nevěříš. Zavři oči a už nikdy ty potoky krve neuvidíš. Pomož mi se umýt a já budu znovu čistý. Běloučký jako vyleštěné stříbro a jako zapomnění, co nás ovládne
Helena se na něj podívá. Je vidět, že se jí do toho nechce. Přesto to udělá.

*

A aby to mohlo skončit, objeví se v předpekli peep-show Pýthie obklopená lidmi a loutkami, klidnými a nahými, jsou daleko, vzadu. Pýthie promluví:

PÝTHIE A on pravil „jako vyleštěné stříbro a jako zapomnění, co nás ovládne“, toto řekl on a ona udělala, co po ní chtěl: Umyla ho, neboť byl potřísněn krví a ona ho toužila mít v posteli bez krve, aniž by si uvědomovala, proč touží mít v posteli zrovna jeho a ne někoho jiného, a tak to také bylo

Ona tak činí a já budu mluvit o její zamilované ruce, a to je zapomnění

Ona tak činí jednou rukou, vodou, houbou namočenou ve vodě, a to je zapomnění

Vím, že to můžeš pochopit. Člověče, ty to pochopíš. Voda, která vše smývá, a houba, která je vodou namočená, to je zapomnění

Stopy v umyvadle: voda zružoví a poté ztmavne, to je zapomnění

A vodu vyliješ. Houbu vyždímáš. To pochopíš. Tvá zranění zmizí a mrtví, kteří ti stáli v cestě jsou pryč, a tvá smrt

Slyším křičet svou lásku, kterou nikdo nepozná

To je Bůh

Vstoupil do mě Bůh, má láska, ale poté mi Bůh už žádné znamení nedal

Už nebudu kráčet po strmých cestičkách, ani po jeho bohatě prostřených stolech, nebudu s ním popíjet a hodovat až do samého zapomnění

Už pro něho nebudu oplakávat budoucí minulost lidí, to byly mé plody a má bolest, oplakávání lidské minulosti a jejich bolestí

Červ se usídlil v mém těle a láska ho stravuje, podívej

Podal ruku té, která ho omyla, podívej

Ani ona nebude ušetřena, dívka, která vše přijala

Jak ho s láskou opečovávala jako děvka. Podívej se na mě

A stejná děvka pečuje i o mě. Jen se podívej

Chceš, abych zmizela i já

Protože říkám jména všech těch, kdo se rozplynuli, všech, kdo zmizeli. Říkám jejich jména

Protože to je moje pomalá práce, říkat jejich jména

Na prvním místě jméno Théseovo, který žil, na místě druhém pak jméno Faidřino, která žila, a jména všech jejich potomků, kteří žili, já je znala, a proto je vyslovím, proto je budu opakovat Drží ji ve svých rukou a pláče a ona ho umývá. Nebude s ní mít žádné děti. Držel ji v rukou a plakal a ona ho umývala. Nebude s ní mít žádné děti. Bude ji držet v rukou a bude plakat a ona ho bude umývat

Teď už je sám, už nenaříká. K nohám se mu složilo poslední tělo. Držel ji příliš silně. Ach, dítě bez domova, nikdy ses nenaučil se ovládat

Všechno, co se ukazuje, dojde až ke svému konci, a kdo uvidí začátek toho, co vidět není, toho, o čem se sotva kdo dozví

Vrahové. Nad čím pláčete? Vrahové, prostřete raději na stůl rozkoše

Já mluvit nepřestanu. Já nepřestanu, já si zatančím na vašem novém stole, já

A také to určitě udělají – daleko vzadu prostřou stůl. Herci. Helena leží vepředu. Krvák odejde. Herci. A Pýthie stále hovoří, ale už ji neslyšíme. Myslím, že to není nutné.

Závěrečná tma.

únor 1994 – září 1995

První věk měl premiéru v divadle Quartz / Centre national dramatique et chorégraphique v Brestu dne 8. června 1994.

Druhý věk měl premiéru v divadle Fédérés – Montluçon / Centre dramatique national de la Région Auvergne dne 22. dubna 1995.

Třetí věk měl premiéru v Théâtre national de Bretagne dne 14. listopadu 1995.

Výroční den Hippolytovy smrti. A jako každým rokem musejí v tento den Démofoón a Akamás, synové Thésea a Faidry, poskytnout své matce dalšího muže jako vzpomínku na Hippolyta, kterého ztratila před mnoha staletími. Po všechny ty roky rodila Faidra každoročně jednu dceru, o níž se starala Chůva. Aňa a Helena jsou dcerami tohoto rituálního znásilnění.

Je to tentýž den, kdy dvě upadající božstva – Hermés a Kypřanka-Afrodíta – propustí Thésea vězněného po tisíce let v Podsvětí. Začíná tedy dlouhá Théseova pouť domů, kde „na něj čeká Faidra“. Na své cestě se setká s Pýthií, která mu hned od počátku věští nedobré věci, které ho potkají... Takto by mohla také začínat *Zvěřina doby*...

Bruno Tackels